AHMET ÜMİT

36. BASKI

Şeytan Ayrıntıda Gizlidir

§ ÖYKÜ

AHMET ÜMİT

Ahmet Ümit, 1960'ta Gaziantep'te doğdu. 1983'te Marmara Üniversitesi Kamu Yönetimi Bölümü'nü bitirdi. 1985-1986 yıllarında, Moskova'da, Sosyal Bilimler Akademisi'nde siyaset eğitimi gördü. Şiirleri, 1989 yılında *Sokağın Zulası* adıyla yayımlandı. 1992'de ilk öykü kitabı Çıplak Ayaklıydı *Gece* yayımlandı. Bunu 1994'te *Bir Ses Böler Geceyi*, 1999'da *Agatha'nın Anahtarı*, 2002'de Şeytan Ayrıntıda Gizlidir adlı polisiye öykü kitapları izledi. Hem çocuklara hem büyüklere yönelik *Masal Masal İçinde* (1995) ve *Olmayan Ülke* (2008) kitapları ile farklı bir tarz denedi. 1996'da yazdığı ilk romanı *Sis ve Gece*, polisiye edebiyatta bir başyapıt olarak değerlendirildi. Bu romanın ardından 1998'de *Kar Kokusu*, 2000'de *Patasana*, 2002'de *Kukla* yayımlandı. Bu kitapları *Ninatta'nın Bileziği*, İnsan Ruhunun Haritası, *Aşk Köpekliktir*, *Beyoğlu Rapsodisi*, *Kavim*, *Bab-ı Esrar*, *İstanbul Hatırası*, *Sultanı Öldürmek* ve *Beyoğlu'nun En Güzel Abisi* adlı kitapları izledi. Ahmet Ümit'in, İsmail Gülgeç'le birlikte hazırladığı *Başkomser Nevzat-Çiçekçinin Ölümü* ve *Başkomser Nevzat-Tapınak Fahişeleri* ve Aptülika (Abdülkadir Elçioğlu) ile birlikte hazırladığı *Başkomser Nevzat -Davulcu Davut'u Kim Öldürdü?* adlı çizgi romanları da bulunmaktadır. Eserleri yirminin üzerinde yabancı dile çevrilmiştir. Yazarın tüm yapıtları Everest Yayınları tarafından yayımlanmaktadır.

www.twitter.com/baskomsernevzat
www.ahmetumit.com
www.facebook.com/ahmetumitfanclub
www.twitter.com/beyoglununEGA
www.facebook.com/Beyoglunun.En.Guzel.Abisi

ŞEYTAN AYRINTIDA GİZLİDİR

Ahmet Ümit

§

Yayın No 819

Türkçe Edebiyat 270

Şeytan Ayrıntıda Gizlidir
Ahmet Ümit

Kapak tasarımı: Utku Lomlu
Sayfa tasarımı: Zülal Bakacak
Yazar fotoğrafı: Volkan Doğar

© 2002, Ahmet Ümit
© 2010; bu kitabın tüm yayın hakları
Everest Yayınları'na aittir.

1-18. Basım: 2002-2010, Doğan Kitap
19-20. Basım: Temmuz-Ekim 2010, Everest Yayınları
21-24. Basım: Mart - Eylül 2012, Everest Yayınları
25-27. Basım: Ocak-Kasım 2013, Everest Yayınları
28. Basım: Nisan 2014, Everest Yayınları
29-32. Basım: Şubat-Aralık 2015, Everest Yayınları
33-34. Basım: Temmuz 2016, Everest Yayınları
35-36. Basım: Mart 2017, Everest Yayınları

ISBN: 978 - 975 - 289 - 744 - 1
Sertifika No: 10905

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 12088
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29

EVEREST YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (212) 513 34 20-21 Fax: (212) 512 33 76
e-posta: info@everestyayinlari.com
www.everestyayinlari.com
www.twitter.com/everestkitap
www.twitter.com/baskomsernevzat
www.ahmetumit.com
www.facebook.com/ahmetumitfanclub
www.facebook.com/everestyayinlari

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

içindekiler

Genelev Çiçekçisi 1

Kardeşim Ölüm 9

Çin İşkencesi 23

Jinekoloğun Ölümü 31

Onur Eczanesi 39

Şeytan Ayrıntıda Gizlidir 51

Eski Dostlar 61

Arkadaşımın Aşkı 71

Taksici Cinayetleri 79

Kirli Para 89

Dilin Kemiği 101

Ölüm, Aşkı Kutsamaz! 113

Orman Katilleri 125

Çok Bilen Az Yaşar 137

Vampirler 149

Ölüler Yalan Söylemez 159

Faylar Kırılmadan 171

Aşk Ölüme Benzer 181

Genelev Çiçekçisi

Selim'in cesedi iki gecedir çiçeklerin arasında yatıyordu. Sırtüstü düşmüştü, çiçeklerin saplarını kesmek için kullandığı bıçak kalbine saplanmıştı. Cumartesi gecesi öldürüldüğünü düşünüyorduk. Katil onu öldürdükten sonra kapıyı çekip çıkmış olmalıydı. Araya tatil girince çiçekçi bir gün kapalı kalmış, cesedi bu sabah dükkânı açmaya gelen çırak bulmuştu.

Olay mahallini incelerken arkada bir patırtı koptu. Orta yaşlı bir adam, "Sonunda kıydılar oğluma," diye bağırarak içeri girmeye çalışıyordu. Selim'in babası olmalıydı. Adamı içeri sokmamaya çalışan memurlara onu rahat bırakmalarını söyledim. Adamcağız içeri girer girmez oğlunun ölüsüne kapanarak ağlamaya başladı. Sakinleşince bir sigara yakıp verdim.

Birkaç soluk çektikten sonra, '"Oğluma kıydılar,' diye bağırıyordun. Kimmiş oğluna kıyanlar?" diye sordum.

Yaşlı gözleri öfkeyle parıldadı.

"Kim olacak," dedi. "Şu aşağıdaki Tatlıcı Remzi denen puşt ile Kulüpçü Arif pezevengi."

"Neden öldürsünler ki oğlunu?"

"Bu dükkân belediyenin, Tatlıcı Remzi'nin de burada gözü var. Kiracı olarak girecek, ölene kadar burada kalacak. Ama önce bizi çıkarması lazım. Para teklif etti, kabul etmeyince beni tehdit etti, kaç kere oğlumun yolunu kesti. Sonunda Kulüpçü Arif'le birlik olup öldürdüler yavrumu."

"Kulüpçü Arif'in ne ilgisi var bu işle?"

"Bu Arif denen it, benim oğlanı kumara alıştırmış. Bizimki de saf, kolay para kazanacağım diye başlamış oynamaya. Önce biraz kazandırmışlar, sonra da hileyle borçlandırmışlar çocuğu.

Borcunu isteyip duruyordu Arif. Tatlıcı Remzi'yle aralarından su sızmaz. Arif bir ara oğluma, 'Eğer dükkândan çıkarsan borçlarını silerim,' bile dediydi. Bizi dükkândan çıkaramayınca baş başa verip kıydılar oğluma."

Gözü yaşlı babayı oğlunun cenazesinin başında bırakıp Ali'yle Tatlıcı Remzi'nin dükkânına indik. Tatlıcı dükkânı genelevin arka sokağında yer alıyordu. Remzi kel kafalı, posbıyıklı, iriyarı bir adamdı. Polis olduğumuzu öğrenince suratı endişeyle karardı.

"Çiçekçi Selim'i tanır mısın?" diye sordum.

Remzi'nin bir mercimek tanesinden biraz daha irice olan gözbebekleri tedirginlikle kıpırdadı.

"Tanırım tanımasına da benim o çocuğun öldürülmesiyle hiçbir alakam yok."

"Sana alakan var diyen oldu mu?" diye tersledi Ali. "Ama madem konuyu açtın, söyle bakalım, cumartesi gecesi neredeydin?"

"Gözünüzü seveyim Amirim," diye kekeledi Remzi, "inanın benim bu işle ilgim yoktur."

"Bırak sızlanmayı da cevap ver," diye gürledi Ali. "Cumartesi gecesi neredeydin?"

Remzi yutkunarak hatırlamaya çalıştı.

"Cumartesi... Cumartesi... Tamam hatırladım. Cumartesi Kıvırcık Bedriye'nin yanındaydım."

"Kıvırcık Bedriye de kim?"

Gözlerinde yılışık bir ifade belirdi.

"Kıvırcık Bedriye, benim dostum. Onun yanındaydım, inanmazsanız sorun. Aşağıda çalışır."

Aşağı dediği yer, genelev.

"Peki," dedim. "Kulüpçü Arif'i tanır mısın?"

"Tanırım, ara sıra kulübüne giderim."

"Arif'le birlikte bu Selim'e düşmanlık güdermişsiniz. Onu tehdit etmişsiniz, seni öldürürüz, demişsiniz."

"Külliyen yalan. Bu Selim gevşek oğlan. Kumar oynar, borcunu vermez. Söz verir, sözünde durmaz. Ayıptır söylemesi, dükkânı bana devretmesi için zar attık, kaybetti. Ama dük-

kânı devretmedi. Arif'ten dünya kadar borç para aldı, kuruş ödemedi."

"Kumar oynamanın suç olduğunu bilmiyor musun?" diye azarladı Ali.

Yalaka bir gülümseme belirdi Remzi'nin ince dudaklarında,

"Kumar dediysem kendi aramızda küçük bir oyun Amirim," diye mırıldandı.

Parmak izinin alınması, ifadesinin zapta geçirilmesi için Remzi'yi merkeze gönderdikten sonra Ali'yi Kulüpçü Arif'in yerine yollayıp ben de genelevin yolunu tuttum. Kapıdaki bekçiye kimliğimi gösterip Kıvırcık Bedriye'nin evini sordum.

Sokağın başındaymış, ilk deneyimini yaşamaya gelmiş, yüzü sivilceli liseli çocuklardan müzmin bekârlara, karısı cinsel ilişkiden soğumuş geçkin amcalara, paraları olmadığı için göz banyosuyla yetinen baldırı çıplaklara kadar her yaştan erkeğin şehvetle kıpırdandığı kalabalığın içine daldım. Kıvırcık Bedriye'nin çalıştığı evin kapısının önü de ötekiler gibi hıncahınç doluydu. Cam kapıdan bakınca, küçük salonda, ete susamış müşterilerine davetkâr bakışlar atan, bununla da yetinmeyip, yüzlerine seksi bir ifade verip, göğüslerini, bacaklarını gösteren yarı çıplak hayat kadınları gözüme çarptı.

Hayli geçkin bir patroniçe, "Hadi beyler hadi, bu kadar bakmak yeter. Şimdi icraat zamanı," diye müşterilerini yüreklendirmeye çalışıyordu.

Kalabalığı yarıp içeri girdiğimde, kırklı yaşlarında, yüzü aşırı makyajlı, çıplak memeleri çoktan pörsümüş, üzerinde yalnızca siyah bir külot olan kadın, "İşte benim erkeğim," diyerek yaklaştı. "Gel kocacığım, odamıza çıkalım."

"Kusura bakma ama ben Kıvırcık Bedriye'yi arıyorum," dedim. Yüzü kıskançlıkla çarpıldı.

"Kıvırcık Bedriye bugün çalışmıyor. Sen Parlak Celile'ye gel, pişman olmazsın."

"Bana Kıvırcık lazım."

"Ne laf anlamaz adamsın yahu, anlamıyor musun ayol, kadın aybaşılı, işini biz görelim."

Baktım olacak gibi değil, kendimi tanıttım. Polis olduğumu öğrenince kadının rengi attı. Anında geri çekildi. Onun yerini en az yüz yirmi kiloluk bir kadın aldı.

"Buyurun Başkomiserim," dedi kadın saygılı bir tavırla. "Bunlar benim kızlarım. Ne için aramıştınız Kıvırcık Bedriye'yi?"

"Bir iki sorum var," diye kestirip attım.

Laubali olmayacağımı anlayan patroniçe, az önce beni tavlamaya çalışan kadına dönerek, "Başkomiseri, Kıvırcık'ın odasına götür Celile," dedi.

Parlak Celile'nin bu görevi istemediği her halinden belli oluyordu ama karşı çıkmadı.

"Buyurun," diyerek önüme düştü. Dar merdivenlerden ikinci kata çıktık. Koridorun sonundaki odadaydı Kıvırcık Bedriye. Parlak Celile'den en az on yaş daha gençti, daha alımlıydı, daha diriydi. Kapıyı açıp karşısında benimle Parlak Celile'yi görünce, "Bugün çalışmadığımı bilmiyor musun?" diye çıkıştı meslektaşına. Genç olmanın, alımlı olmanın, kendisine meslektaşını azarlama hakkı verdiğini düşünüyor olmalıydı. Ama Celile altta kalacak bir kadına hiç benzemiyordu.

"Biliyoruz," dedi. "Bu, müşteri değil, komiser. Başın belada kızım. Seni sorguya çekecek."

Bedriye'nin gözlerindeki küstahlık yerini tedirginliğe bıraktı ama meydan okumaktan da vazgeçmedi. Dik dik yüzüme bakarak, "Ne soracaksın bana?" dedi.

"Tatlıcı Remzi cumartesi gecesi senin yanında mıydı?"

Hiç düşünmeden yanıtladı.

"Evet," dedi, "sabaha kadar birlikteydik. Suç mu?"

"Suç değil ama yalan söylüyorsan başın büyük belaya girer. Ortada bir cinayet var. Bir insan öldürüldü."

İnanmıyormuş gibi süzdü beni.

"Kimmiş o öldürülen?"

"Çiçekçi Selim."

"Çiçekçi Selim mi?" Durdu, Celile'ye döndü. "Kız bu seninki değil mi? Yazık olmuş çocuğa."

Ben de merakla Celile'ye baktım. Celile telaşlanmıştı.

"Nereden benimki oluyormuş deli karı," diye tersledi arkadaşını. "Komiserin yanında abuk sabuk konuşma."

"Niye kız," dedi Bedriye. "Haftanın yedi günü çiçek göndermiyor muydu sana?"

"Saçmalama, komiser de dostum sanacak."

"Neymiş bu çiçek meselesi?" diye sordum daha fazla dayanamayarak.

"Hiiç Komiserim," dedi Parlak Celile, sonra göz kırparak ekledi. "Övünmek gibi olmasın ama tutkunum çoktur. Her gün çiçek yollar dururlar. Çiçekler de Selim'in oradan gelirdi. Onu söylüyor, bu karı."

Bedriye laf yetiştirmekte gecikmedi.

"Çiçeklerin Selim'in oradan geldiği doğru ama onları tutkunları mı yolluyor, yoksa başkası mı, orasını Allah bilir."

"Bakma sen bunun konuşmasına Amirim," dedi Parlak Celile. "Ona çiçek gelmiyor ya, beni kıskanıyor."

Kadınların çekişmesine karışmadım, üstüme vazife değildi. Tatlıcının verdiği ifadenin doğru olduğu kanıtlandığına göre, artık buradan ayrılabilirdim.

Genelevden çıkınca merkeze döndüm. Cinayet mahallinde bulunanlar çoktan laboratuvara gönderilmiş, çalışmalar başlamıştı. İlk sonuç bıçağın üzerindeki parmak iziyle Tatlıcı Remzi'ninkilerin uyuşmadığıydı. Yine de yardımcım dönmeden bıraktırmadım adamı. Ali de çok gecikmedi zaten.

"Kulüpçü Arif'i getirdim," dedi. "Cumartesi gecesi evde olduğunu söyledi. Ama gören kimse yok. Durumunu kuşkulu bulup aldım."

"İyi yapmışsın, bir de ben konuşayım şu herifle."

Kulüpçü Arif, Tatlıcı Remzi'nin tersine, ufak tefekti, gür, kızıl saçları vardı.

"Neden öldürdün Selim'i?" diye sordum.

Suratı allak bullak oldu.

"Ne Selim'i, ne cinayeti abi?"

"Bırak maval okumayı," diyerek kestim sözünü. "Tatlıcı Remzi her şeyi anlattı. Selim'in sana borcu varmış, oğlan parayı vermeyince..."

"Yalan abi, ben cinayet işine bulaşmam. Remzi yaptıysa bilmem ama Allah Kuran çarpsın, ben kimseyi öldürmedim."

"Peki bu borç hikâyesi ne?" diyerek Ali de katıldı sorguya.

"Borç dediğiniz 700 - 800 milyon bir para. Bunun için insan öldürülür mü? Hem Selim'le anlaşmıştık. Kerhanedeki bir karıdan alacağı varmış. Bu hafta ödeyecekti borcunu."

"Belki de," diyerek bana döndü Ali. Yüzüne iyi polisi oynadığı zamanlardaki sevecen ifadeyi takınmıştı. "Selim'i Remzi

öldürmüştür Amirim. Suçu da bu garibanın üzerine atmaya çalışıyor."

Arif umutla bir Ali'ye, bir bana baktı.

"Kimsenin günahını almayayım ama Remzi o dükkânı çok istiyordu," diye mırıldandı. Paçayı kurtarmak için anında satmıştı arkadaşını. Ali, zanlının omuzlarını tutarak, gözlerinin içine baktı.

"Belki seni bu işten kurtarırız," dedi. Sesi iyice yumuşamıştı. "Ama bize kanıt lazım. Sen Remzi'nin ağzından, Selim'i öldürürüm filan gibilerinden laflar duydun mu?"

"Yok duymadım... Ama..."

"Ama..."

"Selim'i dükkândan çıkaramayınca her yola başvurmuştu Remzi. Hatta bir ara dükkânın kapısının altından tehdit mektupları atmıştı. Selim o mektupları sakladığını söylemişti bana. Belki onları bulursanız... Ama nasıl ispat edeceksiniz Remzi'nin yazdığını?"

"Orası kolay," diyerek toparlandık. "Yeter ki Selim mektupları atmamış olsun."

Çiçekçi dükkânında Selim'in üzüntülü babası ortalığı toparlamaya çalışıyordu. Derdimizi anlatınca bize yardımcı oldu. Masanın çekmecelerine, arkadaki küçük kasaya baktık, müşteri hesap defterinden başka bir şey bulamadık. Arif'in söylediği mektuplardan eser yoktu. Belki katil onları da yanında götürmüştü. Masada oturmuş defteri karıştırırken, sayfalardan birinin üstünde Parlak Celile adını okudum. Kadın 800 milyon kadar borçlu görünüyordu. Ne borcuymuş bu diye merakla bakınca, kadına her gün çiçek gittiğini gördüm. Kafam karışmıştı, Kıvırcık Bedriye'nin, "Çiçekleri ona tutkunları mı yolluyor, yoksa başkası mı, orasını Allah bilir," sözleri kulaklarımda yankılandı. Kadın her gün kendi kendine çiçek yollatmıştı. O anda, Celile'nin polis olduğumu duyunca nasıl paniklediğini de hatırladım.

"Hadi, geneleve gidiyoruz," dedim Ali'ye. Zavallı yardımcım ne demek istediğimi anlamamış, tuhaf tuhaf yüzüme baktı ama beni izlemekten de geri durmadı.

Beni yeniden karşısında gören Parlak Celile'nin rengi atar gibi oldu, ama kendini toparlayarak, "Yine Kıvırcık Bedriye'yi mi göreceksin?" diye sordu.

"Hayır," dedim, "bu defa işim seninle."

Koyu rimelli gözleri korkuyla büyüdü.

"Üzerine bir şeyler giyin de konuşalım."

"Giyinmeme gerek yok," dedi, "bu benim iş kıyafetim. Ne soracaksan sor."

"Daha rahat bir yer yok mu? Bu kadar insanın arasında mı konuşacağız."

"Burada da konuşabiliriz," diye diklendi.

"Ama," dedim yaklaşarak, "arkadaşlarının çiçekleri kimin yolladığını bilmesini istemezsin."

Yüzündeki küstah ifade anında değişti, sesini alçaltarak, "Tamam," dedi, "gelin yukarı çıkalım."

Celile'nin müşteri kabul ettiği odaya girer girmez, "Seni Selim'i öldürmekten tutukluyoruz," dedim.

İnkâra kalkışıyordu ki, "Boş yere yalan söyleme," diye susturdum onu. "Bıçağın üzerinde parmak izlerini bulduk." Oyunum tutmuştu. Karşı çıkmadı, parmak izim sizde yok, nasıl karşılaştırdınız diye sormadı bile. Sadece kollarını iri damarları görünen sarkık memelerinin üzerinde kavuşturarak yüzüme baktı. Öfkeyle, kinle değil, kendinden emin bir tavırla baktı. Bu ezilmiş, horlanmış hayat kadınının gözlerindeki güç beni ürküttü. O sormadan, neden tutukladığımızı açıklama gereği duydum.

"Onu 800 milyon için öldürdün. Çiçekler yüzünden borçlanmıştın ama ödeyemiyordun."

Acı acı güldü.

"Onu para için öldürmedim," dedi. "Para için adam öldürmem ben. Bedenimi satarım ama para için cana kıymam. Selim onurumla oynamaya kalktı.

'Borcunu iki katına çıkarıp, ödemezsen çiçekleri kendine gönderdiğini bütün kerhaneye yayarım,' dedi.

Cumartesi gecesi onunla konuşmaya gittim.

'Yapma,' dedim. 'Artık yaşlandım, müşterilerim eskisi gibi çok değil, bana zaman ver, istediğin parayı ödeyeceğim.'

Dinlemedi, onun da borcu varmış. Başkasından bulmalıymışım, olmazsa bankadan kredi çekmeliymişim. 'Yapamam,' dedim. Aldırmadı.

'Bana orospuluk yapma. Seni bütün arkadaşlarına rezil ederim,' dedi. Ben de masanın üzerindeki bıçağı kaptığım gibi sapladım kalbine."

Kardeşim Ölüm...

Bunca yıllık meslek hayatımda alışamadığım mekânlardan biri de morgdur. Defalarca gelmiş olmama, hatta kimi zaman otopsilere katılmama rağmen ne zaman yolum beyaz fayanslarla kaplı, bu tuhaf kokulu mekâna düşse, bedenim adlandıramadığım bir ürpertiyle titrer, tüylerim diken diken olur. Kayıp kocasını arayan Şükran Hanım'la birlikte morg kapısından içeri adımımı atar atmaz parmaklarımın ucundan saçlarımın teline kadar bütün bedenim o tuhaf ürpertiyle kaplandı. Sanki ensemden içeriye soğuk rüzgârlar esiyormuş gibi titremeye başladım. Ama kendimi bırakmadım. Çözmek zorunda olduğum işe yoğunlaşıp tedirginliğimi gizlemeye çalışarak, bürosunda sıkıntıyla pineklemekte olan morg görevlisi Abidin'in karşısına dikildim.

"Buyurun Başkomiserim," diyerek ayağa kalktı beni görür görmez.

"Merhaba Abidin," dedim gülümseyerek. "İki gün önce denizden çıkartılan erkek cesedine bakmak istiyoruz."

"Hangisine?" diye sordu Abidin. "Sarışına mı, esmere mi?"

Şükran Hanım çevresinde kırışıklıkların belirmeye başladığı tedirgin gözlerini yüzüme dikerek, "Sarışın," dedi duyulur duyulmaz bir sesle. "Salim sarışındır."

Abidin'in ablak suratında kararsız bir ifade belirir gibi oldu ama istifini bozmadı.

"Tamam, buyurun gidelim Başkomiserim," diyerek önümüze düştü. Beyaz floresanların aydınlattığı uzun koridor

boyunca yürürken, Abidin'in kadının dikkatini çekmeden bana yaklaşmaya çalıştığını sezinledim. Ben de ona yakın durmaya çalıştım. Yanılmamıştım:

"Başkomiserim," diye fısıldadı kulağıma. "Bakacağımız ceset suda kalmış, façası iyice bozulmuş. Gerçekten de kocasıysa kadın bu görüntüye dayanamayabilir."

"Ne yapabiliriz ki, başka çaremiz yok."

Konuşurken Şükran Hanım'la aramızdaki mesafeyi koruyarak sesimi iyice kısmıştım. Ama bunun bir yararı olmadı. Fısıldaşmamız Şükran Hanım'ın dikkatini çekti. Nazikçe gülümseyerek Abidin'le konuşmayı kestim. Cesetlerin konulduğu salona girince Şükran Hanım'ın da yüzünün benimki gibi sarardığını fark ettim. Kendi derdimi unutarak kadının koluna girdim. Hiç yadırgamadan, minnetle baktı bana.

Abidin sanki ölülerin arasında değil de, bir marketin et deposundaymış gibi rahat hareketlerle odayı enlemesine geçerek buzluklardan en uçtakinin metal kapağını açtı. Biz yanına yaklaşıncaya kadar da içindeki sedyeyi dışarı çekti. Sedyede yatan cesedin üzeri beyaz bir bezle örtülmüştü, sadece ayakları dışarıdaydı. Abidin bakışlarını yüzüme dikerek, "açayım mı" gibilerden yüzüme bakınca, burada daha fazla takılmamak için, evet anlamına gelecek şekilde başımı salladım. Abidin, o hayran olduğum doğallığıyla usulca çekti örtüyü. Suda şişip sarı ile açık yeşil arası bir renge dönüşen ceset bütün çıplaklığıyla seriliverdi gözlerimizin önüne. İlk fark ettiğim, boynunda koyu bir morluğun çevrelediği derin bir yara iziydi. Bıçak ya da ustura gibi keskin bir aletle açılmıştı. Ölüm nedeni bu kesik olmalı diye düşünürken, Şükran Hanım'ın sarsıldığını hissettim, koluna daha sıkı sarıldım. Kısa bir duraksamadan sonra, kadın boğuk bir sesle bir şeyler söyledi. Sözcükleri tam olarak işitemesem de hıçkırıklarla boğulan sesinden kocası Salim'i teşhis ettiğini anladım. Ama emin olmak için yine de sormak zorundaydım.

"O mu, eşiniz Salim Bey mi?"

Sorumu sözcüklerle değil, başını sallayarak yanıtladı. Kadıncağızı hemen morgdan çıkardım. İçerdeki ölüm kokan atmosferin tersine, dışarıda insana yaşama isteği aşılayan pırıl pırıl bir gün hüküm sürüyordu. Ama zavallı kadının, ne bu güzelim sonbahar güneşinin, ne de denizden esen ılık

rüzgârın farkına varacak hali yoktu. Ancak dakikalarca ağladıktan sonra konuşabilecek gücü buldu kendinde.

"Beyaz eşya ticaretiyle uğraşıyordu Salim," dedi içini çekerek. "Birkaç aydır işleri kötüledi. Evdeki eşyalarımıza kadar haciz geldi. Borçlular kapımızı aşındırıp duruyordu..."

"Borçlulardan sizi tehdit eden kimse var mıydı?" diye sordum.

"Son zamanlarda Salim'i birileri telefonla arıyordu. Telefonla konuştuktan sonra Salim'in beti benzi atıyor, morali bozuluyordu. Ne olduğunu sorduğumda bana hiçbir şey anlatmıyordu. Zaten Salim içine kapanık biriydi, evde pek konuşmazdı. Hele işlerinden hiç söz etmezdi. Ama bir gün telefonu ben açtım. Karşımda Türkçesi bozuk bir adam vardı. Salim'i sordu. Kocam uyuyordu. Rahatsız etmek istemedim.

'Salim yok, kim arıyor?' dedim.

'Kekeç Kerim, dersin, o bilir,' dedi. Tam telefonu kapatacakken, 'Dur bir dakika Hanım,' diyerek sürdürdü konuşmasını, 'Kocana söyle, borcunu bir an önce ödesin, yoksa kötü olacak!'

Şaşırmıştım, korkmuştum, yine de, 'Ne demek istiyorsunuz?' diye sormadan edemedim ama adam dinlemeden kapattı telefonu."

Şükran Hanım sanki o anı yaşıyormuş gibiydi, sesi titremeye başlamış, yüzü gerginleşmişti. Kekeç Kerim'in adını duymuştum. Eski ülkücü, şimdinin çek-senet tahsilatıyla uğraşan yeniyetme mafya bozuntularından biriydi. Salim'i o öldürmüş olabilir miydi?

"Kocanıza anlattınız mı bu konuşmayı?" diye sordum Şükran Hanım'a.

"Tabii anlattım. Salim, 'Merak etme, densizin biri, ben o meseleyi yarın halledeceğim,' dedi. Ama halledemedi. Zavallı Salim'i öldürdüler işte."

"Bu Kekeç Kerim'le kocanızın ne gibi bir ilişkisi vardı, biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum, rahmetli beni üzmemek için olsa gerek, işlerinden hiç bahsetmezdi."

"Peki kim bilir bu ilişkiyi?"

Şükran Hanım ıslak gözlerini elindeki mendille kuruladıktan sonra derin bir nefes alıp bir süre düşündü.

"Belki," dedi güçsüz bir sesle, "belki eski ortağı Şükrü Abi bilir."

"Nerede bulurum bu Şükrü'yü?"

"Kuyumculuk yapar, Salim'in mağazasının yanında."

Öğleden sonra Ali'yle Kadıköy'ün en işlek caddelerinden birinde yer alan Salim'in mağazasına gittik. Mağazanın kocaman tabelası yüz metre öteden bile seçiliyordu. Ama yaklaşınca içinin boş olduğunu gördük; alacaklılar ellerine ne geçirmişlerse alıp götürmüşlerdi.

Yandaki geniş vitrinli kuyumcu, Salimin eski ortağı Şükrü'nün dükkânı olmalıydı. Ali'yle birlikte girdik içeriye. İçlerinde altın bilezikler, yüzükler, küpeler, zincirler, pahalı saatlerin sergilendiği karşılıklı iki cam tezgâhın arkasında altı kişi çalışıyordu. Bizi müşteri sanarak gülümseyen tezgâhtar, Şükrü Beyi sorunca, içerdeki odada oturan esmer, uzun boylu adamı gösterdi.

Şükrü Bey önce ilgisiz bir tavırla karşıladı bizi ama polis olduğumuzu öğrenince tedirginleşti. Onun bu tavrı ikimizin de gözünden kaçmamıştı.

"Salim'i soruşturuyoruz," diyerek şöyle bir yokladım. "Ortakmışsınız galiba?"

"Eskiden," diye düzeltti. "İşler yürümeyince ben kuyumculuğa döndüm."

"İsabetli bir karar. Yoksa şu anda siz de onun gibi morgda yatıyor olabilirdiniz."

"Mo... mo... morgda mı?" diye kekeledi beti benzi atan Şükrü.

"Evet, morgda," dedi Ali, lafa karışarak. "Gırtlağı kesildikten sonra denize atılmış."

"Ölmüş mü?"

"Yoo, havalar sıcak ya, serinlemek için yatmış buzhaneye."

Ali'nin alaycı tavrından sıkılan Şükrü yardım dileyen gözlerini yüzüme dikerek, "N'oluyor, açıklar mısınız lütfen?" diye mırıldandı.

Olanları anlattım. Dehşet yüklü bir ifadeyle, soluk almadan dinledi anlattıklarımı.

"Olamaz," diye söylenmeye başladı. "Bu olamaz."

"Ne yazık ki oldu," dedim. "Eski ortağı olduğunuza göre bilirsiniz, kime borcu vardı?"

"Ne... Ne dediniz?" diye söylendi dalgınlığından kurtulmaya çalışan Şükrü.

"Salim'i alacaklıları öldürmüş olmalı. Kimlere borcu vardı?"

"Çok kişiye borcu vardı. Ama bunların içinde en büyük yekûnu, bir ay önce ... Bankası'ndan aldığı kredi oluşturuyordu."

"Bir ay önce mi?" diye sordum şaşkınlıkla. "Şükran Hanım kocasının birkaç aydır sıkıntı içinde olduğunu söylemişti. Banka, Salim'in krizde olduğunu bile bile nasıl kredi verdi?"

"Banka Müdiresi Emel Hanım'la arası iyiydi," dedi.

"Nasıl iyiydi?" diye sordu Ali. "Anlayacağımız gibi konuş babacığım."

Şükrü ilk şoku atlatmış gibiydi.

"Salim yakışıklı adamdı, kadın kolaylık göstermiştir."

Çapkınlık konusu açıldığında biz erkeklerin suratına yayılan o aptal ifadeyi takınan Ali, "Yaa öyle mi?" dedi. Sesi Salim'i takdir eden bir tona bürünmüştü.

"Bir kadına iftira etmeye utanmıyor musunuz?" diye çıkışmak zorunda kaldım.

"İftira değil Başkomiserim," diye açıklamaya çalıştı Şükrü. "Kadın Salim'in sevgilisiydi. Buradaki bütün esnaf biliyor."

"Bırak şimdi esnafı. Bayılırsınız böyle dedikodulara," diyecek oldum.

"Bir dakika Başkomiserim, burada kanıtı var," diyerek ayağa kalktı. Kasayı açtı, içinden bir fotoğraf çıkardı. Fotoğrafta Şükrü ile Salim, yanlarında da iki kadın vardı. Kadınlar hiç çekinmeden onlarla yanak yanağa dudak dudağa poz vermişlerdi.

"Gördünüz mü?" diyerek şişindi Şükrü. "Dediğim gibi, kadın onun sevgilisiydi. Salim yalan söyleyerek kandırmıştır kadıncağızı. Kadın da bir kolaylık göstermiştir artık."

"Gösterdiği kolaylık kaç lira acaba?"diye sordu Ali.

"Sanırım iki yüz milyar kadar," dedi Şükrü.

"Çok para," diye mırıldandı Ali. "Biz de istesek aynı kolaylığı gösterir mi?"

"Yerinizde olsam bunu istemezdim. Salim'in hayatına mal oldu bu kolaylık."

Şükrü'nün ne demek istediğini anlamamıştım.

"Sizce Salim'i banka mı öldürttü?" diye sordum.

"Banka değil ama çeklerini tahsil etsin diye kiraladıkları çek-senet mafyası."

"Bankaların böyle işlere bulaşacağını sanmıyorum," diye karşı çıkacak oldum.

"Yapmayın Başkomiserim, mafya olmasa bu piyasada yaprak kımıldamaz."

Doğru söylüyordu, ne yazık ki vatandaş artık işlerini devlete çözdürmek yerine, Kekeç Kerim gibi zibidilere gidiyordu. Önemsiz birkaç soru daha sorup kalktık Şükrü'nün yanından. Tabii, gösterdiği fotoğrafı da yanımıza alarak. Önce bankanın Bahariye şubesine uğradık. Emel Hanım'ı görevden aldıklarını söylediler, kadının adresini aldıktan sonra evinin yolunu tuttuk.

Fotoğraftan pek anlaşılmıyordu ama oldukça güzel bir kadındı Emel. Otuz beş yaşındaydı ama daha genç gösteriyordu. Bizi sıcak bir tavırla karşıladı. Özel karışım, hoş kokulu bir çay ikram etti.

"Salim'le ne zaman tanıştınız?" diye sordum çayımdan bir yudum aldıktan sonra.

"Birkaç yıldır tanışıyoruz," dedi Emel hiç duraksamadan. "İyi müşterimizdi."

"Onun borçlu olduğunu bilmiyor muydunuz, nasıl kredi verebildiniz?"

"İki villa ile bir yazlığı ipotek ettik. Ama bu taşınmazlar meğer ona ait değilmiş."

"Anlayamıyorum," diyerek atıldı Ali. "Yılların bankası nasıl bu kadar kolay kandırılır."

"Bana sahte tapular göstermiş. Belgelerin sahte olduğunu nasıl bilebilirdim ki?"

"Araştırmak aklınıza gelmedi mi?" diye Emel'i sıkıştırmayı sürdürdü Ali.

"Güven veren bir insandı Salim," dedi Emel. Sesinin titremeye başladığı ikimizin de dikkatinden kaçmamıştı. "Bankamızla ilişkileri hep iyi olmuş. Ona güvendim."

"Güvendiniz mi, yani bankadaki bir kurul mu, yoksa siz mi?"

"Ben karar verdim," dedi Emel ezik bir tavırla.

"Sizi nasıl kandırdı Emel Hanım?" diye sordum birden ciddileşerek.

"Anlattığım gibi, güven veren biri..." diyerek yalanını sürdürmeye çalıştı.

"Boşuna gizlemeye kalkışmayın," dedim cebimden çıkardığım fotoğrafı ona uzatırken. Bunu söylerken elimden geldiğince kibar olmaya çalışmıştım. "İlişkinizi biliyoruz. Bize gerçeği anlatırsanız sizin yararınıza olur."

"Ne olur o fotoğrafı gazetelere vermeyin. Annem çok yaşlı, bunu kaldıramaz."

"Merak etmeyin," dedim babacan bir tavırla. "Size söz, hiçbir gazeteci bu resme ulaşamayacak."

"Salim beni kandırdı," dedi Emel. Uzunca bir süre düşündükten sonra başlamıştı konuşmaya. "Bana delice âşık olduğunu söylüyordu. Karısını boşayacağını, yakında ikimizin evleneceğini söylüyordu. 'Ama önce borçlarımdan kurtulmalı, işlerimi yoluna koymalıyım,' diyordu. Ona inandım, kişisel yetkimi kötüye kullanarak krediyi verdim..."

Sustu. Başı öne düşmüştü.

"Keşke vermeseymişim," diye söylendi sonra, sanki bizimle değil de kendi kendine konuşuyordu. "Olan bana oldu. Onurumu, mesleğimi, her şeyimi kaybettim."

Başını kaldırdı, şimdi gözlerinde öfke vardı.

"Umarım banka, o alçaktan parasını alır da ben de görevime geri dönerim."

"Nasıl alacak banka parasını?" diye sordu Ali. "Mafya yardımıyla mı?"

"Ne demek istediğinizi anlamadım?" dedi kadın güzel gözlerini iri iri açarak.

"Mafya diyorum, bankanız tahsilatlarda yeraltındaki kişilere başvurmaz mı?"

"Hayır, kesinlikle hayır! Biz alacaklarımızı yasal yollardan toplamaya çalışırız," dedi kadın, biçimli kaşları ilk kez çatılıyordu. "Neden bana bu soruları soruyorsunuz?"

"Çünkü Salim öldürüldü," diye atıldım.

"Öldürüldü mü?" dedi Emel şaşkınlıkla. "Yani Salim öldü mü?"

Gözüm kadının üzerindeydi, bu haberi ilk kez duyuyor gibiydi. Yüzünün bir an keder bulutlarıyla gölgelendiğini bile

söyleyebilirim. Ama bu meslekte geçirdiğim yıllar görünüşe aldırmamak gerektiğini hiç aklımdan çıkmayacak şekilde öğretmişti bana.

"Ee... emin misiniz?" diye yineledi Emel. Bakışlarımızdan evet yanıtı alınca gözlerinden yaşlar akmaya başladı.

"Demek beni aldatmamış," diye mırıldandı. "Demek beni gerçekten de seviyormuş. Demek dürüst bir insanmış."

"Ondan emin değiliz," dedi Ali. "Zaten bu meselede hiçbir şeyden emin değiliz. Sadece Salim'in mafya tarafından öldürüldüğünü düşünüyoruz." Ardından kinayeli bir sesle ekledi. "En önemli soru da mafyayı kimin tuttuğu."

"Banka kesinlikle böyle bir şey yapmaz."

"Ya siz?"

"Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsiniz?" diye bağırdı Emel. "Bu haksızlık! Ben onu seviyordum."

Ali sakinliğini koruyordu.

"Öyle diyorsunuz ama bu işten en çok zarar gören sizsiniz. Salim yalnızca paranızı almakla kalmamış, bir sevgili olarak güveninizi kötüye de kullanmış."

Emel'in yüzü al al yanmaya başlamıştı.

"Bu yüzden Salim'i öldürteceğimi mi sanıyorsunuz?" diye kükredi. "Onun ölüm haberini alınca nasıl yıkıldığımı fark etmediniz mi? Siz beni ne sanıyorsunuz?"

"İyi ama..."

"Amaası maması yok. Aptalca düşünüyorsunuz. Ben mafya filan tutmadım. Siz mafyayı Şükrü Bey'e sorun."

"Şükrü Bey'e mi?" diyerek girdim söze.

"Evet, Şükrü Bey'e. Salim'in, Şükrü'ye bizden daha fazla borcu vardı."

"Nereden biliyorsunuz?" dedim, merakım derinleşiyordu.

"Araştırdık. Salim'in Şükrü Bey'e iki yüz elli milyar borcu varmış. Mafyayı o tutmuştur."

Şaşkınlıkla Ali'ye bakarken cep telefonum çaldı. Açtım, merkezden Raif. Şükran Hanım'ın komşusu olduğunu söyleyen bir kadın aramış. Üç kişinin Şükran Hanım'ı zorla siyah bir BMW'ye bindirdiğini görmüş. Kadın aracın plakasını almayı da başarmış. Araştırmışlar, plaka Kekeç Kerim'in adına kayıtlıymış.

"Tamam, hemen geliyoruz," dedim Raif'e.

Bu ani kalkışa bir anlam veremeyen Ali, kadınla birlikte tuhaf tuhaf yüzüme baktı ama itiraz etmedi.

"Lütfen İstanbul'dan ayrılmayın," dedim Emel'e.

"Olur," dedi beni şaşırtarak. "Ama inanın onu ben öldürmedim."

Merkeze giderken bir çırpıda anlattım olanları Ali'ye.

"Demek Salim'i boğazlayan Kekeç Kerim'miş," diye söylendi Ali.

"Öyle görünüyor. Yine de önemli bir sorun var. Kekeç Kerim, Salim'i öldürdüyse, adamın karısını niye kaçırsın?"

Soruma yanıt bulamayınca somurtuk bir suratla merkeze gidinceye kadar sustu Ali. Merkez oldukça şenlikliydi. Operasyon timinin gözü kara, bana sorarsanız biraz da çatlak şefi Koray ekibini toplamış.

Öğleden sonra Kekeç Kerim'in mekânını bastık. Tuhaf, kaçmaya çalışmadı Kekeç Kerim. On bir adamını da onunla birlikte tek el silah atmadan yakaladık. Tabii her şeyi inkâr ettiler. Ama üzerlerinden çıkan çeklerin Salim'in Kuyumcu Şükrü'ye yazdığı çekler olduğu anlaşılınca Kekeç Kerim daha fazla direnmedi. Çekleri Kuyumcu Şükrü'den aldığını itiraf etti. Ama Şükran Hanım ortalıkta yoktu. Onu nereye götürdüklerini sordum. Kekeç, pis pis sırıtarak yanıtladı sorumu.

"Biz onu kaçırmadık, sadece kocasının nerede olduğunu öğrenmek için arabamızla biraz gezdirdik, sonra da Sarıyer'de bıraktık," dedi.

Yoksa kadıncağızı da kocası gibi öldürüp denize mi atmışlardı? Hemen Şükran Hanım'ın evini aradım. Gerçekten de Şükran Hanım evine dönmüştü. Telefondaki konuşmamızda Kekeç'in ifadesini doğruladı. Onu zorla arabaya bindirmişler. Kocasının nerede olduğunu sormuşlar. Kocası borcunu ödemezse başlarına kötü şeyler geleceğini söyleyerek tehdit etmişler, sonra da Sarıyer'de serbest bırakmışlardı.

Sorgu odasından çıktığımızda gün doğmak üzereydi ama ortalık hâlâ karanlıktı, az sonra inceden bir de yağmur başladı.

"Amirim," dedi Ali. "Bir işkembe çorbasına ne dersiniz?"

"İyi fikir," dedim. "Kendimize geliriz."

Yarım saat sonra Galatasaray'daki Lale İşkembecisi'nde fırından yeni çıkmış ekmeklerin eşliğinde çorbalarımızı

kaşıklıyorduk. Çorbaları mideye indirip sıra çaylara geldiğinde, "Eee söyle bakalım evlat," dedim Ali'ye. "Kim öldürmüş olabilir bu Salim'i?"

"Kekeç olmadığı açık Amirim. Yoksa adamın karısını kaçırmaya kalkmazdı. Kuyumcu Şükrü başka bir mafya grubuyla daha anlaşmış olmasın?"

"Hiç sanmam. Dikkat etmedin mi, Kekeç'in elindeki çeklerin tutarı üç yüz milyarı buluyor. Yani Salim'in Şükrü'ye olan borcu kadar."

"Emel'e ne dersiniz? Onun parmağı olmasın? Bankanın parasını almak için..."

"Para," diyerek kestim sözünü. "İşte anahtar sözcük bu. Salim bankadan aldığı parayı Şükrü'ye vermediğine göre, ne yaptı? Paranın kimde olduğunu bulursak, katili de buluruz."

"İyi de, paranın kimde olduğunu nasıl bulacağız Amirim?" diye söylendi Ali.

"Salim'i araştırmamız lazım. Ben Şükran Hanım'a uğrayayım. Sen de PTT'ye git, Salim son bir aydır kimleri aradı, kimlerle görüştü, bir sor bakalım."

Ali'den ayrılıp arabama yürürken yağmurun kesildiğini fark ettim. Yüksek binaların arasından çıkan kıytırık bir güneş yüzümde gezinmeye başladı. Bir saat sonra güneş kendini iyice hissettirmeye başlarken çaldım Şükran Hanım'ın kapısını. Kadıncağız geceliğinin üzerine geçirdiği bir sabahlıkla karşıladı beni. Yüzünde şaşkın, utangaç bir ifadeyle içeriye buyur etti. Onu kaçıranların yakalandığı müjdesini verdim hemen. Buruk bir sevinç gezindi ela gözlerinde. Konuya girmenin zamanı gelmişti:

"Salim'in yakın akrabası, arkadaşları yok mu?" diyecek oldum.

"Yakın akrabası yoktur," dedi. "Salim küçükken ailesi Ordu'dan kalkıp İstanbul'a gelmiş. Ordu'ya da gidip gelmeyince akrabalık ilişkileri de zayıflamış."

"Peki son zamanlarda eve gelip giden, telefonla arayan bir arkadaşı oldu mu?

"Yoo, kimse aramadı. Haa, az kalsın unutuyordum. Bakırköy Akıl Hastanesi'nden aradılar. Arayan bir doktordu, adını da söyledi ama unuttum. Salim'i istedi. Konuştular. Salim'e adamın ne istediğini sordum. 'Zengin bir arkadaşım hasta-

neye yeni bir ünitenin yapılması için para bağışlayacak, o konuyu konuşuyorduk,' dedi."

"İlginç," dedim. "Bu hayırsever arkadaş kim acaba?"

"Aklıma Şükrü Abi'den başka kimse gelmiyor," dedi kadıncağız.

"Şükrü olamaz," dedim. "Hastaneye soralım, bakalım onlar ne diyecek?"

Öğle üzeri merkezde buluştuk Ali'yle. Elindeki PTT'den alınma bilgisayar çıktısına baktım. Bankayı, beyaz eşya satan fabrikaları, borsayı aramış Salim. Sonlara doğru Bakırköy Akıl Hastanesi gözüme çarpıyor. Geçen ay dört kere aramış hastaneyi.

"İster misin, Salim parayı hayır işinde kullansın," dedim gülümseyerek.

"Salim bunu yapacak bir adama pek benzemiyor Amirim," diye karşı çıktı Ali.

"Haklısın," dedim. "Şu hastaneyi bir yoklasak fena olmayacak."

Bakırköy Akıl Hastanesi'nin ağaçlıklı, geniş bahçesinden geçerek başhekimin odasına yöneldik. Başhekim ters biri; konuyu anlatınca suratını asarak homurdandı.

"Son günlerde böyle bir hayır işi olmadı bizde."

"Hani sizin haberiniz olmadan..." deme gafletinde bulununca da, "Benim haberim olmadan buradan kuş uçmaz," diyerek kesti sözümü. Sonra kalın kaşlarından birini yukarı kaldırarak "Şu sizin adam başka bir nedenle aramış olamaz mı hastaneyi. Mesela bizde yatan bir hastası olmasın?"

"Sanmıyorum ama isterseniz bir kontrol edelim."

"Edelim tabii. Adı neydi şu sizin adamın?"

"Salim Arıcı."

Adam önündeki defteri açarak bakmaya başladı, az sonra da küçümseyen bakışlarını bize çevirerek, "Söylemiştim," dedi. "Bizde kardeşi varmış adamın."

"Kardeşi mi?"

"Hem de ikiz kardeşi."

"İkiz kardeşi mi?" diye söylendik Ali'yle aynı anda. Şaşkınlığımıza bir anlam veremeyen başhekim açıklamaya çalıştı.

"Evet, ikiz kardeşi. Küçükken menenjit geçirmiş. Zihinsel özürlü..."

Doktorun sözünü keserek sordum.

"Şu anda burada mı?"

"Hayır, kardeşini geçen hafta çıkarmış hastaneden."

"Adı neymiş bu ikiz kardeşin?"

"Selim Arıcı."

Gerekeni öğrenmiştik.

"Çok teşekkür ederiz, Doktor Bey," diyerek kalktık hemen.

Kalktığımızı gören başhekim hayal kırıklığına uğramış bir suratla süzdü bizi. Ama onunla kaybedecek vaktimiz yoktu.

Odadan çıkar çıkmaz, "İnşallah kaçırmamışızdır herifi," diye söylenerek cep telefonumun tuşlarına dokunmaya başladım. Telefonda pasaport şubesinden Pala Yusuf'un sesini duyunca:

"Alo Pala, merhaba ben Nevzat."

"Vay Nevzat, nasılsın?"

"İyiyim iyiyim, acil bir bilgiye ihtiyacım var. Son zamanlarda Selim Arıcı diye birine pasaport verdiniz mi? Bir araştırır mısın?"

"Tamam abi, merak etme, hemen araştırıyorum."

"Sağ ol, cep telefonum açık, senden haber bekliyorum."

Hastanenin bahçesinde gezinen hastaların arasından geçerek arabamıza yürürken, "İki kardeş bu kadar çok mu benziyormuş birbirine," diye sordu Ali.

"Duymadın mı, ikizlermiş."

"Ama Selim yıllardır hastanede. Normal bir insandan farklı olması gerekmez mi?"

"Ceset deforme olmuştu. İki gün denizde kalmış."

"Belki de özellikle atmıştır denize. Aralarındaki fark ortadan kalksın diye."

"Muhtemelen öyledir," diye söylendim araca binerken.

Merkezin kalabalık otoparkında aracımıza bir yer bulmaya uğraşırken cep telefonum ısrarla çalmaya başladı. Arayan Yusuf'tu. Selim Arıcı adındaki şahsın iki gün önce beş yıllık bir pasaport aldığını söylüyordu.

Telefonu kapattıktan sonra Ali'ye dönerek, "Umarım kaçırmayız herifi," dedim. "Uçakla gitmeyi planlıyor olmalı. Bütün havayollarını araştıralım. Her ihtimale karşı sınır kapılarına da fotoğrafını fakslayalım."

Şansımız yardım ediyordu. Selim Arıcı adını THY'nin yolcu listesinde bulduk. Bu akşam, THY'nin saat 21:00'de kalkacak uçağıyla Avusturya'ya kaçacaktı. Bütün ekip Yeşilköy Havalimanı'nda tertibatımızı almış, bekliyorduk. Sivil memurlar salonda dolaşırken, biz de Ali'yle yolcuların uçağa giriş bölümünün kapısında dikilmeye başladık. Hepimizin elinde Salim'in fotoğrafları.

Saat sekize gelirken sivil memurlardan Ragıp, telsizle adamımızın geldiğini haber verdi. Az sonra ben de gördüm onu. Gösterişsiz bir takım elbise giyinmiş, elinde yalnızca bir tek valiz, sakin adımlarla yolcuların uçağa alınacakları bölüme yürüyordu. Ali'ye giriş kapısında beklemesini söyleyerek adama doğru yürüdüm. Benim hareketlenmemle birlikte bizim siviller de Salim'e yaklaşmaya başladılar. Önümden geçerken, "Salim Arıcı!" diye seslendim.

Rengi attı ama bozuntuya vermeden yürümeye çalıştı.

Elimle omzuna dokunarak yeniden seslendim.

"Salim Arıcı! Siz Salim Bey değil misiniz?"

Durup gülümsemeye çalıştı, sonra nazik bir tavırla, "Yanılıyorsunuz," dedi. "Siz beni kardeşimle karıştırıyorsunuz?"

"Mümkün değil," dedim, alaycı ama sert bir ifadeyle gözlerine bakarak. "Unuttunuz mu, kardeşiniz öldü. Bir geceyarısı onun gırtlağını kesip denize attınız."

Çin İşkencesi

Garip bir durumdu. Tarık, Ozan ve Engin adlı üç genç, silahlı saldırıya uğramıştı. Tarık ile Ozan ölmüştü, Engin komadaydı. Üçü de zengin aile çocuklarıydı, çok iyi eğitim görmüşlerdi. Robert Kolej'den sonra Boğaziçi Üniversitesi'ni bitirmiş, sonra da Yale'de üçer yıl master yapmışlar, ülkeye de bir yıl önce dönmüşlerdi. Bütün bu yıllar boyunca birbirlerinden hiç ayrılmamışlardı. Bu yüzden olacak, okulda arkadaşları onları, "Üç Silahşörler," diye çağırır olmuştu ama Dumas'nın kahramanlarının tersine, üçü de şiddete başvurmayan, son derece barışçı çocuklardı. Ne bir sabıkaları vardı, ne de kötü bir sicilleri. Hatta okuldayken en basit bir protesto eylemine bile katıldıkları görülmemişti. Derin bir üzüntü içinde olan aileleri de olanlara anlam veremiyor, saldırganların kimler olabileceği hakkında hiçbir tahminde bulunamıyorlardı.

Komadaki Engin'in yaşama dönerek olanları bize anlatmasını ümit ederken hiç beklenmedik bir durumla karşılaştık. Saldırganlar silahlarıyla birlikte gelip teslim oldu. Ancak durum biraz karışıktı. Teslim olan iki kişi, eski sabıkalılardan Güleç Necmi ile Saka Erkan'dı. Bu iki zibidi, iyi eğitim görmüş o zengin aile çocuklarıyla ne gibi bir anlaşmazlığa düşmüş olabilirdi? Daha ilginci, bu iki kafadar, eski türkücü, yeni arabeskçi, milyonların sevgilisi Şeco'nun korumasıydı. Ama Şeco onlara koruması gibi değil, öz kardeşi gibi davra-

nıyordu. Bir dediklerini iki etmiyor, elinden gelen yardımı esirgemiyordu.

Güleç Necmi ile Saka Erkan ifadelerinde, yanlarında bayan arkadaşları olduğu halde arabalarında giderken, cipleriyle yaklaşan bu üç gencin kendilerine laf attığını, sonra da kaçtıklarını söylüyorlardı. Nereden bakarsan, tutarsız bir ifadeydi. Sonra da güya Güleç ile Saka onları izleyerek evlerini öğrenmiş, özür dilemeleri için kapıyı çalınca da gençlerin tokatlı küfürlü saldırısına uğramış, bunun üzerine kendilerini korumak için çaresiz, silahlarına sarılmışlardı. Rakiplerini etkisiz hale getirince de olay yerinden uzaklaşmışlardı. Ancak gazetelerde çocuklardan ikisinin öldüğünü öğrenince vicdanları sızlamış, gelip polise teslim olmuşlardı. Şu vicdan sızlama kısmını dinlerken kendimi tutmasam kahkahayla gülecektim. İkisi de gözlerimizin içine baka baka yalan söylüyorlardı. Dikkatimi çeken bir başka önemli nokta ise ifadelerinde patronları Şeco'nun adının geçmemesiydi. Şeco'dan habersiz bunların bir işe kalkışması imkânsızdı.

"Şeco ne yapıyor?" diye sordum.

"Biz Şecaattin Abi'den ayrıldık," dediler. "Aylardır görüşmüyoruz."

Oysa daha geçen gün bir gazetede fotoğraflarını görmüştüm; ünlü bir mafya babasının oğlunun sünnet düğününde Şeco'nun iki yanında sırıtıyorlardı. Orada ne işiniz var diye sormadım. Bunu Şeco'ya sormak daha doğru olacaktı. Ali'yle birlikte Şeco'nun evinde aldık soluğu.

Geleceğimizi öğrenen Şeco iki avukatıyla bizi bekliyordu. Daha önce bir cinayet olayı nedeniyle ifadesine başvurduğum için görür görmez tanıdı beni.

"Buyurun Başkomiserim, hoş gelmişsiniz, sefalar getirmişsiniz," diye yalakalandı.

"Pek hoş gelmedik Şeco," dedim.

Anlamazlığa vurdu.

"Geçen geldiğinizde de böyle demiştiniz ama şükür bir şey çıkmadı," dedi pişkinliğini sürdürerek.

"Bu kez iş ciddi Şeco, adamların üç genci vurmuşlar."

"Onlar Şecaattin Bey'in adamları değil," diye atıldı avukatların uzun boylu olanı. "İki ay önce işten ayrılmışlardı."

"Ayrılmışlar ama," dedim, "gazetelerin magazin eklerinde hâlâ birlikte fotoğraf çektirmeye devam ediyorlar."

"Öyle deme Nevzat Başkomiserim," diye yeniden söz aldı Şeco. "Siz yol yordam görmüş bir büyüğümüzsünüz. Masamıza gelen adamı nasıl kovalım. Hele bu adamlar daha önce ekmeğimizi yemişse..."

"Peki bu sizin korumalar neden işten ayrıldılar?" diyerek Ali de katıldı konuşmaya.

"Paraları az geliyormuş," dedi avukatların şişman olanı.

Açıklamasını sürdürecekti ki, "Size sormadım," dedi Ali. "Şecaattin Bey, lütfen siz yanıtlar mısınız?"

Lütfedip yanıtladı Şecaattin.

"Avukatımın söylediği gibi, zam istediler, vermeyince de ayrıldılar."

"Peki bu öldürülen gençleri tanır mıydınız?" diyerek yeniden ben girdim devreye.

"Yook valla," dedi Şeco. "Nereden tanıyayım Başkomiserim. Biz kim, üniversitedeki çocuklar kim?"

"Yani onlarla hiçbir ilişkin olmadı."

"Kuran musaf çarpsın olmadı."

Yalan söylediğini hissediyordum ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Türkiye'nin sevgilisi haline gelmiş bir sanatçıyı hislerimizden yola çıkarak tutuklayamazdık. Üstelik ben de aralarındaki ilişkiyi hâlâ çözebilmiş değildim.

Şeco'dan çıkınca gençlerin öldürüldüğü Sarıyer'deki villanın yolunu tuttuk. Villa, Engin'in babası Mimar Müteahhit Recep'e aitti. Üç kafadar Amerika'dan dönünce boş olan villaya yerleşmek istemişler, Recep de çok sevdiği oğlunun isteğini kıramamıştı. Villanın etrafı üçer metrelik duvarlarla çevrilmişti; iki kanatlı demir kapı da öyle kolay kolay aşılabilecek cinsten değildi. Ayrıca kapıya kameralar da konmuştu. Bahçeye girince villayı çevreleyen duvarların iç yüzünde birer metrelik demir korkuluklar, korkulukların üzerinde de, "Dikkat yüksek voltaj," yazılı tabelalar gördük.

"Neden bu kadar güvenlik önlemi almışlar ki?" diye söylendim. "İçerde ne saklıyormuş bu çocuklar?"

Umutsuzca başını salladı Ali.

"Bilmiyorum ama gördüğünüz gibi, hiçbir işe yaramamış Amirim. Adamlar üçünü de vurmuş."

"Evet," diye mırıldandım. "O da tuhaf. Kavgalı oldukları adamlara kapıları neden açsınlar ki?"

"Bu da bir kez daha gösteriyor ki, Güleç Necmi ile Saka Erkan yalan söylüyorlar. Evdekiler onları tanımıyordu. Kendilerini satıcı ya da telefon tamircisi gibi göstererek kolayca açtırmışlardır kapıyı."

Doğru mantık yürütüyordu.

"Belki de asıl tanıdıkları ya da korktukları kişi Şeco'ydu," diye tamamladım varsayımını.

"Olabilir. Şeco'yu görmeyince rahatlıkla açtılar kapıları."

"Peki, şu elektrik verilmiş demir korkuluklara ne diyorsun? Dışarıdan gelecek bir saldırıyı önlemekten çok, içeriden birinin kaçmasına engel olmak için yapılmış gibi."

Haklıydı ama Recep Bey'in bizi karşılamasıyla yarıda kaldı konuşmamız.

Binaya yürürken, "Anlayamıyorum," diye söylendi acılı baba, "katiller, sevgililerine laf attıkları için onları öldürdüklerini söylemişler. Bu çocukların öyle bir şey yapması imkânsız. Dünyanın en terbiyeli insanlarıydı onlar."

"Sarhoş filan olabilirler mi ya da uyuşturucu..." diyecek oldu Ali.

Recep kan çanağına dönmüş gözlerini yardımcıma çevirdi.

"Siz ne diyorsunuz beyefendi, sigara bile içmezlerdi."

"Onları iyi tanıdığınız anlaşılıyor," diyerek adamı yatıştırmaya çalıştım. "Bu Şeco'yla aralarında bir anlaşmazlık filan olmasın?"

"Mümkün değil," diye başını salladı Recep. "Onların Şeco gibilerle ne işi olabilir? Kafayı mesleklerine takmışlardı. Yurtdışında okudular. Öğrendiklerini uygulamak için ülkelerine döndüler. Ülkelerinin ileri gitmesi için ne yapabilirler, gece gündüz bunu düşünüyorlardı."

"Ama," dedim, binanın kapısına yaklaşırken, "ülkeye döndükten sonra mesleklerini yapmamışlar. Ne bir üniversiteye girmişler, ne de başka bir yerde çalışmışlar."

" Üniversitede öğreneceklerimizi öğrendik, artık biz kendi kendimizi eğiteceğiz,' diyorlardı. Öteki kuruluşlara da fazla güvenmiyorlardı. Bu villayı da daha rahat çalışabilmek için

istediler benden. Siz de göreceksiniz, içeride sosyal bir laboratuvar kurdular."

Adamın neden bahsettiğini anlamayan Ali, "Sosyal laboratuar," diye söylendi kendi kendine. Açıkçası sosyal laboratuvar denilen şeyin ne olduğunu ben de bilmiyordum ama içeri gireceğimize göre yakında öğrenecektik.

Gerçekten içerisi bir eğitim kurumu gibi düzenlenmişti. Kapıdan küçük bir hole giriliyordu. Holde üç kapı ve biri üst kata, öteki alt kata inen iki merdiven karşılıyordu sizi. Üç kapının arkasında birbirine benzeyen üç çalışma odası yer alıyordu. Odaların üçü de sade bir biçimde döşenmişti. Üçünde de ilk göze çarpan bir masa ve gelişmiş bilgisayar donanımıydı. Merdivenlerden yukarı çıkanı yatak odalarına götürüyordu, aşağı ineni ise dört ayrı odanın yer aldığı bir kata indiriyordu bizi. Odalardan birinde müzik ve video dinleniyor, biri dersane, biri kütüphane, diğeri ise dinlenme mekânı olarak kullanılıyordu.

Kütüphanede ilk gözümüze çarpan kitaplar biyografilerdi. Sezar'dan Hitler'e, Lenin'den Churchill'e kadar tarihte önemli rol oynamış liderlerin yanı sıra, Greta Garbo'dan John Wayne'e, Maradona'dan Madonna'ya kadar dünyanın gelmiş geçmiş en ünlü şahsiyetlerinin yaşamöyküleri de kütüphanenin raflarını doldurmuştu.

İlgilendiğimizi gören Recep, "Dünya liderlerinin, başarılı insanların yaşamöykülerini okuyup, ülkemizin kötü talihini nasıl değiştirebileceklerini tartışırlardı," diye açıkladı.

Buraya kadar her şey normaldi. Müzik-video odasına girince tuhaf bir şeyler hissettim. Bu imkânsızdı ama sanki daha önce bu odaya gelmiştim. Odada üç koltuk vardı. Koltukların yanında dijital birer kontrol tablosu, kulaklıklar, siber başlıklar yer alıyordu. Üç koltuğun tam karşısında duvarı boydan boya kaplayan bir ayna yer alıyordu. Odada tanıdık gelen şeyin ne olduğunu bulmaya çalışırken, Ali sağdaki duvarı boydan boya kaplayan yekpare aynayı işaret ederek, "Sorgu odalarımıza ne kadar benziyor değil mi Amirim?" dedi. Jeton düşmüştü. Aynaya yaklaştım. Elimi yanlarına sürmeye başladım. Sağ alt köşede bir düğmeye dokundu elim. Bastım. Ayna içeri doğru açıldı.

"Ben yaptığımda böyle bir şey yoktu," diye mırıldandı olanları şaşkınlık içinde izleyen Recep. "Odayı ikiye bölmüşler anlaşılan."

Haklıydı, bu ayna odayı ikiye ayırarak gizli bir bölme yaratmıştı. Gizli bölmede oturan kişi içerde oturanları istediği gibi izleyebiliyordu. Gizli bölme bilgisayar, video ve müzik donanımına sahipti. Duvardaki raflarda, "Üstinsana Geçiş Çalışması," yazılı on beşe yakın kasetlerden ilkini videoya taktım. Tarık, Ozan ve Engin belirdi ekranda. Bu odada oturmuşlardı. Üzerlerinde günlük giysileri vardı ama yüzleri son derece ciddiydi. Engin bize dönerek başladı konuşmaya.

"Uzun zamandır liderlerin halk kitleleri üzerindeki etkilerini inceliyoruz. İlk vardığımız sonuç, toplumsal ilerleme sürecinde halk kitlelerine verilen rolün abartılı ve gerçekdışı olduğudur. İnsan topluluklarında liderler, sosyologların, sosyal psikologların ve siyaset bilimcilerin sandığından çok daha fazla etkiye sahiptir. Ancak yüzyılımızın son çeyreğinde dünya ölçeğinde uygulanan depolitizasyon nedeniyle farklı bir tablo ortaya çıktı. Siyasi liderler değil, ünlü kişiler, yani başarılı futbolcular, tanınmış şarkıcılar, yardımsever işadamları vb. toplumu derinden etkilemeye başladı. Bu durum, bizi alışılmadık bir deney yapma zorunluluğuyla karşı karşıya getirdi. Eğer deneyimiz başarılı olursa, bu yalnızca ülkemizin kalkınması için değil, tüm dünyada toplumsal ilerleme için önemli bir kaldıraç görevi görecektir.

Deneyimiz son derece basit. Ülkemizin, halk tarafından en çok sevilen üç kişisini alıp özel bir eğitimden geçirmek. Sonra bu bilgiyi onlar aracılığıyla dalga dalga halk kitlelerine yaymak. Ancak küçük bir sorunumuz var. Deneklerimiz yapılan deneyin önemini kavrayamadıklarından, çalışmamızda kendilerine verilen rolleri yapmak istemeyeceklerdir. Bu yüzden, ne yazık ki zora başvurmak durumunda kalacağız. Gerekli eğitimi alan deneklerimizin çalışmalarımızın sonunda bize teşekkür edeceklerini biliyor olmamız, bu güç görevi başarmamızda bize destek oluyor. Saptadığımız üç kişiden, ilki, ünlü ses sanatçısı Şeco."

Kaset burada sona eriyordu. Merakla ikinci kaseti taktım. Titreyen bir görüntü belirdi ekranda. Anlaşılan el kamerası kullanmışlardı. Az sonra Şeco'nun arabasını gördük. Şeco

yalnızdı. Çocuklar sıkı plan yapmışlardı anlaşılan. Tarık yolun üzerinde yatıyordu. Şeco onu fark ederek frene basıyor, arabadan çıkıyordu. O anda elinde eterli olduğunu sandığım mendille Ozan yaklaşıp Şeco'yu bayıltıyordu.

Başka bir kasete geçtik. Bir telefon kulübesi, Ozan, Şeco'nun ailesine şunları söylüyordu:

"Şeco elimizde, biz onun hayranıyız. Ona kötülüğümüz dokunmaz. Yalnızca bir ay konuk edeceğiz. Sizden tek istediğimiz polise haber vermemeniz, haber verirseniz onu bir daha göremezsiniz."

Başka bir kaset daha. Şeco'yu içerdeki odada görüyorduk. Gözleri bağlı, ona klasik müzik dinletiyorlardı. Engin, başını kameraya uzatıp açıklama yapıyordu:

"Liderlik duygusunun pekişmesi için ona Wagner dinletiyoruz."

Ama Şeco'nun acıyla buruşmuş yüzünden hiç de liderlik duygusu okunmuyordu.

Başka bir kasette, Şeco ölü bir suratla Tarkovski'nin *Ayna* adlı filmini izliyordu, üç genç de ilgiyle ona bakıyordu.

Başka bir kasette, Şeco, Schopenhauer felsefesi öğreniyordu, işin tuhaf yanı, suratındaki o bıkkın ifade gitmiş, sanki konuyla ilgili gibiydi. Gerçekten de ilginç, bizim Şeco değişiyordu... Bergman'ın *Yaban Çilekleri*'ni keyifle izliyor, Kant'ın *Mutlak Aklın Eleştirisi* adlı yapıtını okuyor, Mozart dinliyor, Pasolini izliyor, Kafka okuyor, Frankfurt Okulu'nu öğreniyordu.

Şeco artık üç gençle birlikte konuşmalara katılıyor, Machiavelli'nin *Prens*'ini okuyordu. Gençler pek umutlu görünmüyordu ama Şeco inadına istekliydi.

Sonunda gençler ona inanmaya başladılar. Şeco evde daha özgür dolaşma hakkını elde etti. Şeco gençlerle şakalaşıyor, onlara çiğ köfte yoğurmak istiyordu. Ozan vejetaryen olduğu için çiğ köfteye karşı çıkıyor, oylama yapılıyor, çoğunluğun isteğiyle çiğ köfte yoğurulmasına karar veriliyordu.

Ve nihayet son kaset: Şeco ortalıkta görünmüyordu. Düşündüğüm gibi, Şeco kaçmıştı. Oyuna getirildiklerini anlayan üç genç kara kara ne yapacağını düşünürken kapı çalınıyordu. Kasetin ondan sonrası yoktu. Bu kanıtları bıraktığına göre Şeco'nun da bu odadan ve bu kasetlerden haberi yoktu.

Kasetleri çantamıza atıp soluğu Şeco'nun ofisinde aldık. İki avukatı yine yanında. Hiçbir şey söylemeden kaseti videoya koyduk. Gözlerine inanamayan avukatlar, "Montaj, bilgisayar oyunu," dediler.

Şeco dudaklarında yenilmiş bir gülümsemeyle başını sallayarak avukatlarına seslendi.

"Boşuna nefesinizi tüketmeyin! Biz bu işten kurtulamayız. Artık belli oldu. Orospu çocukları marifetlerini bir de kasete almışlar." Sonra bana dönerek açıkladı. "Evet, onları ben vurdurttum. Ama hiç pişman değilim. O piçler bir ay boyunca ağzıma sıçtılar benim. Günlerce gıy gıy dinlettiler bana. Sıkıntılı filmler izlemekten anam ağladı. Yok Bergmak'mış, yok Passolinima'ymış, yok Tarkovs'muş, yok Kafkas'mış. Çin işkencesinden beterdi be!" Derin bir soluk alıp, konuşmasını şu sözlerle tamamladı: "Hiç pişman değilim Başkomiserim. İnanın o zulmü size yapsalardı, siz de gözünüzü kırpmadan öldürtürdünüz onları."

Jinekoloğun Ölümü

Jinekolog Rahim'in cesedi muayene masasının üzerinde yatıyordu. Boynunda derin bir yara vardı. Yaradan akan kan masayı kızıla boyamıştı. Olay dün gece olmuştu. İçerideki odada uyuyan hemşire hiçbir şey duymadığını söylüyordu.

Rahim'in düşmanı olup olmadığını sorarak başladık işe. Hâlâ olayın şokunu üzerinden atamayan hemşire, Rahim'in eşiyle boşanmak üzere olduğunu, davalarının sürdüğünü anlattı. Boşanacağı eşinin kardeşiyle de nafaka meselesinden sille tokat kavga etmişlerdi.

Ön incelemeyi tamamladıktan sonra cinayet mahallinden ayrıldık. İlk ziyaret edeceğimiz yer, Rahim'in karısı Hülya'nın eviydi. Hülya'nın lüks dairesini görünce kafamız karıştı. Kadın nafakaya ihtiyaç duyacak birine pek benzemiyordu. Bizi görünce hiç şaşırmadı. Rahim'in öldürüldüğünü televizyondan öğrenmişti. Üzgün görünüyordu.

"Kardeşiniz, geçen hafta eski kocanızla kavga etmiş," deyince yüzündeki keder yerini önce endişeye, ardından öfkeye bıraktı.

"Onun Rahim'in öldürülmesiyle bir ilgisi yok," diye söylendi.

"Neyle ilgisi var?" diye sordu Ali. "Aranızda sert tartışmalar olmuş. Ondan nafaka istemişsiniz."

Hülya kendini tutamayarak güldü.

"Ben mi nafaka istemişim? Ayol, çulsuzun biriydi Rahim. Benden aldığı malları verse ona bile razıyım."

"Kardeşiniz neden kavga etti onunla?"

"Evlenince benim Porsche'u kullanmaya başlamıştı Rahim. Boşanma davası açınca, 'Arabayı teslim et,' dedim. Yapmadı. Kardeşim bu konuyu konuşmak için gidince de işi yokuşa sürüp kavga çıkarmış."

Kadının anlattıkları makuldü, yine de sormadan edemedim.

"Evliliğiniz neden yürümedi?"

"Özel yaşamımız sizi ilgilendirmez," diye tersledi kadın.

"Haklısınız," dedim, "ama zan altında kalmamanız için olayları bilmemiz gerek."

Bir sigara yaktı, derin bir soluk çektikten sonra anlatmaya başladı.

"Rahim'le evlendiğimde pratisyen hekimdi. Jinekolog olmak istiyordu ama parası yoktu. Ona destek oldum. Çünkü onu seviyordum. Evliliğimizin ilk iki yılı çok güzel geçti. Ama Rahim mesleğe atılınca durum değişti. Benimle beraber olmamaya başladı."

"Nasıl beraber olmamaya başladı?"

"Cinsel ilişkiden söz ediyorum," dedi kadın, umursamaz görünmeye çalışarak. "Eskiden benim için yanıp tutuşan adam, yatağa girmekten korkar hale geldi."

Durdu, sigarasından derin iki nefes daha çektikten sonra sürdürdü sözlerini.

"Önce benden bıktığını düşündüm. Çevresinde genç hemşireler vardı, belki de onlardan birine âşık olmuştu. Onu kıskanmaya başladım. Dispanserdeki hemşireleri araştırdım, hastalarını inceledim. Ne yapıp edip ilişkide olduğu kadını bulacaktım. Güzel bir sekreteri vardı. Hafifmeşrep bir kız. Hani liseyi zorla bitiren şu gecekondu güllerinden. Rahim'le birlikte geç saatlere kadar dispanserde kaldığı oluyordu. Kocamı benden uzaklaştıran kişinin o olduğunu düşünüyordum. Rahim'in eve geç geldiği bir gecenin sabahında dispansere gittim. Kızı sorguya çektim, hakaretler ettim. Herkes bizi dinliyordu. Rezil bir durumdu ama o kadar öfkelenmiştim ki aldırmıyordum. Ben bağırıp çağırırken Rahim içeri girdi. Olanları öğrenince hiç kızmadı. Sekreter kızdan özür diledikten sonra beni odasına aldı.

'Boş yere kıskanıyorsun,' dedi. 'Hayatımda kadın filan yok. Artık kadınlar bana çok itici geliyor.'

Hâlâ neden bahsettiğini anlamamıştım.

'Beni mesleğim hasta etti,' diye açıkladı. 'Her gün kadınlarla uğraşmak içimdeki cinsel isteği öldürdü.'

'Bir psikoloğa git,' dedim.

'Gittim. Ama yararı olmadı,' dedi.

'Mesleğini bırak,' dedim.

'Farkında değilsin, üç ay hastalara bakmadım. Sonuç değişmedi. Benim için artık çok geç,' dedi.

Derin bir karamsarlığa kapılmıştı."

Hülya sigarasından bir soluk daha çekerek sustu.

"Ayrılmayı siz mi istediniz?" diye sordu Ali.

"Hayır, ben ondan ayrılmayı hiç düşünmedim. Mesleğini bırakmasını, yurtdışına gitmeyi, orada tedavi görmesini umuyordum. Ama Rahim kabalaşmaya başladı. Onu aldattığımdan kuşkulanıyordu. Eve biraz gecikecek olsam kıyameti kopartıyordu. İşi bana vurmaya kadar götürdü. Yaşamımız çekilmez bir hal almıştı. Yine de boşanmak istemiyordum. Teklif ondan gelince ben de boşanma davası açtım."

Hülya sigarasını kül tablasında ezerken biz de kalktık. Dışarı çıkınca, "Bu kadın kesinlikle adamı boynuzlamıştır," diye söylendi Ali. "Öyle evinde uslu uslu oturacak birine benzemiyor. Ben Rahim'in avukatıyla bir görüşelim derim Amirim."

Ali'nin geçen yıl en yakın arkadaşına kaptırdığı nişanlısını anımsadım. Kadına bu yüzden mi kızıyordu, yoksa mesleki bir kuşkuyla mı hareket ediyordu, anlayamamıştım.

"Peki," dedim, "yarın git avukatla görüş."

Ertesi gün Adli Tıp'a gittiğimde otopsi raporunu hazırlayan Dr. Semra tuhaf bir rastlantıdan söz etti. İki gün önce Haliç'ten orta yaşlı bir erkek cesedi çıkarılmıştı. Ama adamın ölüm nedeni boğulma değil, Jinekolog Rahim gibi gırtlağının kesilmesiydi. Kesiklerin durumunu inceleyen Dr. Semra ikisinin de aynı bıçakla öldürülmüş olabileceğinden kuşkulanıyordu. Bu bana pek mantıklı gelmedi. Rahim ile üzerinden çıkan kimlikte Hamza Tokgöz yazan bu adam arasında ne tür bir ilişki olabilirdi? Ama Dr. Semra, bıçak vuruşlarının birbirine benzediğinde ısrar etti. Zaten aynı bıçak olup olmadığını anlamak için çalışmalara başlamışlardı bile.

Merkeze döndüğümde Ali beni bekliyordu. Rahim'in avukatı ilginç bilgiler vermişti. Rahim'in bir tür meslek hastalığına yakalandığı doğruydu. Ama bunun dışında Hülya'nın anlattıklarının tümü yanlıştı. Ayrılmayı isteyen Rahim değil Hülya'ydı. Dava açılınca da daha önce Rahim'e ne verdiyse, muayenehane dahil, hepsini geri almıştı. Rahim ise elinden geldiğince direnmeye çalışmış, karımdan ayrılmak istemiyorum, diyerek mahkemenin sonuçlanmasını engellemeye uğraşmıştı.

"Bence katil bu kadın Amirim," dedi Ali. Yüzünde kesin bir ifade vardı. "Rahim boşanmayı istemeyince onu öldürterek sorunu çözdü."

"Hülya gibi bir kadın için fazla riskli bir çözüm değil mi? Kadın boşanmadan da dilediği gibi yaşayabilecek biri. Neden katil olmayı göze alsın ki?"

Soruma yanıt veremeyen Ali, "Belki de kardeşi öfkesine yenilip öldürmüştür Rahim'i," diyerek yeni bir varsayım ortaya attı.

"O halde şu abiyi bir yoklayalım," dedim.

Hülya'nın abisi Sinan, Kapalıçarşı'da kuyumculuk yapıyordu. İriyarı bir adamdı, kabadayı değildi ama öyle görünmeye çalışıyordu.

"Ölünün arkasından konuşulmaz ama Rahim iyi adam değildi," dedi. Onu suçlamamızdan hiç korkmuyor gibiydi. "Bence ilahi adalet gerçekleşmiş."

"Belki de ilahi adaleti sen gerçekleştirmişsindir," dedi Ali sinirlenerek.

Suçlamaya şaşırdı Sinan.

"Onu ben öldürmedim," dedi, sonra yılışık bir gülümsemeyle ekledi. "Emniyet'ten bilirler beni. Müdür Bey arkadaşımdır."

"Müdür Bey'i filan bırak da Rahim'le neden kavga ettiniz, onu anlat."

"Hülya'dan boşanmak istemiyordu. Asıl niyeti malımızın üzerine yatmaktı. Bu yüzden Hülya'nın Porsche'unu vermiyordu. Ama sopayı yedikten sonra kuzu kuzu getirdi anahtarları."

"Cinayet saatinde neredeydin?" diye konuyu değiştirdim.

"Kulüpteydim, geç saatlere kadar orada oturdum. Sabaha karşı da eve döndüm."

"Eve dönerken yalnız mıydın?"

"Yanımda bayan arkadaşım vardı. İsterseniz adını, telefonunu verebilirim."

Kadının adını, telefonunu aldık. İkisi de Sinan'ı doğruluyordu. Merkeze döndükten iki saat sonra telefon çaldı. Dr. Semra'ydı. Laboratuvar sonuçları belli olmuştu. Her iki maktulün de aynı bıçakla öldürülme olasılığı yüksekti. Varsayımını hemen geliştirdi Ali.

"Anlaşılan Hülya ve abisi bir kiralık katil tutmuşlar. Adam önce başka bir işi halletmiş, yani Hamza Tokgöz'ü öldürmüş, sonra da sıra bizim jinekoloğa gelmiş."

Bu da olabilirdi ama ya Hamza Tokgöz ile jinekolog arasında bilmediğimiz bir bağlantı varsa?

"Hadi toparlan," dedim Ali'ye, "dispansere gidiyoruz."

Olay gecesi nöbetçi olan hemşire görür görmez tanıdı bizi. Hasta kabul defterine bakmak istediğimizi söyledik. Hemen getirdi. Daha ben bulmadan Ali parmağını defterin üzerine koydu.

"İşte Amirim," dedi, "Tokgöz soyadlı bir hasta var."

Gerçekten de Emine Tokgöz adlı biri muayene olmuştu. Hemşire de hastayı hatırlıyordu.

"Onu oğlu getirmişti," diye mırıldandı. "Tuhaf bir durumdu. Genç adam, annesi cinsel ilişkiye girdi mi, girmedi mi, öğrenmek istiyordu."

Merakla sordum.

"Jinekolog muayene etti mi?"

"Etti ama sonucu bilmiyorum. Ben dışarı çıkmıştım."

"Hastalarınızın adresini alır mısınız?" diye sordum.

"Evet," diyerek defterin sağ tarafındaki adresi gösterdi.

Tek katlı, bahçeli bir gecekonduda kalıyordu Emine Tokgöz. Eve gitmeden önce uğradığımız muhtar, Emine Tokgöz'ün kocasının iki yıl önce vefat ettiğini, kadına mezbahada kasaplık yapan oğlu Tayyar'ın baktığını söyledi. Evin kapısını çaldığımızda vakit akşamüstüydü.

Bizi karşısında gören kadın, "Evin erkeği yok, sonra gelin," diyecek oldu, kimliklerimizi gösterip, "Biz seninle konuşmaya geldik," dedim.

"Ben sizinle konuşamam, oğlum çok kızar sonra."

"Hiçbir şey yapamaz," dedim güven veren bir tavırla, sonra otoriter bir sesle ekledim. "Zaten onunla da konuşacağız."

Bundan hoşlanmasa bile sorularımı dinlemeye başladı.

"Hamza Tokgöz neyin olur?" diye sordum.

Yüzüne bir utanç dalgası yayıldı.

"Kaynım olur, ölen beyimin küçük kardeşi."

"Nerede şimdi?"

Yanıt yok.

"Size geldi mi?" diye üsteleyince:

"Geçen hafta geldiydi. Üç gün kaldıktan sonra gitti. Belki köye dönmüştür."

"Oğlun Tayyar'la kavga etmişler," diye kadını yokladım. "Evden o yüzden ayrılmış. Oğlun da seni doktora götürmüş."

Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Ne diyeceğini bilemeden yutkunurken, "Siz de kimsiniz?" diyen öfkeli bir ses duyduk. Dönüp bakınca, kapıda dikilen iriyarı, gençten bir adam gördük. Bu Tayyar'dı. Öfkeyle bizi süzüyordu. Ali kimliğini göstermese belki de üzerimize saldırmaktan çekinmeyecekti.

"Bizimle merkeze kadar geleceksin," dedim. İtiraz etmedi, soru bile sormadı. Evde yapılan aramada, kesim işinde kullandığı bir bıçak bulduk. Bıçağı Adli Tıp'a yolladık. Gelen sonuç olumluydu. Cinayetlerde bu bıçak kullanılmıştı.

"Cinayetleri sen mi işledin?" diye sordum. Önce cevap vermedi Tayyar.

"Amcanı neden öldürdüğünü biliyorum," diye üsteledim.

"Nereden biliyorsun?" dedi ama sesi çoktan teslim olduğunu söylüyordu.

"Anneni doktora götürmüşsün. Cinsel ilişkiye girdi mi, girmedi mi, öğrenmek istemişsin," diyecektim ki, duymak istemediğini belirten bir el hareketiyle sözümü kesti.

"Sözü dolandırmaya gerek yok. Olan oldu zaten. Neyi saklayacağım sizden." Ama anlatamadı. Öylece suskun durdu bir süre. Sonra, "Amcam," dedi, "öz amcam kardeşinin karısını becermekten çekinmedi. Ya anneme ne demeli... Sen kalk öz kardeşin sayılacak adamın koynuna gir."

"Annenin amcanla birlikte olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Ali.

"Eve gelmiştim. İçeri girdim ki ikisi aynı odada, telaşla toparlanıyorlar. Gözleri yerde, yüzüme bakamıyorlar. Amcam bir bahane uydurup kaçar gibi çıktı evden. O böyle apar topar gidince daha kötü oldum. Tuttuğum gibi anamın kolundan o jinekoloğa götürdüm. Adam muayane etti.

'Senin anan biriyle yatmış,' dedi.

Utançtan yerin dibine geçtim. O benim ne halde olduğuma aldırmadan konuşmayı sürdürdü.

'Kadınlara güven olmaz,' dedi. 'Bunların hepsi ahlaksızdır. Hepsi erkek düşkünüdür.'

Onu dinlemeye daha fazla dayanamadım, anamı alıp kaçarcasına çıktım dispanserden. Eve gelip bıçağımı aldım. Amcamı beklemeye başladım. Bir yandan da gelmez diye korkuyordum. Korktuğum gibi olmadı, akşam ezanından sonra geldi eve. Ben de hiçbir şey olmamış gibi, 'Gel kahveye çıkalım,' dedim.

Onu alıp sahile indim, ıssız bir yere gelince de çaldım boynuna bıçağı. Ölünce de Haliç'e attım. Ne var ki utancım geçmemişti, eve döndüm, yatmakta olan annemin başına çömeldim. Annem uyumuyormuş, başladı salavat getirmeye. Yapamadım. Anamın sütü mü, sevgisi mi, bir şeyi engel oldu, onu öldüremedim. Ama utançtan kurtulamıyordum. Bu işi kimsenin bilmesini, duymasını istemiyordum. Amcamı öldürmüştüm, anamdan laf çıkmazdı, gel gör ki o jinekoloğa güvenemiyordum. Kadınlardan nefret eden o adam dispansere gelen herkese anlatırdı başımıza gelenleri. Jinekoloğun nöbete kaldığı geceyi bekledim. O gece herkes uyuduktan sonra dispansere süzüldüm. Beni görür görmez, aşağılayan bakışlarla gülmeye başlayan jinekoloğa sokuldum, daha ne oluyor demesine fırsat vermeden gırtlağını kestim."

Onur Eczanesi

"Onu ben öldürmedim," diyor, terli alnına yapışan kirli, uzun saçlarını elleriyle geriye doğru atan Suat. "Eczaneye girdiğimde ölmüştü. Gömleği kan içindeydi, gözleri iyice açılmış, kıpırdamadan öylece yatıyordu."

Yüzündeki dehşet, sahici gibi görünüyor, sürekli oynayan gözbebeklerinden bir anlam çıkarmak ise imkânsız.

"Silah nerdeydi?" diyerek dikkatini toplamasını sağlamaya çalışıyorum.

"Masanın üzerindeydi," diyor kesin bir ifadeyle.

"Hangi masanın?"

"İçerde, hani ilaç yaptıkları laboratuvar gibi bir yer var ya, orada masanın üzerinde."

"Bildiğim kadarıyla oraya müşterilerin girmesi yasaktır. Sen nasıl girdin?"

"Eczanenin ön bölümünde kimseyi göremeyince, tezgâhtar belki oradadır diye düşündüm. Ve tezgâhtarı kanlar içinde yatarken buldum. Panik içinde gerilerken kolum masanın üzerinde bir şeye çarptı. İşte tabancayı o zaman gördüm."

"Peki, neden kaçmaya çalıştın?"

"Çok korkmuştum."

"Çok korkmuştun ama hapları çalmaktan kendini alamadın," diyor Ali.

"Ben hiçbir şey çalmadım," diye söyleniyor Suat. "Niye bana inanmıyorsunuz?"

"Sana nasıl inanalım?" diyor Ali yapmacık bir ifadeyle gözlerini açarak. "Krizin tutmuş, tezgâhtardan hap istemişsin, vermeyince de onu öldürmüş, hapı kendin bulmaya kalkmışsın. Bulamayınca da eczanenin altını üstüne getirmişsin."

"Ortalığı ben dağıtmadım," diyor Suat sesini yükselterek. "Geldiğimde öyleydi."

"Eczaneye neden geldin?"

Bu kez soruyu ben soruyorum.

"Panalgine almak için. Çok başım ağrıyordu."

"Evin nerede?"

Duraksıyor, gözlerini kaçırdığını fark ediyorum.

"Beşiktaş'ta oturuyorum," diye söyleniyor sıkıntıyla.

"Beşiktaş'ta nöbetçi eczane yok muydu?" diye yapıştırıyorum soruyu. "Gecenin o saatinde kalkıp Kurtuluş'a niye geldin?"

"Canım biraz yürümek istedi. Yürüyünce belki başımın ağrısı geçer diye düşündüm."

"Sahile inip temiz hava alacağına, beton binaları seyrederek Kurtuluş'a geldin, öyle mi?"

"Ne bileyim işte... Kurtuluş'a yürümüşüm. İstediğim yere yürüyemez miyim?"

"Yürürsün canım, niye yürüyemeyesin," diyor Ali. "Ayrıca beton binaların arasında yürümekten hoşlanman da büyük şans. İçerde volta atarken keyifli anlar yaşayacaksın."

"Ben kimseyi öldürmedim," diye bağırmaya başlıyor Suat. "Niye inanmıyorsunuz, o eczaneye sadece ilaç almak için girdim."

"Anlayacağız," diyorum toparlanarak.

Suat'ı nezarethaneye gönderdikten sonra, "Sabıkasız çıkmıştı, değil mi?" diye soruyorum Ali'ye.

"Öyle Amirim," diyor sanki hayal kırıklığına uğramış gibi. "Sabıka kaydı yok."

"Yarın uyuşturucu testi yapalım. Bakalım ondan ne çıkacak. Ben de eczanenin sahibi olan şu yaşlı adamla görüşeceğim. Adı Ruhi'ydi galiba?"

Kurtuluş'ta, kişiliksiz, yeniyetme beton binaların istilasından kendilerini kurtarıp ayakta kalmayı başaran yüzyıllık apartmanlardan birinde oturuyor Ruhi Bey. Yaşı yetmişin üzerinde olmalı ama insanın karşısında dimdik duran ince-

cik bedeni, yaşama hâlâ büyük bir ilgiyle bakan mavi gözleri onu daha genç gösteriyor. Biraz üzüntülü ama nazik bir tavırla karşılıyor beni.

"Nevzat Bey, değil mi?" diyor. "Buyurun salona geçelim, orada daha rahat konuşuruz."

O anda Ruhi Bey'in bacaklarının arasından kıvırcık başını uzatarak iki siyah boncuğu andıran gözleriyle merakla beni süzen küçük köpeği fark ediyorum.

Duraksadığımı anlayan yaşlı adam, "Korkar mısınız yoksa?" diye soruyor.

"Tersine, köpekleri çok severim," diyorum.

"Adı Boncuk, hanımla benim can yoldaşımız."

Duvarları tablolarla, sararmış resimlerle süslü geniş salondaki eski koltuklardan ikisine karşılıklı oturuyoruz. Oturduğum koltuğun yan duvarında, gümüş çerçeve içinde eski bir fotoğraftan genç bir kadın bana bakıyor.

"Benim hanım," diyerek açıklıyor Ruhi Bey. "Cerrahtı. Türkiye'nin ilk kadın cerrahlarından. Belki ismini duymuşsunuzdur, Güzin Hanım..."

"Duymadım," diye fısıldıyorum bir parça utanarak.

"Birçok önemli ameliyat gerçekleştirmiştir. İşini çok severdi. Ama bir ameliyat öncesi elleri titremeye başladı. Geçer diye düşündük, geçmedi. Daha da ilerledi. İşi bırakmak zorunda kaldı. Sonra da felç geldi. Şimdi tekerlekli sandalyede. Buna da şükür, ne diyeceksiniz, hayat..."

Bir süre ikimiz de susuyoruz.

"Sizi rahatsız etmemin nedenini tahmin ediyorsunuzdur," diyerek başlıyorum söze.

"Evet, çok üzüldük!" diyor Ruhi Bey. "Oğlum gibiydi Kemal. Babası bu apartmanda kapıcıydı. Reşit Efendi. Allah rahmet eylesin, çok temiz adamdı. Kemal okumayı seven bir çocuk değildi. İlkokulu bile zar zor bitirdi. Reşit Efendi de elinden tutup benim eczaneye getirdi.

'Ruhi Bey, bu çocuk sokaklarda serseri olacak. Şunu yanınıza alın, ona mesleği öğretin. İş güç sahibi olsun. Büyük sevaba gireceksiniz,' dedi.

Ben de Kemal'i yanıma aldım. Dile kolay, yirmi beş yıl birlikte çalıştık. Bizim hanım hastalanınca onunla ilgilenmem gerekti. Eczanenin bütün işlerini Kemal'e bıraktım."

"Olay nöbet sırasında olmuş, daha önce de böyle bir saldırıyla karşılaşmış mıydınız hiç."

"Karşılaştım tabii." Hatırlamaya çalışıyor. "Yetmiş yedi mi, yok yok... Yetmiş sekiz senesi... Anarşinin tırmandığı zamanlar. Bir gece iki genç ellerinde kocaman iki silahla girip paraları istemezler mi? Kasada ne varsa. Canımdan daha kıymetli değil ya... Katili yakalamışsınız ama. Tek tesellimiz bu. Hapçıymış değil mi yakaladığınız kişi."

"Onun katil olduğu kesin değil. Henüz soruşturuyoruz. Kemal'in düşmanı var mıydı?"

"Düşmanı mı?" diyor altdudağını dışarı çıkararak. "Sanmam, gerçi bundan bir yıl önce bir Rumen kadınla birlikte yaşadığını duyduk ama düşmanı olduğunu sanmıyorum."

"Siz eczaneyi ona mı devretmiştiniz?" diye soruyorum.

"Ne münasebet efendim," diyor Ruhi Bey, ilk kez kızdığını görüyorum. "Onun diploması yok ki. Sadece bana yardım ediyordu. Onur Eczanesi benimdir."

Birkaç önemsiz soru daha sorup ayrılıyorum bu iki eski İstanbullunun evinden. Köpeği Boncuk'la birlikte yine kapıya kadar geçiriyor beni Ruhi Bey.

Evden çıktıktan sonra eczaneye kadar yürüyorum. Arası beş dakika var yok. Eczane kapalı, vitrinden içeri bakıyorum. Her yana saçılmış ilaç kutuları da olmasa dün gece burada cinayet işlendiğini gösteren hiçbir belirti yok.

"Eczane bugün açılmayacak," diyen bir ses duyuyorum. Dönüp bakıyorum, yandaki berber dükkânının önünde beyaz önlüklü, uzun boylu bir adam bana bakıyor.

"Biliyorum," diyorum yaklaşarak. "Ben Başkomiser Nevzat, olayı soruşturuyorum."

"Az önce sizin ekip buradaydı. Eczanede arama yaptılar, yanlarında köpekleri de vardı? Sonra sokaktaki çöp torbalarına da baktılar."

Köpekler, çöp torbalarına bakmalar... Uyuşturucu arıyor olmalılar. Gelişmeler var.

"Dün gece cinayet saatinde dükkânın açık mıydı?" diye soruyorum berbere.

"Açıktı tabii," diyor bunu bilmememe şaşırmış gibi. "Katili bizim dükkânın önünde yakaladılar. Katil eczaneden çı-

karken ekip otosuna rastlamış, korkup kaçmaya başlayınca polisler de peşine düştüler."

"Peki önceden bir şey duydun mu, gördün mü?"

"Ne birini gördüm ne de bir ses duydum. Yalnız o saatlerde Boncuk'un havlamasını duyar gibi oldum. Çok severim o köpeği, hemen dışarı çıktım. Ama göremedim. Herhalde yanılmışım, yeniden içeri girdim. Üç el ateş edilmiş diyorlar, biz niye silah sesi duymadık."

"Katil ses çıkarmasın diye tabanca namlusunun önüne pamuk paketlerini koymuş," diye açıklıyorum. "Nasıl biriydi bu Kemal?"

"Karanlık biriydi. Son zamanlarda parayla oynuyordu. Bir de Rumen karı bulmuş kendine. Mafyaya bulaştığını duyduk. Tefecilerden para alıyormuş. Cins cins adamlar gelip gidiyordu eczaneye. Bir gece eczaneyi de kurşunladılar zaten. Dün gece yakalanan herif de daha önce gelmişti buraya."

"Emin misin? Kemal'le tanışıyorlar mıydı?"

"Eminim, arkadaşlar mı bilmem ama tanışıyorlardı."

"Peki şu eczanenin kurşunlanma işi ne?"

"Valla işte, beş ay önce filandı. Bir arabadan vitrine ateş edildi? Polisler geldi, tutanak tuttu. Ruhi Amca çok sinirlendi bu işe. Kemal'le tartıştılar. 'Sen ne yapıyorsun bu eczanede,' diye bar bar bağırdı yaşlı adam. Kemal pek takmadı Ruhi Amca'yı."

"Sence mafya mı öldürdü Kemal'i?"

"Başka kim olabilir ki? Tefecilerden borç almıştır. Borcunu ödeyemeyince de vurdular."

Merkeze giderken, berberin söylediklerini düşünüyorum ama bu olasılık nedense kafama yatmıyor. Bir eczacı kalfasının tefecilerden para alması, sonra bunu ödeyemediği için öldürülmesi hiç de inandırıcı değil.

Merkezde dudaklarında muzaffer bir gülümseyişle karşılıyor beni Ali.

"Bizim oğlan eski uyuşturucu müptelası," diyor.

"Eski mi?" diye dudak büktüğümü görünce:

"Evet, artık kullanmıyor ama satıyor. Evinde eroin bulduk."

"İşte duymak istediğim haber," diye söyleniyorum sevinçle. "Suat'ı sorguladınız mı?"

"Sorguladık her şeyi itiraf etti, cinayet hariç. Israrla cinayeti kendisinin işlemediğini söylüyor. Katil, Cango Recep olabilirmiş. Onu Kemal'le tanıştıran da Cango'ymuş. Ama Kemal'e pek güvenmiyormuş. Galiba bir de kız meselesi varmış aralarında. Cango'nun eski Rumen sevgilisini Kemal kapmış. Ama asıl önemlisi, Kemal'in malı çaldığından kuşkulanıyormuş adam. Eczanedeki dağınıklığı da buna bağlıyor Suat. Cango, Kemal'in sakladığı malı bulmak için arama yaptırmıştır, diyor. Ama Cango malı bulamamış."

"Çünkü siz buldunuz," diyorum kurnazca gülümseyerek.

"Nereden biliyorsunuz?" diye şaşkınlıkla soruyor Ali.

"Boş ver nereden bildiğimi. Eroin mi?"

"Eroin, elli gram, ama eczanede değil, yirmi metre ilerdeki çöp bidonunda bulduk."

"Çöp bidonunda ha? Suat yakalanmadan atmış olabilir mi?"

"Sanmam. Suat ters yöne koşmuş. Üstelik paketin üzerinde sadece maktulün parmak izleri var. Yani paket eczaneden alınmış. Bilemiyorum ama Suat'ın söyledikleri mantıklı geliyor bana. Kemal'i Cango öldürtmüş olabilir. Daha önceden de eczaneyi kurşunlatmış."

"Bunu ben de duydum," diyorum. "Şu Cango'yu bir yoklayalım, bakalım ne çıkacak?"

Cango Recep'in Yenikapı'daki çay bahçesini o gece basıyoruz. Ruhsatsız iki silahla üç adamını, beş de Rumen uyruklu hayat kadınını yakalıyoruz ama Cango ortalıkta yok.

Sorguda adamları, Cango'nun bir hafta önce yurtdışına çıktığını söylüyor. Kontrol ediyoruz, doğru çıkıyor. Cango lakaplı Recep Kureyş bir hafta önce Romanya'ya gitmiş.

"Adamlarına ölüm emrini verip öyle gitmiştir," diyor Ali yalnız kaldığımızda. "Ülkede olmadığı için onu suçlayamayacağımızı düşünüyor."

"Doğru düşünüyor," diyorum. "Onu suçlayamayız. Ama Romanya'ya gitmesi ilginç! Kemal'in birlikte yaşadığı kadın da Rumen'miş. Yarın şu kadını bir sorgulayalım."

O gece uyku tutmuyor beni. Kafamda yanıtsız sorular, bir o yana, bir bu yana dönüp duruyorum. Kemal'i, Cango'nun öldürmüş olabileceği aklıma pek yatmıyor. Öyle olsaydı, katil eroini çöp bidonuna atmazdı. Hem madem Kemal'i öl-

dürecekti, Suat'ı niye uyarmadı. Sonuçta Suat onu tanıyor. Delikanlının yakalanması onu da riske sokar. Cango bunları düşünemeyecek kadar aptal biri olamaz. Yoksa suçu Suat'ın üzerine mi yıkmak istedi? Ama her iki durumda yine kendisi riske girecek...

Ertesi sabah Kemal'in Rumen sevgilisi İrina'nın oturduğu Kocamustafapaşa'daki dairenin kapısını çalıyoruz. Ağlamaktan gözleri şişmiş, genç bir kadın açıyor kapıyı. Eteğinde de menekşe gözlü bir kız çocuğu. Bizi ürkek bir yüzle süzen kadına kimliğimizi gösterip polis olduğumuzu söylüyoruz. Bizi içeri alıyor. Nasıl anlaşabileceğimizi düşünürken, kadının oldukça iyi Türkçe konuştuğunu fark ediyoruz. Sorguya başlarken İrina çocuğunun eline bir bebek tutuşturup içerdeki odaya gönderiyor.

"Kaç yıldır Türkiye'desiniz?" diye soruyorum.

"Altı yıldır," diyor. "Çocuğumu burada doğurdum."

"Babası Kemal mi?" diye soruyorum.

Kadın bunu yanıtlamak zorunda mıyım, dercesine uzun uzun yüzüme bakıyor.

"Belki bu sorular sizi rahatsız ediyor ama Kemal'in katilini bulmamızı istiyorsanız yanıtlamalısınız," diyorum.

"Tamam," diyor İrina. "Katya'nın babası Recep'tir?"

"Recep mi?" diye soruyorum şaşkınlıkla. "Cango Recep mi?"

"Cango. Türkiye'ye geldiğimde iki yıl onunla yaşadım."

"Sonra," diye soruyorum merakla.

"O zamanlar çok toydum. Beni sevdiğini sanıyordum. Çocuğu bu yüzden doğurdum. Ama sonra Cango'nun beni sevmediğini, kullandığını anladım."

"Onu bıraktınız mı?" diyerek merakla soruyor Ali.

"O beni bıraktı. Kimse Cango'yu bırakamaz."

"Peki Kemal'le nasıl tanıştınız?" diyorum.

"Yenikapı'daki çay bahçesinde. Gözden düştükten sonra ben orada çalışmaya başladım."

"Ne iş yapıyordunuz?"

"Bedenimi satıyordum," diyor kadın, yüzünde utanmanın kırıntısı yok, adeta meydan okuyarak bakıyor yüzümüze. "Bir gece Kemal geldi. Onu öteki müşterilerden biri sanmıştım. Ama birkaç gün sonra yine geldi. Sonra hep gelmeye

başladı. Bu, Cango'nun dikkatini çekti. Kemal'i tehdit etti ama işe yaramadı. Kemal her gece gelmeyi sürdürdü. Onu dövdürdü, Kemal yine yılmadı. Bunun üzerine Cango beni ona verdi ama bir şartı vardı: Kemal uyuşturucu işine girecekti. Satış için eczane iyi bir paravan olacaktı."

"Cango eczaneyi kurşunlatmış," diyecek oluyorum.

"Yanlışlıkla oldu," diyor. "Cango'nun malı eksik çıktı. Kemal'den kuşkulandılar. Ama sonra malın eksik geldiği ortaya çıktı. Cango, Kemal'den özür diledi."

"Seni Kemal'e Cango yollamış ama bak kızı var. Sonra kıskanmış olmasın."

Sanki acayip bir şey söylemişiz gibi tuhaf tuhaf bakıyor yüzümüze İrina.

"Siz, Kemal'i Cango'nun öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz. Ama çok saçma. Kemal, Cango'ya iyi para kazandırıyordu. Cango bunu yapmaz."

Söylediği o kadar mantıklı ki daha fazla soru sormak içimden gelmiyor.

İrina'nın evinden çıktıktan sonra, "Ne dersiniz Amirim," diyor Ali. "Kadın yalan mı söylüyor?"

"Sanmam," diyorum, daldığım düşüncelerden kendimi sıyırmaya çalışarak. "Bu işte Cango'nun parmağı yok. Bence katili arayacağımız yer Kurtuluş."

Ruhi Bey'in oturduğu dairenin kapısını, tekerlekli iskemlesinden soran gözlerle bakan yaşlı bir kadın açıyor bize.

"Ben Başkomiser Nevzat, bu da yardımcım Ali."

"Evet, Ruhi Bey bahsetti sizden. Kapıda durmayın öyle, içeri girin lütfen."

Kadının davetini severek kabul ediyoruz. Dar koridordan salona geçerken:

"Ne yazık ki Ruhi Bey evde yok. Bizim Boncuk'u gezdirmeye çıkardı. Sabah ve akşam iki kez gezmezse sinirleri bozuluyor haylazın. Buyurun, şöyle oturun."

Güzin Hanım'ın gösterdiği divana yan yana oturuyoruz Ali'yle.

"Her gece gezmeye çıkarır mı köpeği?" diye soruyorum.

"Her gece," diyor gülümseyerek. "Yoksa bizi uyutmaz Boncuk."

"Kemal'i tanırdınız herhalde," diyorum.

Kadının yüzü kederleniyor.

"Ah, çok feci! Hâlâ inanamıyorum," diye mırıldanıyor.

"Sizin için çok üzücü olmalı. Ruhi Bey de oğlu gibi severmiş Kemal'i."

"Çok üzüldük," diyor Güzin Hanım. Bir an duraksıyor, sonra başlıyor anlatmaya: "Ölünün arkasından konuşmak doğru olmaz ama söylemeden edemeyeceğim. Son dönemde Kemal çok bozulmuştu. O terbiyeli, sessiz çocuk gitmiş, yerine sinsi, kaba bir adam gelmişti. Gözümüzün içine baka baka yalan söylüyor, paramızı çalıyordu."

"Nasıl anladınız bunu?"

"Son bir yıldır eczaneden gelen para yarı yarıya düşmüştü. Bu arada Kemal'in araba aldığını duyduk, Rumen bir kadınla birlikte yaşadığını öğrendik. Karanlık adamlar gelip gitmeye başlamış eczaneye. Ruhi Bey çok etkilendi bu durumdan. Kendisi Kurtuluş'un en dürüst, en sevilen simalarından biriydi. Yanında çalışan birinin bu tür işlere girmesi çok ağrına gidiyordu."

"Peki onu uyarmayı düşünmedi mi hiç?"

"Düşünmez mi, oğlan pişkin. Elini ayağını öpüyor, yaltaklanıyor. Gönlünü alıyordu. Ama sonunda dayanamayıp patladı Ruhi Bey. Bunun üzerine Kemal gerçek yüzünü gösterdi, Ruhi Bey'i tehdit etti."

"Bunu Ruhi Bey mi söyledi size?"

"Ruhi Bey mi? O söylemez. Beni üzmek istemez. Kemal telefonda etti. 'Ruhi Amca'ya söyle, benimle uğraşmasın, yoksa başı belaya girer,' dedi. Ben de bunu söyleyince, bizimki yıkıldı. Allah rahmet eylesin ama günahı çoktu o çocuğun."

O anda kapının kilidine bir anahtarın girdiğini duyuyoruz. Önce Boncuk kuyruğunu sallayarak neşeyle geliyor yanımıza, ardından incecik omuzlarının üzerindeki hâlâ dimdik taşıdığı başıyla Ruhi Bey görünüyor. Bizi görünce bozuluyor ama belli etmemeye çalışıyor.

"Hoş geldiniz," diyor ellerimizi sıkarak. "Nasıl, bir neticeye ulaşabildiniz mi?"

"Ulaştık," diyorum. "Ama yalnız konuşmamız gerekiyor. Hanımefendi izin verirlerse."

Güzin Hanım kuşku dolu gözlerle bizi süzse de, davranışlarına sinmiş kibarlığıyla, "Elbette," diyerek iskemlesini hareket ettiriyor. "Ben yan odada olacağım."

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama bütün izler size çıkıyor Ruhi Bey," diyorum. Yüzünde sakin bir ifadeyle, gülümseyerek beni dinliyor. "Kemal'i eczanede yakaladığımız çocuk öldürmedi. Onu uyuşturucu işine sokan Cango da öldürmedi. Bunun için nedenleri yok. Kemal onlara para kazandırıyordu. Nedeni olan tek kişi sizsiniz."

"Neymiş benim nedenim?"

"Adınız, onurunuz. Şerefli bir yaşam sürdünüz. Eczaneniz de bu adla anılıyordu. Kemal eczaneden para çalıyordu, buna aldırmıyordunuz. Ama orada uyuşturucu pazarlamaya başlayınca buna dayanamadınız. Onu öldürdünüz, eczanenizde bulunmasın diye de uyuşturucu paketini çöp torbasına attınız."

"O halde tutuklayın beni," diyor gülümseyişini bozmadan.

"Ne yazık ki yeterli kanıtımız yok," diyorum. "Her şeyi planlamışsınız."

"O zaman yeterli kanıtınız olduğunda gelin," diyor kendinden emin bir tavırla. Sonra sanki aniden fark etmiş gibi, "Ah," diyor mahcup bir tavırla. "Güzin Hanım size bir şey ikram etmemiş. Ne içersiniz?"

"Sağ olun, biz gitsek iyi olacak," diyorum. "Yalnız merak ettiğim bir şey var. Vicdanınız rahat mı?"

"Bir yıldır uyku uyuyamıyordum," diyor. Mavi gözlerinde çektiği acıyı görür gibi oluyorum. "Ama iki gündür bebekler gibi mışıl mışıl uyuyorum. Bu size bir şey anlatıyor mu?"

Ruhi Bey'in evinin merdivenlerinden inerken, "Onu böyle bırakacak mıyız Amirim?" diyor Ali.

"İstersen karakola çekip dövelim," diyorum.

"Öyle demek istemedim. Yani yapacak bir şey yok mu?"

"Yok. Ruhsatsız, üzerinde parmak izi bulunmayan bir silah var elimizde. Ruhi Bey akşamları köpeğini gezmeye çıkarırmış ama onun eczaneye girip de cinayet işlediğini gören kimse yok. Evet, berber, Boncuk'un sesini duyar gibi olmuş ama sadece duyar gibi olmuş. Ne köpeği görmüş, ne de Ruhi Bey'i. Bunlarla dava açmaya kalksak, savcılar bize kıçıyla güler."

Bir şey söylemiyor Ali ama arabaya binerken dayanamayıp yine konuşmaya başlıyor.

"Sizi tanırım Amirim. Bu duruma pek bozulmuyorsunuz galiba."

"Öyle mi?" diyorum cebimden kontak anahtarını çıkarırken. "Hiç farkında değilim."

Şeytan Ayrıntıda Gizlidir

Küf, tütsü, çürümüş et karışımı bir koku evin her yanına sinmişti. Koku o kadar iğrençti ki, Ali sıkıntıyla kısılmış gözlerini yüzüme dikerek, "Ceset mi kokuyor?" diye söylendi.

"Bilmiyorum," dedim, sonra hâlâ kapının yanında dikilen Abdülbaki'ye döndüm. "Onunla en son ne zaman görüşmüştünüz?"

"Üç gün önce konuşmuştum," dedi adam hüzünlü yüzünü kaplayan kırlaşmış, uzun sakalını karıştırarak. "Telefonda konuşmuştuk. Benden para istiyordu. Ertesi gün gelip almasını söyledim. Ama gelmedi. Gelmeyince telefon ettim. Telefonu yanıt vermedi. Defalarca aradım. Yanıt alamadım. Kalkıp eve geldim. Kapıyı çaldım, kimse açmadı. Komşulara sordum. Üç gecedir ışığının yandığını söylediler. Kaygılanıp çilingire kapıyı açtırdım."

Konuşmakta zorlanıyordu. Sustu, sonra içerisini göstererek ekledi.

"Zavallı Büşra'nın cesedini buldum."

Karanlık olduğu için gösterdiği yerde hiçbir şey göremiyorduk. Kapının yanındaki elektrik düğmesine dokununca içerisi aydınlandı. Buna aydınlanmaktan çok, evin içindeki karanlık ortaya çıktı, demek daha doğru olur. İçerisi simsiyahtı. Masadan iskemlelere, duvardaki afişlerden pencerelerdeki perdelere, yerdeki halılara, kitap kapaklarına kadar her şey siyahtı. Lamba yanınca Abdülbaki'nin eliyle gösterdiği yöne yürüdük. Meslek hayatımda yüzlerce kez cinayet mahalline gitmiş, cesetlerle karşılaşmıştım ama bu tür bir man-

zarayla ilk kez yüz yüze geliyordum. Sanki gerçek bir cinayet mahallinde değil de bir Amerikan filminin stüdyosundaymış gibiydim. Maktul salonun ahşap zemininde sırtüstü yatıyordu, üzerinde hiç giysi yoktu. Elleri ve ayakları yana gerilerek, yere çakılmış kalın mıhlara iplerle bağlanmıştı. Bedeninin üst kısmı kızıla boyanmıştı. Kurumuş kan yer yer kabarmış, altındaki yara izleri ortaya çıkmıştı. Dokuz tanesini sayabildiğim yaralar, bıçak ya da benzeri bir aletle açılmıştı.

"Şuraya bakın Amirim," dedi Ali. "Maktulün altındaki şekle bakın."

Gözlerimi kısarak baktım. Kocaman bir yıldıza benziyordu. Ceset tam bu yıldızın üzerine bağlanmıştı. Sanki bu ürkütücü şekille uyum sağlayıp yıldızın bir parçası olmuştu. Yıldızın uçlarında tuhaf harfler, rakamlar, resimler seçiliyordu.

"Bismillahirrahmanirrahim," diye Abdülbaki korkuyla mırıldanmaya başladı. "Euzubillahimineşşeytanirracim. Bismillahirrahmanirrahim."

Diz çökerek cesedi incelemeye başladım. Başının altında kan izleri gördüm. Yaklaşıp baktım, saçlarında da kurumuş kan vardı. Katil önce başına vurup, sonra yere bağlamış olmalıydı. Bakışlarım sağ eline kaydı, rengi atmış, soğuk parmaklarını avucumun içine aldım. Tırnaklarının arasında bir şeyler vardı. Cesedi incelemeyi bitirince bir sigara yaktım.

Abdülbaki saygıyla yanıma yaklaşarak, yalvaran gözlerle yüzüme baktı. Başıyla cesedi işaret ederek, "Başkomiserim," dedi, "incelemeniz bittiyse Büşra'nın üstünü örtsek."

"Tabii, örtelim."

Adamcağız yatak odasına geçti, elinde bir battaniyeyle dönerek maktulün üzerini örttü.

"Neyiniz oluyor?" diye sordum.

"Yeğenim. Bir ay önce vefat eden Resul Abimin kızıydı."

"Abiniz neden ölmüştü?" diye sordum.

"Kanser," dedi, üzüntüyle başını sallayarak, "kan kanseri. Abim ölünce Büşra tek başına kalmıştı."

"Annesi yok muydu?"

"Nefise Yengemi üç yıl önce bir trafik kazasında kaybetmiştik. Zaten ne olduysa yengemin ölümünden sonra oldu. Büşra evden uzaklaşmaya başladı."

"Adı Büşra mı dediniz?"

Soruyu soran Ali'ydi. Eliyle az önce girdiğimiz dairenin kapısını işaret ederek yineledi:

"Zilin üstünde Başak yazıyor."

Abdülbaki yüzünü sıkıntıyla buruşturdu.

"Ailesinin ona verdiği isimden utanıyordu. Bu yüzden arkadaşlarına isminin Başak olduğunu söylüyordu. Rahmetli abim az çekmedi elinden."

"Nasıl, biraz anlatır mısınız?"

"Abim Almanya'da işçiydi. Kızı, yabancı diyarlarda bozulmasın, Türk geleneklerine göre yetişsin diye dört yıl önce Almanya'daki işinden emekli olunca İstanbul'a geldi. Ama Büşra Türkiye'deki kültürle uyum sağlayamadı, anaya babaya asi bir çocuk olup çıktı."

"Büşra'yla hiç konuşmadınız mı, onu ikna etmeye çalışmadınız mı?"

"Konuşmaz mıyız efendim. Annesi konuştu, abim konuştu, ben konuştum. Yengem sağken yine bizi dinliyordu. Ama yengem ölünce abim kızla başa çıkamadı. O sıralar Büşra üniversiteye gitmeye başlamıştı. Orada Satanist mi ne birileriyle tanışmış. Euzubillahimineşşeytanirracim. Bunlar şeytana tapıyorlarmış. Bunu öğrenince zavallı abim öfkeden deliye döndü. Hatta çaresizliğinden onu dövmeye kalktı, bunun üzerine de Büşra evi terk etti. Bu evin sahibi olan Kaan adındaki herifle yaşamaya başladı."

"Kim bu Kaan?" diye sordum ilgiyle.

"Aynı cemaatten. Hâşâ huzurdan, şeytana tapanlardan. Gitaristmiş."

"Şimdi nerede?"

"Bilmiyorum. Komşulara sordum, onlar da bilmiyor."

"Ben onu nerede bulacağımızı biliyorum Amirim," diye atıldı Ali; duvardaki afişi gösteriyordu. Afişe baktım. GILGAMIŞ adlı heavy metal grubunun Eskişehir ve Bursa'da vereceği konserleri tanıtıyordu. Afişte, GILGAMIŞ grubunun üyelerinin toplu fotoğrafı, altında da adları yazıyordu. Gitarist Kaan, uzun saçlı, sakallı, grubun öteki üyeleri gibi siyahlar içinde bir adamdı. Afişe göre, bugün Bursa'da konserleri vardı.

Ali gitaristin adını not ederken, "Abiniz Almanya'da çalıştığına göre epeyce bir dünyalığı olmalı," diye sordum.

Abdülbaki hiç duraksamadan yanıtladı.

"Aksaray'da dört katlı bir apartmanı vardı."

"Şimdi o apartman sana mı kalacak?" diye araya girdi Ali.

"Hayır, Büşra evi terk edince abim apartmanı olduğu gibi Kızılay'a bağışladı."

"Peki kendisi nerede kalıyordu? Nasıl geçiniyordu?" diye bu defa ben sordum.

"Koşullu bir bağış yapmıştı. Ölene kadar oturduğu dairede kalacaktı. Ayrıca Almanya'dan gelen emekli maaşı vardı."

"Yani kızına hiçbir şey bırakmadı mı?" diye açıkça sordu Ali.

"Ona çok kızmıştı, hiçbir şey bırakmadı."

"Büşra'nın sizden para alacağını söylemiştiniz."

"Evet, Resul Abimin üzerinden çıkan yedi yüz mark bendeydi. Büşra o parayı alacaktı."

Abdülbaki'yi daha fazla sorgulamanın anlamı yoktu. Ama Kızılay'ı arayıp söylediklerinin doğruluk derecesini kontrol etmek gerekirdi. Merkeze döner dönmez, önce Bursa Emniyeti'nden eski ahbabım Başkomiser Faik'i aradım. Durumu anlatınca, "Merak etme," dedi. "Herifi en kısa zamanda sana postalarım."

Ardından, Kızılay'da çalışan ama gerçekte Milli İstihbarat Teşkilatı'nın elemanı olan Tarık'ı aradım. O da iyi arkadaşımdır. Gerektikçe bilgi alışverişinde bulunuruz. Durumu anlattım. Resül'ün adını, apartmanın adresini verdim, böyle bir bağış var mı, araştırmasını rica ettim.

"Hiç merak etme, yarın sana istediğin şeyleri veririm," dedi.

Kaan gelmeden Büşra'nın otopsi sonuçlarını almıştık. Genç kız aldığı bıçak yaralarından ölmüştü. Ama başının arkasından da bir darbe almıştı. Bu, büyük olasılıkla ölmeden önce olmuştu. En iyi haber tırnaklarının arasında bulunan deri parçalarıydı. Böylece kuşkulandığımız insanların suçlu olup olmadığını test edebilecektik. Tabii, test edeceğimiz ilk kişi gitarist Kaan olacaktı.

Kaan kırk bir yaşındaydı. Yani Büşra'dan yirmi yaş kadar büyüktü. Uzun boyluydu, çiçekbozuğu geniş suratını koyu renk bir sakalla gizlemeye çalışıyordu, açık renk gözleri öfke doluydu. Daha ne olup bittiğini anlamadan, "Konserimi yarıda kestiniz," diye bize çıkışacak oldu.

Ali anında verdi yanıtını.

"Böyle konuşmaya devam edersen sesini de keseriz."

"Ama..."

"Büşra'yı en son ne zaman gördün?" diyerek dağıttım konuyu.

"Büşra?" İsmi anımsayamamıştı.

"Yani Başak," dedim.

"Başak mı?" Kuşkulu gözlerle yüzümüze baktı. "Ne oldu Başak'a?"

"Burada soruları biz sorarız," diye, Kaan'ın ensesinden gürledi Ali.

"İki gün önce gördüm," diye yanıtladı. Sesi titremeye başlamıştı. "Ona bir şey mi oldu?"

Sorusunu yanıtlamadım. Bakışlarım sol kulağının hemen altında sakal çizgisinin sona erdiği yerdeki çiziğe takıldı. Uzanıp elimle dokundum. Başını hızla geriye çekti.

"Biriyle kavga mı ettin?" diye sordum.

"Hayır, bir kaza. Motosikletim şarampole yuvarlandı."

"Nerede oldu bu?"

"Bursa girişinde."

"Yanında kimse var mıydı?"

"Hayır, yoktu." Durdu, gerginliği son noktaya ulaşmıştı. "Bana bunları neden soruyorsunuz?" diye bağırdı. "Neler oluyor?"

"Bunu sen söyleyeceksin arkadaş" dedim. "Büşra ölü bulundu. Hem de senin evinde. Görünüşe bakılırsa şeytana kurban edilmiş."

Kaan'ın açık renk gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

"Ne?"

"Evet, Büşra öldürülmüş. Salonun ortasındaki yıldıza bağlanmış, sonra da bıçaklanmış."

"Daha önce de orada insan öldürdünüz, değil mi?" diye sordu Ali. Sesinde soğuk, kararlı bir ifade vardı.

Kaan'ın suratı allak bullak olmuştu.

"Ne?" diye yineledi. "Hayır, hayır," diye söylendi sonra. "Ben kimseyi öldürmedim." Sustu. "Demek Başak öldü ha?" dedi. Soruyu bize mi yoksa kendine mi sorduğu belli değildi. Sonra gözlerindeki keder yerini korkuya bıraktı. "Onu ben öldürmedim. Ben konser için Eskişehir'e gitmiştim."

"Ama motosikletin varmış," diye kestim sözünü. "Eskişehir'deki konser ile Bursa'daki arasında bir gün var. Motosikletle rahatça İstanbul'a uğrayıp Bursa'ya dönebilirsin."

"Hayır," diye uludu Kaan. "Hayır. Onu ben öldürmedim. Onu seviyordum. Onu neden öldüreyim?"

"Çünkü şeytanı ondan daha çok seviyorsun?" dedi Ali.

Kaan'ın gözlerindeki korku paniğe dönüşmek üzereydi.

"Bakın," dedi, "biz bildiğiniz Satanistlerden değiliz."

Ali'nin yüzüne alaycı bir ifade yayıldı.

"Nasıl yani? Satanistler de türlü türlü mü oluyor?" Bana doğru döndü. "Duydunuz mu Amirim, şeytana tapanlar da çeşit çeşitmiş."

Kaan öfkeyle baktı Ali'ye.

"Alay etmeyin lütfen. Evet, iki tür Satanist vardır. İlki şeytanın kötü olduğunu kabul eder. Ama şeytan çok güçlü olduğundan ona yaranmak için tapar. Bunlar, aralarında insanların da olduğu canlıları şeytana kurban etmekten çekinmezler. Biz bunlardan değiliz. Biz şeytanın kötü olduğuna inanmayız. Onun insanı en iyi biçimde temsil ettiğine inanırız. O özgürlüğün, cinselliğin, benliğin serbestçe ortaya konulmasının temsilcisidir. Biz insanlara zarar vermeyiz."

"Evindeki ayin için hazırlanmış o yıldıza ne diyeceksin?"

Bunları söyleyen Ali'nin yüzündeki alaycı ifade dağılmamıştı.

"Ayin yapmayız demedim ki. Ayinlerimiz kanlı olmaz. Bir tür tiyatro oyunu gibidir. Dualar okuruz, dans ederiz, ama kimseyi öldürmeyiz."

"Sorguda böyle konuşursun tabii."

"İnanın yalan söylemiyorum. Biraz araştırırsanız, siz de öğrenirsiniz bunu."

"Araştıracağız tabii," dedi Ali. "Ve öyle kanıtlar bulacağız ki, o kızı öldürdüğün için bin pişman olacaksın."

"Onu ben öldürmedim," dedi Kaan. "Neden inanmıyorsunuz, onu ben öldürmedim."

"Sen öldürmediysen kim öldürdü?" diye sordum.

"Bilemiyorum," dedi. "Bir ayinden söz ediyorsunuz. Başak daha önce sözünü ettiğim şiddet yanlısı Satanist gruplara katılmıştı. Orada bir de sevgilisi varmış."

"Adı neymiş bu eski sevgilinin?"

"Bilmiyorum, ismini bana söylemedi."

Ali inanmamıştı.

"Sen de öğrenmek istemedin?"

"İstemedim. Bizim aramızda tam bir güven vardı. Söylemek istemiyorsa haklı nedenleri olmalıydı. Evdeki eşyalarına bakın, belki orada vardır."

"Baktık," dedim. "Eşyalarının arasında not defteri, günlük gibi bir şey bulamadık."

"Aslında bir günlüğü vardı," dedi Kaan. "Benimle yaşamaya başlayınca geçmişe ait ne varsa hepsini babasının evinde bıraktı. Onları bulabilirseniz..."

"Babasının evine de bakarız ama sana daha önce takıldığı yerlerden söz etmez miydi?"

"Evet, öyle bir yerden bahsetmişti. Tarlabaşı'ndaki Black Angel Bar'a takılıyorlarmış."

Kaan'ı DNA tespiti için Adli Tıp'a yolladık. Böylece Büşra'nın parmaklarındaki dokunun ona ait olup olmadığını öğrenebilecektik. Ama DNA sonuçlarının gelmesi en az bir ay sürerdi. Bu arada soruşturmayı durduracak halimiz yoktu. Ali'yle Black Angel'ın yolunu tuttuk.

Black Angel, Tarlabaşı'nda yüz elli yıllık bir apartmanın bodrum katındaydı. İçerisi tıpkı Büşra'nın cesedini bulduğumuz ev gibi siyahlarla kaplıydı. Duvardaki bir posterde de Büşra'nın üzerinde öldürüldüğü yıldızın aynısından vardı. Ama içerisi o evdeki gibi sessiz değildi. Daha kapıdan içeri adımımızı atar atmaz kulakları tırmalayan bir müzik karşıladı bizi. Vakit henüz akşam olmadığından içerisi sakindi. Bir köşede oturup sohbet eden iki erkek ile bir kız dışında müşteri yoktu. Yadırgayan gözlerle süzdüler bizi. Ali'yle, barda tezgâhın öteki tarafında oturan uzun saçlı, bıyıksız, keçi sakallı barmene yöneldik. O da bizi görmüştü. Önce şaşkın, sonra tehditkâr bakışlarını yüzümüze dikerek oturduğu iskemleden kalktı.

"Buranın işletmecisiyle görüşmek istiyorum," dedim.

"Siz kimsiniz?" dedi önemsemez bir tavırla.

Polis kimliğimi çıkarıp burnunun ucuna kadar sokunca anında yumuşadı.

"Buyurun efendim, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Buranın işletmecisi sen misin?"

"Ortaklarından biriyim," dedi saygılı bir sesle. "Üç kişi işletiyoruz."

Ali cebinden Büşra'nın fotoğrafını çıkararak tezgâhın üzerine koydu.

"Bu kızı tanıyor musun?"

Delikanlı gözlerini kısarak baktı.

"Başak değil mi bu?"

"Ta kendisi," dedi Ali. "Onun eski sevgilisiyle konuşacaktık."

"Eski sevgilisi mi?" diye sordu delikanlı.

"Evet," diye söylendi Ali, "eski sevgilisi ya da erkek arkadaşı."

Delikanlı sessizce güldü.

"Niye güldün?" diye çıkıştı Ali.

"Kusura bakmayın," dedi delikanlı gülmesine engel olamayarak. "Başak'ın sevgilisi yoktu. Daha doğrusu, buradaki herkes onun sevgilisiydi."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Ciddiyetimden ürkmüş olmalı ki gülmeyi kesti.

"Başak rahat bir kızdı. Neredeyse bara gelen tüm erkeklerle birlikte olmuştu."

"Herkesle ha?" diye mırıldandı Ali.

"Biraz daha yakın olduğu biri yok muydu?" dedim.

"Yoktu."

"Bak delikanlı," dedim, "bize gerçekleri anlatsan iyi olur. Başak öldürüldü."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bir tür şeytan ayini olduğunu sanıyoruz," deyince şaşkınlığı iyice arttı.

"Yani onu şeytana mı kurban etmişler?" diye kekeledi.

"Evet, öyle görünüyor."

"Ama bu imkânsız!" dedi kaşlarını çatarak.

"Neden imkânsız olsun?" diye sordum.

"Başak bakire değildi. Onu şeytana kurban etmek büyük saygısızlıktır."

Barın sahibinden başkaca bir şey öğrenemedik. Ama şu kurban meselesi ilginçti.

Ertesi sabah Kızılay'a uğradığımız zaman Tarık söz verdiği gibi her şeyi hazırlamıştı. Abdülbaki doğru söylüyordu. Re-

sul, apartmanını olduğu gibi Kızılay'a bağışlamıştı. Tarık'a, Resul'ün dairesinin boşaltılıp boşaltılmadığını sorduk. Şansımız yaver gidiyordu. Her zamanki gibi devlet ağırdan almıştı. Daire Resul'ün öldüğü günkü gibi duruyordu. Tarık'tan adresini ve anahtarını alıp Resul'ün Kızılay'a bağışladığı apartmana yollandık.

Aksaray'da, Vatan Caddesi'nin üzerindeydi apartman. Rahmetli Resul ikinci kattaki geniş dairede kalıyormuş. Büşra'nın eşyalarını arkadaki küçük odada bulduk. Oda toz içindeydi, anlaşılan kızına öfkelenen baba bu odaya aylardır ayak basmamıştı. Ali'yle odayı didik didik aradık ama Büşra'nın not defterini bulamadık. Ya Kaan bize yalan söylemişti ya da dertli baba günlüğü bulup yok etmişti. Umudumuz kırılmıştı ama araştırmayı sürdürdük. Resul'ün yatak odasını aradık, hiçbir şey bulamadık, salona geçtiğimizde telefon çalmaya başladı. Merakla birbirimize baktık. Abdülbaki olabilirdi. Telefonu ben açtım.

"Alo Resul Abi," dedi genç bir ses.

"Siz kimsiniz?" dedim.

"Ben Borsa'dan Yalçın. Resul Abi'yle görüşecektim."

"Duymadınız mı," dedim, "Resul öldü."

Kısa bir suskunluktan sonra, "Allah rahmet eylesin," dedi. "Çok üzüldüm. Hiç haberim olmadı valla."

"Ben Başkomiser Nevzat, Resul'ü niçin aramıştınız?"

"Elinde hisse senetleri vardı. Senetlerin değerinin düşeceğine dair bir tüyo aldım. Senetleri hemen satmasını söyleyecektim."

"Hisse senetleri mi?" diye sordum.

"Hem de 200 milyarlık. Kardeşinin kasasında saklayacağını söylemişti. Kızının da haberi var. Onlara haber verin, beni arasınlar. Senetleri hemen satmalıyız."

Hiç bozuntuya vermedim.

"Peki, ben onlara söylerim," diyerek kapattım telefonu. Ali'ye durumu anlatınca, "Ne dersiniz Amirim," dedi, "yoksa katil Abdülbaki mi?"

"Olabilir, savcılıktan izin alıp kasasına bakalım."

Abdülbaki'ye gitmeden önce mali durumu hakkında küçük bir araştırma yaptık. Bir yıl önce semtte açılan Migros işlerini bozmuştu. Müşterilerini kaybetmiş, piyasaya borç-

lanmıştı. Yani iki yüz milyarlık senetlere fena halde ihtiyacı vardı.

Abdülbaki bizi saygıyla karşıladı. Kasasını aramak istediğimizi söyleyince bir an yüzü karıştı. Ama kendini çabuk toparladı.

"Buyrun bakın," diyerek kasayı kendi elleriyle açtı.

Kasadan broker'ın söylediği gibi yüklü miktarda hisse senedi çıktı.

"Bunlar kimin?" diye sordum.

"Benim," diye oyununu sürdürdü Abdülbaki.

"Ama broker Yalçın öyle söylemiyor," dedim. "Abiniz için satın almış bunları."

"Doğru. Ben de abimden aldım. Çünkü apartmanı alırken bana borçlanmıştı."

"Bunu kanıtlayabir misin?"

"Nasıl kanıtlayabilirim ki, aramızda olan bir şey. Ne sözleşme yaptık, ne de senet."

Yalan söylediğini biliyorduk, kendisi de biliyordu; üstelik elimizdeki bu bilgilerle onu tutuklayamayacağımızı da biliyordu. Bu yüzden sakindi, bu yüzden dudaklarında kendinden emin bir gülümseyiş vardı. Ama bilmediği bir şey vardı: O da Büşra'nın tırnaklarının arasındaki deri parçası.

Ben de tıpkı onun gibi sakin sakin gülümseyerek, "Sizi böyle sorguladığımız için kusura bakmayın," dedim. "Ama biliyorsunuz, görev."

"Ne demek efendim, kanuna saygılıyız. Şeriatın kestiği parmak acımaz."

"O halde sizden küçük bir ricamız daha olacak," dedim. "Tabii, nedir?"

"Bizimle Adli Tıp'a kadar gelip küçük bir teste katılmanızı istiyoruz."

Kendisinden o kadar emindi ki hiç kuşkulanmadı Abdülbaki. Çünkü ne DNA testini duymuştu, ne de bu testin sonunda mahkûm olanları. Onu cezaevine gönderecek kanıtı vermek için bizimle Adli Tıp'ın yolunu tuttu. Bir ay boyunca rahatsız etmedik Abdülbaki'yi. Bir ay sonra gelen DNA testinin sonuçları olumluydu. Büşra'nın tırnağındaki deri dokusu öz amcasına aitti. Onu tutuklamaya gittiğimizde Abdülbaki hâlâ suçunu inkâr edip duruyordu.

Eski Dostlar

Başkalarının işine burnumu sokmayı pek sevmem. Bunca yıllık polislik hayatımda benimsediğim az sayıdaki doğru kuraldan biridir bu.

Emniyet Müdürlüğü'ndeki odamda, eski polis Emir panik içinde, arkadaşı Hassan'ın bir hafta önce öldürüldüğünü, Mehdi'nin ise kayıplara karıştığını anlatırken bu altın kuralı anımsadım. Sana ne Nevzat, dedim kendi kendime, Emir'i istihbaratçılara yolla, komşu ülkenin sabık polisleri arasında geçen bu belaya da hiç bulaşma. Ama yapamadım. Emir'e can borçluydum. Böyle sıkıştığı bir anda onu başımdan atamazdım.

"Önce sakin ol," dedim Emir'e. "Sen eski polissin, böyle olaylara alışık olmalısın."

"Haklısın," dedi Emir neredeyse aksansız bir Türkçeyle. "Ama yabancı bir ülkedeyiz. Üstelik en yakın arkadaşlarımdan biri öldürüldü, öteki kayboldu."

Hassan'ın nasıl öldürüldüğünü biliyordum. İşinden çıkarken kaçırıp ormanlık arazide kafasına bir kurşun sıkmışlardı. Ortalıkta ne bir parmak izi bırakmışlardı, ne de bir kanıt. Anlayacağınız, profesyonel işiydi.

"Mehdi'nin de öldürülmüş olmasından korkuyorum," diyerek sürdürdü sözlerini Emir.

"Dur bakalım," diyerek kestim sözünü. "Kötü şeyler düşünme hemen."

Karamsar bir ifadeyle yüzüme baktı.

"Ölmediyse bile işkencededir."

"Nereden biliyorsun?"

"Öldürmeden önce Hassan'a da işkence yapmışlar."

"Katillerin öğrenmek istedikleri bir şey var o halde," diye mırıldandım kuşkuyla. "Ne istiyor olabilirler?"

"Rejime muhalif olanların listesini..."

"Ne yani, katiller yeni rejimin ajanları mı?"

"Başka kim olabilir?" dedi Emir kendinden emin bir ifadeyle. "Yanı başlarındaki ülkede güçlü bir muhalefet grubunun bulunması çok korkutuyor yönetimdekileri."

"Yanılıyorsam beni düzelt," dedim gözlerimi eski arkadaşıma dikerek. "Bildiğim kadarıyla, eski rejimin polisleri olmanız dışında politikayla ilginiz yoktu sizin."

"Ülkeden kaçmadan önce öyleydi. İktidara gelenler, suçlu suçsuz demeden, eski polis teşkilatındakileri yargılamaya kalkmasalardı kaçmayacaktık bile. Ama hiçbir suçumuz olmadığı halde bizi cezalandırmaya kalktılar. Türkiye'de bile rahat bırakmadılar. Baskı, tehdit, şantaj... Kendi elleriyle muhalif yaptılar..." Bir süre sustu Emir. Sonra kalın dudaklarını yalayarak yeniden konuşmaya başladı. "Aslında Hassan ile Mehdi'nin politikayla hiçbir ilgisi yoktu. Türkiye'ye gelince ortak bir halı mağazası açıp ticarete atılmışlardı. İyi de para kazandılar. Politikayla uğraşan bendim. Ülkeden Mehdi ve Hassan'la birlikte kaçtığımız için onları da işin içinde sandılar. Bu yüzden vicdan azabı duyuyorum. Arkadaşlarımın başı benim yüzümden belaya girdi."

Emir'in anlattıkları ilginçti. Ama karanlıkta kalan bir nokta vardı. Emir'in ülkesindeki ajanlar Türkiye'de geçmiş yıllarda bir seri infaz gerçekleştirmişlerdi. O kadar çok rejim muhalifi öldürmüşlerdi ki, bu durum diplomatik bir krize yol açmış, dışişleri yetkilileri oturup konuşmuş, komşu ülke artık Türkiye'de operasyon düzenlemeyeceğine söz vermişti. Emir'e bu durumu anlatarak sordum:

"Bu işin arkasında başkaları olmasın?"

"Sanmam, bizi ortadan kaldırmayı düşünecek ne bir düşmanımız, ne de rakibimiz var."

"Mehdi ile Hassan ortakmış. Sakın halı ticareti altında uyuşturucu..." diyecek oldum.

"Bu imkânsız," diyerek sözümü kesti. "Onları iyi tanırım. Hassan ile Mehdi asla uyuşturucu işine girmezler..." Yeniden dalgınlaştı Emir. Sonra yüzüme bakarak, "Belki çek-senet mafyası olabilir. Ama işleri kötü değildi ki onlara niye bulaşsınlar?"

"Bilemiyorum," dedim. "Ama yakında öğreniriz. Gelelim şu Mehdi'ye. Ailesi yok mu?"

"Yok, Fındıkzade'deki evinde tek başına yaşardı."

"Gece hayatı var mıydı? Çapkınlık falan yapar mıydı?"

"Gece hayatı yoktu ama üç yıl önce bir şarkıcıya kaptırmıştı kendini. Epeyce para yedirdi kadına, sonra gönül fırtınası dindi, aklını başına topladı."

"Ya Hassan?"

"Hassan'ın gece hayatı filan yoktu. Karısının dizinin dibinden ayrılmazdı."

"Karısı nerede oturuyor?"

"Üsküdar'da ama seninle konuşacağını sanmam. Kocası ölünce bütün dünyası yıkıldı. Herkesi düşman olarak görüyor. Benimle bile konuşmadı."

"Bir de biz deneyelim," diyerek kadının adresini aldıktan sonra sordum Emir'e: "Peki sen kendini nasıl koruyacaksın?"

"Merak etme, benim yerimi saptayamadılar. Sağlam bağlantılarım var. Değişik yerlerde kalıyorum. Sana cep telefonumun numarasını vereyim. Beni oradan ararsın."

Emir çıkmak üzereyken Ali girdi içeri, içerde yabancı biriyle konuştuğumu görünce duraksadı.

"Gel, gel... Seni bir dostumla tanıştırayım. Emir, eski narkotikçilerden."

Karşılıklı el sıkışıp memnuniyet belirttiler. Emir ayrılınca durumu Ali'ye anlattım. Genellikle sağduyudan yoksun olan yardımcım bu defa büyük bir basiret örneği göstererek, "Bu iş İstihbarat Teşkilatı'nı ilgilendirmiyor mu Amirim?" diyerek serzenişte bulundu.

Haklıydı ama benim de Emir'e bir can borcum vardı. O zamanlar Doğu Anadolu'daki bir ilde kaçakçılık şubesinde görev yapıyordum. Komşu ülkeye birlikte gerçekleştirdiğimiz bir operasyonda kaçakçıların eline düşmüştüm. Sonum yüzde yüz ölümdü. Emir kendi canını tehlikeye atarak kurtarmıştı beni.

"Niye İstihbarat Teşkilatı'nı ilgilendirsin," diyerek karşı çıktım Ali'ye. "Ortalıkta bir cinayet var. Ve cinayeti kimin, hangi nedenle işlediğini bilmiyoruz. Hem laf aramızda, istihbaratçıların ortalıkta dünyayı biz yarattık gibi dolaşmalarına çok sinir oluyorum."

Yardımcımı en duyarlı yerinden yakalamıştım, gıcık oluyordu istihbaratçılara.

"Haklısınız Amirim," diye söylendi Ali. "Bir sürü soruşturmaya el koydular."

Ama ben ne yaptığımızdan emin olmak istiyordum. Ali'yi komşu ülkede devrim yapıldığı günlerde bizim üç eski ahbabın bu olaylara karışıp karışmadığını tespit etmesi için araştırma yapmaya yolladım. Ben de Hassan'ın Üsküdar'daki evinin yolunu tuttum.

Kapıyı Hassan'ın siyahlara bürünmüş karısı Samira açtı. Kendimi tanıtınca, beni ilk gördüğünde yüzünde beliren çekingenlik tedirginliğe dönüştü. Konuşmak istemediğini söyledi. Anlaşılan o da kocası gibi öldürülmekten korkuyordu. Epeyce dil döktükten sonra konuşmaya ikna edebildim. Kendinden sürmeli, iri, kara gözlerinin yaşını silerek, "Başımıza bunlar Emir'in yüzünden geldi," diye söylendi. "Türkiye'ye geleli on beş yılı geçti, o hâlâ rejim muhalifi gruplarla görüşmeyi sürdürüyordu. Hassan kaç kere uyardı onu, bu adamlarla görüşme diye."

"Görüştüğü adamların kim olduklarını biliyor musun? diye sordum.

"İsimlerini bilmem. Hassan, eski subaylar, polisler olduğunu söylemişti."

"Peki Hassan şimdi yönetimde olanları sever miydi?"

"Sevdiği söylenemezdi. Ama muhalefet yapmak istemiyordu. Hele Türkiye'ye geldikten sonra bu işlere hiç bulaşma yanlısı değildi."

"Anlamadığım bir şey var?" dedim Samira'nın esmer ama pürüzsüz yüzüne bakarak. "Kocanız rejime muhalif değilse neden ülkeden kaçtı?"

"Onu ben de anlayamadım," dedi Samira kara gözlerini iri iri açarak. "İktidar değişince onu görevden bile almamışlardı. Ama bir gün eve geldi. 'Başım belada, ülkeden kaçma-

mız gerek,' dedi. Ertesi sabah apar topar ayrıldık. Daha sonra da bu konuda hiç konuşmadı benimle."

"Şu halı mağazasını nasıl kurdular?"

"Kaçarken yanımıza bir miktar para almıştık. Onunla açtılar mağazayı."

"Emir niye katılmadı bu ortaklığa?"

"Ülkede kalan büyük bir paradan söz ediyorlardı. Her ne kadar Hassan, 'O paradan umudunu kes,' dese de, Emir ülkeye gidip o parayı almayı umuyordu. Hatta tehlikeyi göze alarak iki kez ülkeye girmeye kalkıştı. Ama ikisinde de Türkiye sınırını geçmeyerek geri döndü. Bir gün o parayı almayı umduğundan, Hassan ve Mehdi'yle ortaklığa girmedi."

"Ne parasıymış bu?" diye sordum merakla.

"İnanın hiç bilmiyorum. Bir keresinde merak edip Hassan'a sordum. Polisler için ayrılmış gizli bir ödenekten söz etti. Ama ne demek istediğini tam anlayamadım."

"Emir ile Hassan'ın arası nasıldı?"

"Türkiye'ye geldiğimiz ilk yıllar iyiydi ama Emir politikayla ilgilenmeye başlayınca Hassan ile Mehdi ondan uzaklaştılar..." Kadının gözleri dolmuştu, ağlayarak söylendi: "Keşke en başından uzaklaşsalarmış. Boş yere öldürdüler Hassanımı."

"Mehdi'den bahsedelim," dedim konuyu dağıtmak için. "Biraz çapkınmış galiba?"

Kadının yüzü kızardı.

"Birkaç ay öncesine kadar öyleydi. Ama iki ay önce bir doktorla tanıştı: Füreyya Hanım. Birbirlerine âşık oldular."

Mal bulmuş mağribi gibi atıldım.

"Nerede doktorluk yapıyor bu Füreyya Hanım?"

"Cerrahpaşa'da, dahiliye servisinde çalışıyor. Aksaray'da bir de muayenehanesi var."

Samira'nın evinden çıkınca Emir'i aradım. Yarım saat sonra bir pastanede oturmuş konuşuyorduk.

"Bana eksik bilgi veriyorsun," dedim. "Şu ülkedeki para hikâyesi nedir?"

"Konuyla ilgisi yoktu, onun için anlatmadım. Uzun vadeli gizli bir uyuşturucu operasyonu için ödenek ayrılmıştı. Operasyonu Mehdi, Hassan ve ben gerçekleştirecektik. Ödenek bir bankaya yatırılmıştı. Ancak üçümüzden biri çekebilirdi. İşte o günlerde ülkede devrim oldu, operasyon gerçekleşme-

di. Bankalardaki bütün hesaplara blokaj konulduğu için parayı alamadan ülkeden kaçtık."

Suçlayan bakışlarımı yüzüne dikerek söylendim.

"Sonra sen de bu parayı alıp harcamak istedin."

"Kendim için değil," diyerek başını salladı Emir. "Davamız için."

Onun bir arkadaşının öldürülmesine, ötekinin kaybolmasına neden olan bu hayalciliği canımı sıkmaya başlamıştı.

"Gerçekten de rejimi yıkabileceğinize inanıyor musun?" dedim alaycı bir ifadeyle.

Kararlılıkla gözlerimin içine baktı.

"Halk bizi destekleyecek."

"Benim bildiğim, halk aç kalmadığı sürece kılını kıpırdatmaz. Sizin ülkede de kimsenin aç kaldığı yok."

"Önümüzdeki günlerde her şey değişecek. Haklı olduğumu sen de göreceksin." Yüzündeki kararlı ifade yumuşadı. "Mehdi'den bir haber var mı?" diye sordu. "Onun için çok kaygılanıyorum..."

"Henüz bir şey yok. Cerrahpaşa'ya gidip Füreyya'yla konuşacağım. Mehdi'nin şu doktor sevgilisiyle..."

Emir tepkisiz bir yüzle beni dinlemeyi sürdürüyordu.

"Mehdi'nin öyle bir sevgilisi olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sormak zorunda kaldım.

"Tabii tanıyorum, Füreyya Hanım. Ama Mehdi'nin ona gideceğini sanmam."

"Gitmese bile onunla bağlantısı vardır."

Emir'den ayrılıp Cerrahpaşa Hastanesi'ne giderken araç telsizi cızırdamaya başladı. Açtım, bizim Ali, "Görüşmemiz gerek Amirim," dedi heyecanlı bir sesle. "İlginç şeyler buldum."

Ben hastaneye uğradıktan sonra Bakırköy'de, deniz kenarındaki bir çay bahçesinde buluşmak üzere sözleştik. Cerrahpaşa'da dahiliye servisini bulmak hiç de zor olmadı. Ama ne yazık ki Füreyya az önce çıkmıştı. Bir dizi sıkıcı açıklamalardan sonra hastanedekiler kadının adresini vermeyi kabul ettiler. Füreyya Hanım'ın dairesi Ataköy'deki toplu konutlardan birindeydi. Ama ona gitmeden önce Bakırköy'e uğrayıp Ali'yle konuşmalıydım.

Ali her zamanki gibi tam saatinde buluşma yerindeydi. Masaya oturur oturmaz heyecanla anlatmaya başladı.

"1982 yılında Emir'in ülkesinde, büyük bir suikast olmuş. Aralarında dini yöneticilerin de bulunduğu on beş kişilik bir topluluk Emniyet Müdürlüğü'nü teftiş ederken bombayla havaya uçurulmuş. Yöneticiler olaydan ABD'yi sorumlu tutmuş ama suikastçılar yakalanmamış. İlginç olan, Emir, Hassan ve Mehdi'nin hemen bu olayın ertesinde Türkiye'ye kaçmaları."

"Rastlantı olabilir."

"Belki ama suikast bizimkilerin bulunduğu kentte, rahatça girip çıktıkları emniyet binasında yapılmış."

"İşte bu ilginç kılıyor olayı," diye mırıldandım. Emir'in gizli operasyon için ayrıldığını söylediği para yoksa bu suikastın karşılığı mıydı? Bu düşüncemi Ali'ye açmadım. Bize gereken tek şey zamandı. Amirlerimiz bizi durduracak fırsatı bulmadan katilleri yakalamalı, işi çözmeliydik. Çaylarımızı bitirir bitirmez Füreyya Hanım'ın dairesinin yolunu tuttuk.

Füreyya'nın oturduğu apartmana yaklaştığımızda kapının önünde küçük bir kalabalığın toplandığını gördük. Arabayı kenara çekip kalabalığa yaklaştık.

"Ambulans nerede kaldı?" diye bağırıyordu genç bir kız.

"Adam yangın merdivenlerinden kaçtı," diyerek olayı anlatıyordu yaşlı bir kadın.

"Polise haber verin," diye söyleniyordu kısa boylu bir adam.

Ali kimliğini çıkarıp, "Biz polisiz, burada ne oluyor, anlatın bakalım," diyerek daldı kalabalığın arasına.

Genç kız anlatmaya başladı:

"Yukarıda, dördüncü katta..."

Dördüncü kat lafını duyunca, eyvah, dedim içimden.

"Füreyya Hanım silahlı saldırıya uğradı..." diye sürdürdü kız konuşmasını.

"Yanında başka kimse yok muydu?" diye atıldım.

"Hayır, kimse yoktu, sadece doktor hanım vardı," dedi kız şaşkınlıkla yüzüme bakarak.

"Hemen yukarı çıkalım," dedim Ali'ye. Belki hâlâ ölmemiştir diye umut ediyordum. Asansör çalışmıyordu, merdivenleri hızla tırmandık ama ne yazık ki yukarıya çıktığımızda Füreyya Hanım çoktan ölmüştü. Sağ eli dikkatimi çekti, doğal görünmüyordu. Yakından baktım, elime aldım, parmaklarının kemikleri kırılmıştı. Katil, ondan bir şeyler

öğrenmek istemişti. Füreyya'dan öğrenmek isteyecekleri Mehdi'yle ilgili olmalıydı. Yoksa Mehdi kaçırılmamış mıydı? Tehlikeyi sezince belki kendi olanaklarıyla gizlenmeyi seçmişti. Bu seçenek akla yakın geliyordu. Katil, Füreyya'dan Mehdi'nin gizlendiği yeri öğrenmek istemişti. Ve korkarım öğrenmişti. Füreyya için yapacak hiçbir şey yoktu. Kadının çantasını, çekmecelerini araştırmaya başladık. İşimize yarayacak bir şey yok gibiydi. Ama Ali salondaki kütüphanenin alt çekmecesinde Yalova'daki bir daireye ait ödenmiş telefon faturaları buldu. Faturalar Füreyya Arısöz adına kesilmişti. Hemen telefona sarılıp faturadaki numarayı çevirdim. Aksanlı bir erkek sesi açtı telefonu.

"Alo, buyurun, kimi aramıştınız?"

Mehdi'yi kaçırmamak için yalan söyledim.

"Ben PTT'den arıyorum. Fatura ödemeleriyle ilgili olarak Füreyya Hanım'la görüşecektim."

"Füreyya Hanım İstanbul'da efendim. Hafta sonu gelecek."

Teşekkür ederek kapattım. Sonra Ali'ye bakarak heyecanla söylendim:

"Mehdi'yi bulduk ama Yalova'ya katilden önce ulaşamazsak bir işe yaramaz."

"Helikopter," diye mırıldandı Ali.

"Emniyet Amirliği'nden izin almak gerekiyor. İnşallah engel çıkarmazlar."

Korktuğum gibi olmadı. Katili yakalamak üzere olduğumuzu anlayan Emniyet amiri, zorluk çıkarmadan helikopteri emrimize verdi. Yarım saat sonra İstanbul'un muhteşem siluetini yukarıdan izleyerek Yalova'ya uçuyorduk.

Ali helikopterden aşağıya bakarak kendi semtini bulmaya çalışırken, benim aklım katilin Füreyya'yı nasıl bulduğundaydı. Samira'nın söylediğine göre Mehdi, Füreyya'yla iki aydır tanışıyordu. Bunların yakınlaşmaları olsa olsa on beş günlük bir şeydi. Füreyya'yı saptamaları oldukça zordu. Hassan'ı öldürmelerinin üzerinden bir hafta geçmesine karşın Mehdi'yi hâlâ bulamamış olmaları da bu varsayımı doğruluyordu. Peki Emir'in aklına niye gelmemişti Füreyya'yı aramak? Ben Füreyya'dan bahsederken Emir'in yüzünde beliren o tuhaf ifadeyi anımsadım. Yoksa Emir, Füreyya'yı

bilmiyor muydu? Bilmeyebilirdi, çünkü üç ahbap çavuşun eski samimilikleri kalmamış. O zaman Emir neden tanıdığını söyledi? Yoksa? Hadi canım, neler düşünüyorum; Emir neden öldürmek istesin arkadaşlarını? Ne kadar kabul etmemeye çalışsam da, Yalova'ya inene kadar bu olasılık kemirdi durdu beynimi.

Aşağıya indiğimizde Yalova Emniyet Amirliği gerekli hazırlığı yapmış, bizi bekliyordu. Ali'yle bir sivil araca binerek Mehdi'nin kaldığı siteye yöneldik. Destek için görevlendirilen başka bir sivil araç da bizi izliyordu.

Kapıda bizi gören Mehdi, önce korkuya kapıldı. Kimliğimizi gösterip kendimizi tanıtınca rahatladı. Paniklemesin diye, Füreyya'nın öldüğünü gizleyerek bütün gerçekleri anlattık. Yardımcı olursa katili ya da katilleri yakalayacağımızı söyledik. Eski polis olan Mehdi durumu kavramakta zorlanmadı. Elinden geleni yapacağına söz verdi. Destek ekibindeki sivil polisler sitenin çevresine yayıldı. Ali'yle ben Mehdi'nin dairesinde beklemeye başladık.

Akşam yemeğinden sonra kapının önünde birinin durduğunu fark ettik. Kapıya yaklaştık, yanılmamıştık. Biri ahşap kapıya kulağını dayamış, içeriyi dinliyordu. Ali'yle ben sessizce silahlarımızı çekip kapının sağına soluna mevzilendik. Az sonra zil çalındı. Mehdi'ye açmasını ama kapının üzerindeki zinciri çıkarmamasını işaret ettik. Kapıyı açan Mehdi'nin yüzünde büyük bir şaşkınlık vardı:

"Emir, burayı nasıl buldun?" diye söylendi kapıda.

"Füreyya söyledi," dedi Emir. "Hepsini anlatacağım, beni içeri almayacak mısın?"

Mehdi'ye Emir'i içeri almasını işaret ettikten sonra Ali yandaki odaya geçti, ben salondaki dolabın içine yerleştim. Kapağın ince aralığından neler olup bittiğini görebiliyordum. Emir içeri girdi. Gergin bir hali vardı.

"Neler oluyor Emir?" diye sordu Mehdi telaşla. "Hassan'ı kim öldürdü, niye bizim peşimizdeler?"

Emir'in yüz ifadesi değişti.

"Benim değil, senin peşindeler."

"Ne demek oluyor bu?"

Emir'in yüzünde pis bir gülümseme belirdi, silahını çıkarıp Mehdi'ye doğrulttu.

"Sizi ihbar ettim demek oluyor," dedi. "Ülkedeki rejimin ajanlarına her şeyi anlattım. O suikastı para için bizim yaptığımızı söyledim."

"Bunu neden yaptın?" diye sordu Mehdi. Sesinde düş kırıklığının yanı sıra büyük bir merak vardı.

"Çünkü ülkede bıraktığımız parayı almam gerekiyordu. Ama yeni devletin ajanları, 'Bu söylediklerinin bizim için hiçbir değeri yok. Artık Türkiye'de suikast yapamıyoruz. Ama arkadaşlarını öldürürsen biz de ülkeye giriş vizesi veririz, sen de o parayı istediğin gibi kullanırsın,' dediler."

"Alçak herif," diye bağırdı Mehdi. "Hassan, seni kardeşi gibi severdi."

"Kardeşim gibi severmiş. Son zamanlarda evine bile almıyordu beni. Beyefendinin rahatını kaçırıyordum. Hadi itiraf et, siz beni hiçbir zaman aranıza kabul etmediniz. Hep ikiniz ortak hareket ettiniz. Bense peşinizden sürüklenip durdum. Ama buraya kadar. Senin de hesabını görüp kendi hayatımı yeniden kuracağım..."

Duyduklarım bana yeterdi, dolabın kapısını açıp usulca dışarıya çıktım. Emir sırtı bana dönük olarak Mehdi'yle konuşmayı sürdürüyordu. Dikkatini dağıtmak için sol elimle cebimdeki anahtarı salonun öteki ucuna attım, Mehdi duyduğu sese dönünce silahımı ensesine dayayarak, "Buraya kadar eski dostum," diye söylendim. "Sakın kıpırdama."

Aynı anda Ali de yan odadan fırlamıştı. Emir'in silahını aldı. Beni karşısında gören Emir şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Sitem dolu bakışlarla onu süzerek, "Yaptığın dostluğa sığmaz," dedim. "Beni kandırdın, insan arkadaşlarına daha özenli davranmalı."

Arkadaşımın Aşkı

Katil yirmi iki yaşında bir üniversite öğrencisiydi. Adı Ekrem'di, İzmirliydi, İstanbul'da Hukuk Fakültesi'nde okuyordu. Öldürdüğü kişi de aynı okuldandı, onun adı da Haldun'du. Fındıkzade'de bir dairede beraber yaşıyorlardı. Paylaştıkları dairede Ekrem elleriyle boğarak öldürmüştü arkadaşını. Cinayeti işlerken zorlandığını da hiç sanmıyorum, çünkü Haldun'dan daha iriydi, üstelik fırıncı küreğini andıran, geniş elleri vardı. Tarifime bakıp da çocuğu çam yarması biri sanmayın. Ortadan biraz uzundu, kısa kesilmiş siyah saçları, yüzünün sert hatlarını açığa çıkarıyordu. Yüzünün sert hatlarıyla çelişirmiş gibi duran kahverengi gözleri tuhaf bir kederle bakıyordu insana.

"Ben utangaç biriyim," diye başlamıştı sorguda anlatmaya. "Nefret etmeme rağmen hiçbir zaman kurtulamadım bu duygudan. Söke'de doğmuşum, İzmir'e ortaokula giderken taşındık. Söke'de geniş arazilerimiz var. Dedem hâlâ orada oturur. Otoriter bir adamdır ama beni çok sever. Ailenin tek erkek çocuğuyum. El bebek, gül bebek büyümüşüm. Bu yüzden olacak, insanlarla birebir ilişkilere pek girmedim. Remzi Ağa'nın torunu olduğum için saygı gördüm, benimsendim, el üstünde tutuldum. İstediğim önümde, istemediğim ardımdaydı. Bu yüzden İzmir'e okula gidince çok zorlandım. Kimse takmıyordu beni. Ama ben, 'Remzi Ağa'nın torunu' olmaya alışmıştım. Öğrencilerle onlardan biri olarak ilişki kuramıyordum. Denemedim değil, çok uğraştım, başarama-

dım. Başaramayınca dert etmemeye başladım. Ne yapayım, demek ki ben de böyle bir insanım, dedim. Durumu kabullendim ama utangaçlığım yakamı hiç rahat bırakmadı, günlerimi çekilmez hale getirdi, sonunda da gördüğünüz gibi beni katil etti.

Evet, ben utangaçlığım yüzünden katil oldum. Haldun'a gelince, o da utanmazlığı yüzünden öldü... Arkadaş olmamızı isteyen oydu. Şivemden anlamıştı Egeli olduğumu. 'İzmirliyim,' diyerek yaklaştı, benim de bir arkadaşa ihtiyacım vardı, kaynaştık, dost olduk.

Yoksul bir ailede dünyaya gelmişti. Babası kapıcıymış; zar zor okutmuş oğlunu. Haldun hem okula gider, hem de çalışırmış. Yapmadığı iş kalmamış. Yarım gün okula gitmek zorunda olduğundan hiçbir işte dikiş tutturamamış ama insanları tanımış, emek harcamadan geçinmenin yollarını öğrenmiş. Aslına bakarsanız benimle olan ilişkisi de öyleydi. Arkadaşlığımız ona yalnızca bir dost kazandırmamış, aynı zamanda gelir de sağlamıştı. Cebinde hiçbir zaman yeterli parası olmazdı, arada bir anketörlük, gazete dağıtıcılığı gibi işlerde çalışırdı. Sürekli bir işte çalıştığını hiç görmedim. Onu evime alınca ihtiyaçlarını da karşılamaya başladım. Acıdığımdan ya da yardımsever olduğumdan değil, hiç arkadaşım yoktu, onun yanında iyi vakit geçiriyordum. Haldun da hayatından memnun görünüyordu. Sizin anlayacağınız, alan da satan da razıydı. Ta ki Pelin ve Bensu'yla karşılaşıncaya kadar.

Pelin ve Bensu da tıpkı Haldun'la benim gibi birbirine ters yapıda insanlardı. Pelin ne kadar ince, ne kadar güzel, ne kadar soylu bir görünüme sahip ise, Bensu o kadar kaba, o kadar çirkin, o kadar bayağı görünüyordu. Üstelik aralarındaki fark yalnızca dış görünüşle de sınırlı değildi; Pelin iyi bir eğitim almıştı, zevkliydi, espriliydi, Bensu'nun ise aklı fikri televizyon dizilerindeydi, bir olayı kavraması için defalarca açıklanması gerekirdi, esprileri anlamaz, bunu yüzüne vurunca da küserdi.

Onlarla karşılaşmam Haldun'un sayesinde oldu. Evde oturduğumuz günlerden birinde, Haldun'un ısrarıyla bir kahvehaneye nargile içmeye gittik. Kahvehane Salı Pazarı'nda, Nusretiye Camii'nin arkasında yer alıyordu. Kızlı erkekli öğrencilerin, İstanbul'un her yerinden kopup gelmiş tiryakile-

rin arasına karışıp masalardan birine yerleştik. Daha oturur oturmaz dikkatimi çekti Pelin. Hemen yan masamızda bir erkekle tavla oynuyordu. Kıvırcık, sarı saçları bir taç gibi başını süslüyordu, ince kaşlarının altındaki koyu ela gözleri, yuvarlak yüzüne çocuksu bir şaşkınlık yüklüyordu. Hareketleri öyle zarif, öyle uyumluydu ki, sanki tavla oynamıyor da dans ediyor gibiydi. Sürekli ona bakmak istiyordum ama Haldun fark edecek diye korktuğumdan, arada bir bakışlarımı öteki müşterilere de çeviriyordum. Aslına bakarsanız, Haldun'un fark edecek hali yoktu. Nargileleri nasıl içeceğimizi anlatıp duruyordu, oysa benim kulağım yan masadaydı. Böylece kızın adının Pelin olduğunu, sinema okuduğunu öğrendim.

Haldun'un ısrarıyla evden çıktığım o gün ilk kez nargile içmiş ve köydeki kâhyanın kızını saymazsak, ilk kez âşık olmuştum.

Ertesi gün Haldun'a aynı kahvehaneye gitmeyi önerdim. Nargilenin tadını alan Haldun dünden razıydı. Ama ne yazık ki Pelin kahvehanede yoktu. İki saat kadar oturduk, tam kalkmak üzereyken Pelin ve tombul arkadaşı göründüler. Nargilelerimizi yeni bitirmiştik.

'Birer nargileye daha var mısın?' diye atıldım.

'Ulen sen beni de geçtin be!' dedi Haldun ama önerimi de geri çevirmedi. Aslında Pelin'den hoşlandığımı Haldun'a anlatabilirdim. Belki de buna sevinir, bana yardım bile edebilirdi, ama söylediğim gibi, ben utangaç biriydim ve duygularımı paylaşmaya alışkın değildim.

İki ay boyunca aynı kahvehaneye takıldık. Nargilelerimizi söyleyip sohbet ediyor ya da öteki müşteriler gibi tavla oynuyorduk. Tahmin edeceğiniz gibi, oyunu hep ben kaybediyordum, çünkü aklım Pelin'deydi. Bu arada Pelin ve arkadaşı Bensu'yla tanışmıştık; tabii Haldun'un sayesinde. Haldun'un sayesinde diyorum, çünkü ben ne zaman Pelin'le konuşacak olsam yüzüm kıpkırmızı kesiliyor, dilim damağım kuruyor, elim ayağım birbirine dolaşıyordu. Halimi gören Haldun bir şeyler döndüğünün farkına varmıştı ama âşık olduğumu, Pelin'e deli gibi bağlandığımı henüz kavrayamamıştı.

Kahvehaneden eve döndüğümüz bir akşam, 'Şu iki karıyı götürelim mi?' diye söylendi. Önce kimleri kastettiğini anla-

yamadım. Benim doğaüstü bir varlık gibi gördüğüm Pelin'e karı diyebileceğini düşünemiyordum.

'Hangi iki karıyı?'

'Hadi canım bilmezden gelme,' dedi dudaklarında yılışık bir gülümsemeyle. 'O sarışın karıya nasıl baktığını gördüm.'

Bu sözler üzerine kan beynime sıçradı, herif Pelin'i kastediyordu. Üzerine atılıp tokatlamak geçti içimden ya da yakasından tutup evden kovmak, ama yapmadım. Yapmadım, çünkü Haldun, çoğu sokakta geçen hayatı boyunca kim bilir kaç kez sopa yemiş, kaç kez evden atılmıştı. Yani bu türden davranışlara alışkındı. Ona hiç unutamayacağı bir ders vermeliydim. Belki böylece Pelin'den bahsederken nasıl konuşması gerektiğini öğrenirdi. Alacağı dersten sonra, kuşkusuz dayak ve evden kovma faslına da sıra gelecekti.

'Sen utangaçsın, kızlara yanaşamazsın,' diye konuşmasını sürdürdü Haldun. 'Ama merak etme, ben o işi hallederim. Ben istesem güzel olanını anında yatağa atarım ama biliyorum ondan sen hoşlandın. Ziyanı yok, tombul olanı bana kalsın. Arkadaşlık öldü mü?'

Konuştukça öfkem artıyordu. Hani kızlar tarafından sevilen biri olsa gam yemeyeceğim. Cılızdı, çirkindi, kötü giyinirdi... Barlarda, içki artığı kadınlarla yaşadığı bir gecelik serüvenler dışında bu konuda deneyimli olduğu da söylenemezdi. Daha fazla saçmalamasına dayanamadım.

'Seninle bir iddiaya girelim mi?' dedim gözlerimi yüzüne dikerek. 'Sen bir ay içinde Pelin'i tavla, ben de sana, çoktan beri istediğin Levi's pantolonu alayım.'

Gözbebeklerinde hınzır bir ışık yandı, söndü.

'Tamam,' dedi.

Kendinden o kadar emindi ki, ben kaybedersem ne olacak, diye sormadı bile. İşin tuhafı, ben de onun kaybedeceğinden adım gibi emindim. Derin sohbetlerimiz olmasa bile bu iki ay boyunca Pelin'i tanıdığımı sanıyordum. Doktor bir baba ile avukat bir annenin kızıydı. Hangi tür filmler izlediğini, hangi tür kitaplar okuduğunu, hangi tür müzikten hoşlandığını biliyordum. Ben bile kendimi ona layık görmezken, Haldun gibi çulsuzun, tipsizin, cahilin teki onunla nasıl arkadaş olacaktı? Bırakın arkadaş olmayı, birlikte yatağa nasıl girecekti?

İddiaya girdiğimiz o geceden sonra keyifle Haldun'un nasıl başarısız olacağını gözlemeye başladım. Ama tuhaf, ertesi gün Haldun, Pelin'le hiç ilgilenmedi, kahveye girer girmez Bensu'ya yaklaştı. Pelin sanki orada yokmuş gibi, her fırsatta Bensu'ya iltifatlar yağdırdı. Varsa Bensu, yoksa Bensu. Acaba beni yanlış mı anlamıştı?

Kızların kahvede olmadığı bir anda, 'Haldun, biz Pelin için iddiaya girmiştik, Bensu için değil,' diyecek oldum.

'Sen hiç canını sıkma,' dedi pis pis sırıtarak. 'Ben ne yaptığımı çok iyi biliyorum.'

Ve Bensu'yla ilgilenmeyi sürdürdü. Bu arada birkaç kez Pelin'i gözlerinde tutkuya benzer bir ifadeyle Haldun'a bakarken yakaladım. Kuşkusuz yanılıyordum. Aklımdan kötü düşünceleri kovdum. Sevdiğim kıza haksızlık ettiğim için kendime kızdım. Haldun bir gece Bensu'yu eve getirdi. İşin garip tarafı, Bensu bizdeyken Pelin'in üst üste evi aramasıydı. Bensu telefonlardan rahatsız olmuş, sonunda biz uyuyacağız, demek zorunda kalmıştı. Haldun ile Bensu o gece birlikte oldular.

Haldun'un iyice karıştırdığını düşünmeye başlamıştım. Pelin'den yüz bulmayınca Bensu'yu elde ederek, yıkılan erkeklik gururunu bir parça olsun kurtarmak istiyordu. Belki de bak ben Bensu'yla birlikteyim, sen de Pelin'le ol da, bu işten vazgeçelim, demeye çalışıyordu. Ama yağma yoktu, burnunu sürtmeden vazgeçmeyecektim.

Ertesi sabah Bensu gidince, 'Yanlış kızla iş bitirdin,' diye Haldun'a takıldım.

Küçümseyen gözlerle süzdü beni:

'Hiçbir şey anlamıyorsun,' dedi.

'Neyi anlayacağım, her şey ortada,' diyecek oldum.

'Çok toysun oğlum,' dedi başını sallayarak. 'Kadınları hiç tanımıyorsun. Şu anda Pelin benimle birlikte olmak için can atıyor.'

Kahkahalarla gülmeye başladım.

'Sen kafayı yemişsin. Pelin seninle birlikte olmak için can atıyor ha!'

Hiçbir şey söylemeden kalktı, telefona yöneldi, tuşları çevirdi.

'Alo Pelin,' dedi. 'Bensu'yu merak ediyordum da sabah erken çıktı.' Bir süre Pelin'i dinledi. 'Neden öyle söylüyorsun, Bensu'dan hoşlanıyorum,' dedi. Kısa bir suskunluktan sonra, 'Telefonda olmaz, kahvede buluşup konuşalım,' dedi.

'Neler oluyor?' diye sordum merakla.

'Parayı hazırla oğlum,' dedi. 'İki gün sonra Levi's'i almaya gidiyoruz.'

Güya beni kızdıracaktı.

'Göreceğiz,' dedim.

Kendinden emin, başını salladı.

'Çok yakında,' dedi.

Fakülteden çıkınca soluğu kahvede aldım. Bizimkilerden kimse yoktu. Bir saat kadar bekledim, gelen olmadı. Evin yolunu tuttum. Kapıyı açıp girdim. İçeride birileri vardı; Haldun'un odasından karyola gıcırtıları, hızlı hızlı solumalar geliyordu. 'Herif yine Bensu'yu yatağa atmış,' diye düşündüm. Ses çıkarmamaya dikkat ederek odama geçtim. Az sonra yan odadaki sesler kesildi. Kapı açıldı. Başımı kaldırınca büyük bir mutlulukla bana bakan Haldun'u gördüm.

'Çay demleyeceğim, içer misin?' diye sordu. Ama yüzündeki yılışık ifade çok daha fazlasını anlatıyordu. Yüreğimin sıkıştığını hissettim.

'Sağ ol içmem,' dedim.

'Konuğumuzla ben içeceğiz, sen de içseydin.'

'Sağ ol istemem,' diyerek odama yöneldim.

Ama Haldun bırakmadı yakamı.

'Hiç değilse konuğumuza bir merhaba de.'

Artık kaçamazdım. Doğruldum, odadan çıktım. Benim bakmaya kıyamadığım, biricik aşkım Pelin, kanepenin üzerine oturmuş, kendine çekidüzen veriyordu. Yüzü al al olmuştu, gözlerine tatlı bir yorgunluk yerleşmişti. İmkânsız sandığım, olamaz dediğim olmuştu. Haldun, tek aşkımı, taptığım kızı yatağa atmıştı. Hem de aradan iki hafta bile geçmeden. Pelin'in yüzüne nasıl baktım, nasıl merhaba, dedim, bilemiyorum. Kıskançlık, utanç, düş kırıklığı içinde kendimi güçlükle odama attım. Yine de Haldun'u öldürmeyi aklımın ucundan bile geçirmiyordum.

Ama Pelin gittikten sonra odama gelip, 'Eee gördüğün gibi çatır çatır götürdüm karıyı,' diye konuşmaya başlayınca ken-

dimi kaybettim. Zafer sarhoşluğu içinde anlatıyordu Haldun. 'Sana söyledim, bu karıların alayı salaktır. Bir de sevişiyor karı, değme orospu eline su dökemez.'

Yataktaki halleri canlandı gözlerimin önünde. Ellerim titremeye, kulaklarım çınlamaya başlamıştı. Haldun durumumdan habersiz, anlatmayı sürdürüyordu. Pelin'in diri göğüslerinden, uzun bacaklarından söz ediyordu.

Sonunda dayanamayıp, "Sus," dedim.

Ama beni duymuyor gibiydi. Pelin'in dudaklarındaki lezzeti anlatıyordu.

"Sus," diye tekrarladım.

Aldırmadı. Ayağa kalkıp üzerine yürüdüm, tınmadı. Şimdi Pelin'in dizkapaklarına dokunulmasından çok hoşlandığına geçmişti. Onu susturmak için başka çarem kalmamıştı. Boğazına sarıldım. Ama bunu onu öldürmek için yapmadım. İnanın bana, amacım yalnızca onu susturmaktı. Fakat o hâlâ konuşmayı sürdürünce, sesi kesilene kadar sıktım gırtlağını. Bıraktığımda ölmüştü."

Taksici Cinayetleri

Her geçen gün biraz daha büyüyen İstanbul'u asfalt bir ırmak gibi boydan boya geçen TEM'den ayrılıp toprak yolda beş dakika kadar sarsılarak ilerledikten sonra, bir polis minibüsü ile bizim teknik ekibin aracının arasında yer alan sarı renkli piyasa taksisini görüyoruz.

"Geçen ay da aynı yerde bir taksici öldürülmüştü," diye mırıldanıyor Ali.

"Aynı katilin işi mi?"

"Sanmam Amirim," diyor. "Bu, aptalca olurdu. Belki ona öykünen başka bir katil..."

"Anlayacağız," diyorum bizim emektarı minibüsün arkasına park ederken.

Her zamanki aceleciliğiyle, Ali benden önce ulaşıyor maktulün bulunduğu taksiye. Cinayet mahallinde parmak izlerinden iplik parçalarına, saç tellerinden çamur kalıntılarına kadar işe yarayacak ne varsa büyük bir titizlikle toplamakta olan teknik ekibin acar elemanlarından Ekrem, bizimkini görünce dönüp zoraki gülümsüyor. Uzakta olduğum için ne konuştuklarını anlayamıyorum. Taksinin yakınlarında, ayakta dikilen genç bir adam dikkatimi çekiyor. Polis olmadığı her halinden belli olan adam şaşkın gözlerle çevresine bakınıyor. Taksiye yaklaşınca, şoförün kapıya yığılıp kalmış cesedine kayıyor gözlerim. Ensesi kurumuş kan lekeleriyle kaplı. Birkaç adım daha attıktan sonra adamın bej rengi gömleğinin de kan içinde olduğunu görüyorum.

"Demek ensesinden ve göğsünden vurulmuş."

Ekrem'e bakarak söylenen Ali'yi artık işitebiliyorum.

"Önceki cinayette maktule göğsünden yalnızca bir el ateş edilmişti..."

"Ne çıkar bundan?" diye mırıldanan Ekrem paspasa eğilerek, büyük bir dikkatle yerdeki çamuru incelemeye başlıyor.

"Kolay gelsin," diyerek bu defa da ben dağıtıyorum Ekrem'in dikkatini. Ama beni görünce sinirlenmiyor.

"Merhaba Başkomiserim," diyor gülümseyerek. "Cinayetler de olmasa görüşemeyeceğiz."

"Hafta sonları Çorlulu Ali Paşa'dayım. Gel diyeceğim ama nargile sevmezsin ki."

"Sevmesek de deneriz Amirim," diyor yüzünde kalender bir ifadeyle.

"Tavsiye etmem," diyor Ali. "Ben denedim, az kalsın boğuluyordum."

"Beni niye kendinle kıyaslıyorsun. Biz Osmanlı torunuyuz oğlum."

"Aman marifet, biz de Cumhuriyet çocuğuyuz."

"Neyse," diyorum tartışmayı noktalayarak. "İşimize bakalım. Maktul soyulmuş mu?"

Bir an duraksadıktan sonra yanıtlıyor sorumu Ekrem:

"Katil, adamın cebindeki bütün parayı almış ama ya acemiliğinden ya da korktuğundan torpido gözüne bakmayı unutmuş. Ve asıl voliyi kaçırmış. Orada elli milyon var."

"Tuhaf," diye mırıldanıyor Ali eski dalgınlığına bürünerek. "On-on beş milyon lira için adam öldürecek kadar cani ruhlu biri nasıl soğukkanlılığını yitirir."

"Madde bağımlısı filandır. İlk bulduğu parayı alıp kaçmıştır."

"Öyle olsa bunu arabaya biner binmez yapardı," diyor Ali. İçimden ona hak veriyorum. Ama yardımcımın tam olarak neyi kastettiğini anlamayan Ekrem tuhaf tuhaf bakınırken, "Şurada dikilen çocuk kim?" diyerek, ilerde tek başına duran delikanlıyı gösteriyorum.

"Adı Bünyamin, maktulün yakınıymış."

"Olayı nasıl haber almış?"

"Bizim çocuklar, şoförün çalıştığı durağı aramışlar. Duraktakiler de evine haber vermiş."

Bünyamin, ince, uzun, kumral, temiz yüzlü bir genç.

"Maktulü nereden tanıyorsun?" diye soruyorum yanına yaklaşarak.

"Hem patronum, hem eniştem olur," diyor yüzündeki üzgün ifadeyi bozmadan. Anlayamadığımı fark edince açıklıyor:

"Şakir Abi, amcamın kızının kocası. Ben de taksisinde gece şoförü olarak çalışıyorum."

"Hangi durağa kayıtlı Şakir'in arabası?"

"As Taksi durağı, Merter'de. Her akşam sekiz gibi arabayı bana verirdi. Dün getirmedi."

"Düşmanı, kavgalısı var mıydı?"

"Yoktu, sessizdi, kimseye bulaşmazdı. Durakta herkes onu severdi."

"Durak dışında, mahallede?"

Biraz düşündükten sonra:

"Eskiden kan davaları varmış ama yıllar önce bitmiş, barışmışlar," diyor, sonra merakla soruyor. "Para için kıymamışlar mı Şakir Abi'ye? Arabadaki polis öyle demişti de."

"Bir şey söylemek için erken, araştırıyoruz."

Cinayet yerindeki incelememiz uzun sürmüyor. Adli Tıp'ın ambulansı cesedi almaya gelirken biz de ayrılıyoruz oradan.

As Taksi durağının önü sandığımın tersine oldukça sakin. Durakta yalnızca ak saçlı, orta yaşlı bir adam var. İçeri girdiğimizi görünce meraklı gözlerle bizi süzüyor.

"Durak niye bu kadar sakin," diye soruyorum adama yaklaşırken.

"Bir arkadaşımız öldürüldü. Arkadaşlar Emniyet'e gittiler. Protesto için."

Sonra bunu söylediği için pişman olmuş gibi gergin bir ifade takınıyor.

"Birine mi bakmıştınız?"

"Sizinle konuşmak istiyoruz," diyorum.

"Benimle mi?" diye soruyor adam şaşkınlık içerisinde. "Siz de kimsiniz?"

"Ben, Cinayet Masası'ndan Başkomiser Nevzat, bu da yardımcım Ali."

Polis olduğumuzu öğrenen adamın suratı iyice asılıyor.

"Arkadaşınızın katilinin peşindeyiz..." diye açıklamaya çalışırken, "Peşinde misiniz?" diyerek kesiyor adam sözümü. "Peşindelermiş. Üç ayda dokuz arkadaşımız öldürüldü, kimi yakaladınız? Bir de karşıma geçmiş, peşindeyiz diye konuşuyorsunuz."

"Sen ne diyorsun be!" diye patlıyor Ali. "Katilleri yakalayamadığımız için bizim mutlu olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

Adam hiç beklemediği bu tepki karşısında bocalıyor.

"Bu yüzden kaç polisin işinden olduğunu biliyor musun?" diye üsteliyor Ali. Bıraksam adamı dövecek. Ama yöntemi işe yarıyor.

"Ben öyle demek istemedim," diye tırsıyor adam.

"Bize yardım etmelisin," diyor Ali kendinden emin bir tavırla. "Yoksa katili hiç yakalayamayız. Siz de ölen arkadaşlarınızın ardından protesto gösterileri yapar durursunuz."

"İyi de," diyor adam. "Bugüne kadar size hep yardım ettik. Ama hiçbir sonuç çıkmadı."

"Yanlış," diyor Ali kesin bir ifadeyle. "Sonuç çıktı, elimizde katile ya da katillere ilişkin bir sürü ipucu var. Araştırma sürüyor. Her gün biraz daha yaklaşıyoruz onlara. Eğer bize yardımcı olmayı sürdürürseniz, mutlaka yakalarız onları."

Adamın bakışlarının yumuşadığını fark ediyorum.

"Peki size yardım edeceğim," diyor adam. "Ama artık bulun katilleri."

"Şu ölen arkadaşınız, Şakir, dün saat kaçta ayrıldı duraktan?" diye soruyorum.

"Akşam... tam çıkaramayacağım, sekiz ya da biraz daha geç. Yenge telefon etmişti."

"Yenge?"

"Karısı Nurhayat. Herhalde eve çağırıyordu. Telefondan sonra çıktı." Adam iç geçirdikten sonra sürdürüyor sözlerini. "Soysuz herif yolda çevirmiştir. Son müşteri diye almıştır Şakir, ne bilsin adamın katili çıkacağını."

"Düşmanları varmış?" diyerek Ali yeniden katılıyor sorguya.

"O dava yıllar önce kapanmış. Düşmanı falan yoktu. Üç kuruş için öldürdüler zavallıyı."

"Duraktan ayrılırken çok para var mıydı üzerinde?"

"Çok para olup da ne olacak, beş on milyon..." diyor. Duraksadığını fark ediyorum.

"Ne oldu, bir şey mi hatırladın?"

"Bir turist kadın sahte mark vermişti rahmetliye. Kadını Yeşilköy'e havaalanına götürmüş. Kadın da elli mark vermiş. Üstünü de almamış. Bizimki sevinmiş. Kadını havaalanına bıraktıktan sonra parayı bozdurmak için bir dövizciye girmiş. Oradakiler paranın sahte olduğunu söylemişler. Yine de ağzından bir tek küfür çıkmadı. Böyle temiz bir adamdı."

"Sahte markı ne yaptı?"

"Durağa geldiğinde para elindeydi, yanında götürmüştür herhalde."

"Evi nerede Şakir'in?"

"Güngören'de. Şirin Sokak. 44 numara."

Duraktan ayrılıp arabaya yürürken, "Şu elli mark bizi katile götürebilir," diyorum Ali'ye. "Katil paranın sahte olduğunu bilmiyor. Parayı bozduracak. Döviz büfelerine haber verelim. Böyle biri geldiğinde en yakın polis ekibine bildirsinler."

"Telsizle bütün ekiplere emir geçelim hemen," demesine gerek kalmadan merkezden bizi arıyorlar. Taksici cinayetlerinin zanlısı olarak iki kişinin yakalandığını, acil olarak merkeze gelmemizi söylüyorlar.

"Bu defa işimiz başlamadan bitiyor galiba Amirim," diyor Ali iyimser bir tavırla.

"Acele etme, daha ne olduğunu bilmiyoruz," diyorum.

Ali bir şey söylemiyor ama içinden, ne kadar kötümser bir adamsın, diye geçirdiğine eminim.

Merkezde zanlıları iki ayrı odada sorguluyorlar. On sekiz yaşlarında, biri esmer, biri kumral iki gecekondu çocuğu. Aileleri on yıl önce gelmiş İstanbul'a. Ne okulda, ne de bir işte dikiş tutturamayınca kumral olanı babasının ruhsatsız silahını çalmış, böylece iki kafadar gaspçılığa başlamışlar. Kendilerini geleceğin mafya babaları olarak görüyorlar.

Biraz sıkıştırınca esmer olanı korkmaya başlıyor, henüz çözülmese de ürkek bakışlarla süzüyor çevreyi. Silahın arkadaşına ait olduğunu söylüyor. Kumral olanın ise gözlerinde korkunun zerresi yok. Sorulara dik dik yanıtlar veriyor, bu yüzden de bizim çocuklar iyice tozunu silkeliyorlar oğlanın. Ama kimin umurunda. Oturduğu yerde yalan üstüne yalan

söylüyor. Böyle iki saat kadar oyalıyor bizi. Ama balistikten sonuçlar gelmeye başlayınca üç taksici cinayetinin sorumlusu oldukları kanıtlanıyor. Üç cinayette de cesetlerden çıkan kurşunlar, bunların Berettası'ndan atılmış. Ayrıca, üç takside bulunan parmak izleri de bu iki serserininkiyle uyuyor. Ama bu üç cinayete bizim Şakir'inki dahil değil. Ne parmak izleri, ne de kurşunlar birbirine uyuyor.

Kanıtları açıklayınca esmer olanı konuşmaya başlıyor. Öteki ise arkadaşının konuştuğunu öğreninceye kadar sürdürüyor inadını ama ikisini yüzleştirince o da çözülüyor. Üç cinayeti de en ince ayrıntılarına kadar bir güzel anlatıyorlar.

"Soyduğunuz taksilerde torpido gözüne bakar mıydınız?" diye soruyorum.

"Değil torpido gözü, şoförün donunun içine bile bakardık," diyor kumral olanı. "Gasptan korkan şoförler paralarını saklamaya çalışırlardı. Ama biz kompetanı olmuştuk işin. Paranın kokusunu alır, hemen bulurduk sakladıkları yeri."

Sorgudan çıkıp arabaya yürürken, "Haklıymışsınız Amirim," diyor Ali. "Acele etmemek lazımmış..."

Bunu tartışmak istemiyorum.

"Bakalım otopsi sonucundan ne çıkacak?" diyerek konuyu değiştiriyorum. "Gidip maktulün ailesiyle görüşelim. Şu kan davasını merak etmeye başladım."

Güngören'de, dört katlı bir binanın giriş katında oturuyor Şakir'in ailesi. Dairenin kapısı açık, üzüntülü insanlar girip çıkıyor. Kapının önünde cinayet mahallinde gördüğümüz Bünyamin karşılıyor bizi. Şakir'in karısıyla görüşmek istediğimizi söylüyoruz.

"Perişan durumda Başkomiserim. Şu anda sizinle konuşamaz," diyor.

"Onunla sonra konuşuruz ama şu kan davası hakkında bilgi verecek birini bul bize."

"Mustafa Amca'yı getireyim. Eskiden olanları o çok iyi bilir."

Açık kapıdan içeri dalan Bünyamin az sonra Mustafa Amca diye hitap ettiği, uzun boylu, kel bir adamla çıkıyor dışarı.

"Şu kan davası," diyorum Mustafa'ya. "Onu öğrenmek istiyoruz."

Adam, niye bu davayla ilgileniyorsunuz, diyen gözlerle bizi süzerek, "Eski mesele," diye söyleniyor.

"Eski meski sen yine de anlat," diyor Ali.

"Dava, tarla sınırı yüzünden çıktı. Karşı taraf, Zeyrek ailesi tarlasını gasp ettiği için Şakir'in babasını vurdu. Bir yıl sonra da Zeyreklerin en büyük oğlu öldürüldü. Suçu o zamanlar henüz on dört yaşında olan Şakir üstlendi."

"Üstlendi ne demek? Yani bir başkası mı vurdu adamı?"

"Yoo, öylesine söyledim. Şakir vurmuş. Sonra araya köyün ileri gelenleri girdi. Şakir'in ailesi kan parası verdi, barıştılar. Zaten beş on yıl sonra da bütün köy İstanbul'a göçtü."

"Bu Zeyrekler İstanbul'da mı oturuyor?"

"Evet. Bahçelievler'de, 'Bizim Köy' adında bir kahvehane çalıştırıyorlar. Ama boşuna yormayın kendinizi. Bu işin arkasında kan davası yok. Üç beş kuruş için öldürdüler Şakir'i."

Kahvehanenin adresini alıp çıkıyoruz. "Bizim Köy" iki girişli, oldukça büyük bir kahvehane. Kahvehanenin sahibini sorunca, Rüstem adında, kırk kırk beş yaşlarında, kara yağız bir adama götürüyorlar bizi. Kendimizi tanıtıp Şakir'in öldürüldüğünü söylüyoruz. Adamın yüzünü tedirgin bir ifade kaplıyor.

"Bizim bu olayla bir ilgimiz yok," diyor hemen. "Onlarla davamız yıllar önce kapandı."

"Biz de ilginiz var demedik," diyerek adamı tersliyor Ali. "Sadece soruşturuyoruz. Ailenizde adaletin yerini bulmadığını söyleyen kimse var mıydı?"

"Yok canım, nereden çıkarıyorsunuz bunları. Hem zaten abimizi vuran Şakir değildi."

"Değil miydi?"

"Değildi tabii. Amcası Mustafa vurdu."

"Bu Mustafa şöyle uzun boylu, kel bir adam mı?"

"Evet, ne oldu ki ona?"

"Bir şey olmadı, sen anlatmaya devam et."

"İşte dediğim gibi, yaşı küçük, az ceza alır, diye suçu Şakir'e üstlendirdiler. Ama üç yıl sonra ilahi adalet tecelli etti, Mustafa'nın karısı ile altı yaşındaki oğlu bir trafik kazasında öldü. Alma mazlumun ahım demişler. Biz de bu olaydan sonra Mustafa'yı Allah'a havale ettik. Bu dünyada olmazsa öteki dünyada Hak Teala cezasını verir nasıl olsa."

"Aranızda kan davasını sürdürmek isteyen kimse var mı?"

"Hayır, kimse yok. Olamaz da. Hangi çağda yaşıyoruz."

"Bizim Köy" adlı kahvehaneden elimiz boş dönüyoruz.

Ertesi sabah teknik ekibin bilgileri de geliyor. Otopsi sonucuna göre Şakir ensesine sıkılan tek kurşunla öldürülmüş. Ama nedense katil yetinmeyip bir de önden ateş etmiş.

"Bir ay önce işlenen cinayete benzetmeye çalışmış," diye açıklıyor Ali. "Bence bu cinayet para için işlenmedi."

"Öyle görünüyor," diyorum. "Ama yine de kesin konuşmak için erken. Gidip Şakir'in karısıyla bir görüşelim, bakalım o ne anlatacak?"

Cenaze evi hâlâ kalabalık. Allah'tan Bünyamin orada. Bizi görür görmez yanımıza geliyor.

"Nasıl," diyorum. "Bugün konuşabilir miyiz amca kızınla?"

"Olur Başkomiserim, buyurun, sizi içerde küçük bir oda var, oraya alayım. Birazdan Nurhayat'ı da yanınıza getiririm."

Küçük bir divan ile iki yüklüğün sığdırıldığı odada fazla beklemiyoruz. Az sonra önde Bünyamin, arkasında çekingen gözlerle bizi süzen genç bir kadın giriyor içeriye.

"Başınız sağ olsun," diyoruz kadını rahatlatmak için.

"Siz sağ olun," diyor kadın bakışlarını yerden kaldırmadan. Sanki ona bir kötülük yapacakmışız gibi Bünyamin'e yakın durmaya dikkat ediyor.

"Kocanız, öldürüldüğü gece en son sizinle telefonda konuşmuş."

"Eve gelirken ekmek ile yoğurt almasını söyledim," diyor titrek bir sesle.

"Her zaman aynı saatte mi gelir eve?"

"Evet, önce taksiyi Bünyamin'e bırakır, sekiz buçukta evde olur."

"O akşam başka bir yere filan uğrayacağını söyledi mi?"

"Yok söylemedi."

Bir an durup kadına bakıyorum. Kocası kırk beş yaşındaymış, kadın yirmi ikisinde ya var, ya yok.

"Nasıl evlendiniz?" diyorum.

"Gelip istediler, anam da verdi beni."

"Başka isteyen kimse filan yok muydu seni?" diyor Ali.

Kadının yüzü kıpkırmızı oluyor, başını iyice öne eğiyor. Onun yerine Bünyamin yanıtlıyor soruyu:

"Talibi çoktu Nurhayat'ın. Hiçbirine varmadı. Kısmet Şakir Abi'yeymiş..."

Bünyamin konuşurken iki gencin birbirlerine ne kadar benzediğini fark ediyorum. Onların küçüklükleri geliyor gözlerimin önüne; dere boyunda, harman yerinde koşturan iki çocuk. Sonra büyüyorlar. Büyüyünce de...

"Nurhayat'ı alamayanlardan ısrarcı olanlar çıkmadı mı hiç?" diyerek ben de katılıyorum sorguya. "Hani karasevdaya tutulup da kızdan vazgeçmeyecek biri."

"Yok, öyle biri yoktu," diyor Bünyamin gerginleşerek. "Hem olsa da buna cesaret edemezdi. Biz yoksuluz ama namusumuza düşkünüz. Öyle bir işe kalkanın gözünü oyarız."

Yaptığımız sorgudan hiçbir sonuç çıkmıyor ama merkeze döndüğümüzde sahte elli marklık banknotun bu sabah Bakırköy'de bir döviz büfesinde bozdurulmak istendiğini öğreniyoruz. Döviz büfesinde çalışan adam paranın sahte olduğunu tespit edip el koymuş. Polise haber verecekken parayı getiren genç adam banknotu orada bırakıp kaçmış büfeden.

İki saat sonra paranın üzerindeki parmak izlerini tespit eden raporu getiriyor Ekrem.

"Aynı parmak izleri taksinin her yanında var," diyor elindeki raporu uzatırken. "Maktulün parmak izi kadar yaygın. Bagajda, kapı tokmaklarında, kasetçalarda, torpido gözünün içinde bile var."

"İşte bu imkânsız," diyorum. "Katil torpido gözünü açmış olsaydı, elli milyon lirayı görürdü."

Ekrem'in suratı düşünceli bir hal alıyor.

"Belki almak istememiştir. Sen demiyor musun katilin amacı hırsızlık değildi diye?"

"Hırsızlık değildi ama bunun anlaşılmasını da istemezdi. Yani o parayı görseydi mutlaka alırdı."

"O zaman katil daha önceden de taksiye binmiş biri," diyor Ali.

"Her gün getirip götürdüğü bir yolcu mu?" diye yüksek sesle düşünüyor Ekrem.

"İyice salaklaştın ha," diye takılıyor Ekrem'e Ali. "Yolcu torpido gözünü niye açsın?"

Onların tartışmalarını dinlerken, bir şimşek çakıyor kafamda. Bünyamin'in sessiz, sakin görüntüsü beliriyor gözlerimin önünde. Şakir'den sonra takside en fazla vakit geçiren kişi Bünyamin. Şakir taksiyi ona teslim etmek için geldiğinde... Olabilir mi? Ona iş veren, yardım eden enişte sini öldürebilir mi? Nurhayat'ı sevgiyle süzüşünü anımsıyorum, amca kızının da ona hülyalı, mahcup bakışlarla karşılık verişini.

"Hadi cenaze evine gidiyoruz," diyerek ayaklanıyorum. "Düşündüğüm doğruysa katili bulduk."

Beni yanlış anlayan Ekrem sıkıntıyla söyleniyor:

"Cenaze evindekilerin parmak izini alalım diyorsan, biraz uzun sürer Başkomiserim."

"O kadar yorulmana gerek yok, Bünyamin'in parmak izini alman yeterli olacak."

Şaşkın şaşkın yüzüme bakıyorlar ama beni izlememezlik de edemiyorlar.

Bünyamin'i merkeze alıyoruz. Çocuk sağlam çıkıyor, bağırma, çağırma, sille tokat, bana mısın demiyor. Her şeyi inkâr ediyor. Ama parmak izlerinin kendisine ait olduğu anlaşılınca, üstelik döviz büfesindeki adam da görür görmez onu teşhis edince itiraf etmekten başka çaresi kalmıyor.

Küçüklükten beri âşıkmış amca kızı Nurhayat'a. Anladığım kadarıyla kız da onu seviyor. Köylerde akraba evliliği görülmemiş iş değil ama Bünyamin yoksul. Kızcağız gün görsün diye, kendisinden yaşlı ama İstanbul'da bir evi, arabası olan Şakir'e vermişler. Köyden İstanbul'a gelin gitmiş Nurhayat. Gözü görmeyince gönlü katlanmış Bünyamin'in ama birkaç yıl sonra, o da İstanbul'a gelip de amca kızıyla yeniden karşılaşınca alevlenmiş sevdaları. Tek engel de yaşlı koca. Üstelik onu öldürdüklerinde taksi de, ev de genç sevgililere kalacak.

"Her şeyi tek başıma yaptım," diyor Bünyamin, "Nurhayat'ın hiçbir şeyden haberi yok."

Ama bana kalırsa kız da işin içinde.

Kirli Para

Saat gecenin on ikisiydi. Merkezden ayrılmak üzereydim. Günlerdir uğraştığımız bir namus cinayeti sonunda çözülmüş, genç katil suçunu itiraf etmişti. Etmişti ama bizim de canımıza okumuştu. Yorgunluktan ölmüş haldeydim. Bir an önce kapağı eve atıp saatlerce uyumaktan başka bir şey düşünemiyordum. Pardösümü sırtıma geçirmiş, kapıya yönelmiştim ki telefonun zili uğursuz bir habercinin cırtlak sesi gibi çınlamaya başladı. Şöyle bir gözucuyla baktım telefona. İçimden bir ses, "açma," dedi. İçimden gelen sese inanırım, ama her seferinde de aynı aptallığı yapıp, onu dinlemem. Yine öyle oldu. Telefonun almacını kaldırdım.

"Alo, buyurun kimi aramıştınız?"

"Başkomiser Nevzat'la görüşmek istiyorum," dedi bir erkek sesi.

"Buyurun benim, ama kısa kesin lütfen, tam çıkmak üzereydim."

"Bu saatte aradığım için özür dilerim ama daha önce aradığımda sizi bulamamıştım. Ne olur kusuruma bakmayın," dedi. Sesi kibardı.

"Tamam, önemi yok. Size nasıl yardım edebilirim?"

"Telefonda anlatamam. Yüz yüze görüşmeliyiz."

"Yüz yüze mi?" dedim şaşkınlıkla. "Daha kendinizi bile tanıtmadınız."

"Özür dilerim. Ben Doktor Nail."

"Doktor Nail..." diye mırıldanarak bu ismi duyup duymadığımı kafamda tartarken, "Beni tanımazsınız," diye açıkladı karşımdaki. "Ben, Yamalı Mehmet'in oğluyum."

Aynı kişiden mi söz ediyorduk, anlamak için sordum:

"Geçenlerde öldürülen, şu uyuşturucu kaçakçısı Yamalı Mehmet mi?"

"Evet. İşte ben onun oğluyum."

"Benden ne istiyorsunuz?"

"Babamın katilini bulmanızı?"

"İyi de, bu işe narkotikçiler bakar," diyecek oldum.

"Hayır," diyerek kesti sözümü. "Bilmediğiniz şeyler var. Yüz yüze görüşürsek daha iyi anlatabilirim. Hem sizinle görüşmemi Sedat Bey istedi."

"Hangi Sedat?" diye sordum dikkat kesilerek.

"Teşkilattanmış. Size böyle söylememi istedi."

Bizim istihbaratçı Sedat! Allah Allah, MİT'in ne işi olabilirdi bu uyuşturucu kaçakçısının oğluyla? Ama Sedat, birini yolluyorsa mutlaka altında bir iş vardır.

"Peki," dedim Nail'e. "Ama bugün olmaz. Yarın sabah dokuzda görüşelim, oldu mu?"

"Oldu," dedi Nail, rahatlamış bir sesle. "Ama dışarıda görüşmeyelim. Sizce sakıncası yoksa Şişli'deki muayenehanemde buluşalım."

Nail'in bir şeylerden korktuğu belliydi. Üstelemedim. Muayenehanesinin adresini alıp telefonu kapattım. Bir an yorgunluğum geçmiş, uykum dağılır gibi olmuştu. Bir sigara yakıp, az önce kalktığım masaya yeniden oturdum. Neler oluyordu? Yamalı Mehmet denilen uyuşturucu kaçakçısı bir hafta önce Sütlüce yakınlarında, Mercedes arabasının içinde ölü bulunmuştu. Narkotikçiler olayı uyuşturucu mafyası içinde yaşanan bir çatışma diye duyurmuşlardı kamuoyuna. Fihristi açıp Sedat'ın numarasını bulduktan sonra telefonun tuşlarına basmaya başladım. Dördüncü çalışında açtı telefonu Sedat.

"Alo? Sedat merhaba, ben Nevzat."

"Nevzat, sen misin?" diye homurdandı.

"Evet ta kendisi," diye cıvıldadım neşeli bir sesle.

"Çüş lan, bu saatte uyandırılır mı insan?" diye homurdandı Sedat.

Anında yapıştırdım lafı.

"Ben de bunu söylemek için aradım seni."

"Ne diyorsun oğlum sen?" diye söylendi, sesi biraz daha açılmıştı.

"Numaramı her önüne gelene verir de geceyarıları beni aratırsan, aynı şeyi ben de sana yaparım."

Sedat'ın güldüğünü duydum.

"Nail mi aradı?"

"Evet, Yamalı Mehmet'in oğlu olduğunu söyledi. Nedir bu iş?"

"Valla ben de bilmiyorum. Nail, bir tanıdığın yeğeni. Benden yardım istedi."

Sedat kapalı konuşuyordu.

"İyi de, onu neden narkotikçilere değil de bana yolladın?"

"Narkotikte olayı soruşturan kişi kim biliyor musun?" dedi Sedat, kinayeli bir sesle.

"Kim?"

"Recai."

Recai'nin kim olduğunu çok iyi biliyordum ama teyit ettirmek istedim.

"Hangi Recai?"

"Hani yıllar önce, eroincilerle işbirliği yapıyor, diye şikâyet ettiğin Başkomiser Recai."

"Ne olmuş Recai'yse?" dedim umursamaz bir tavırla. "Onunla anlaşmazlığımız çok önceydi. Artık onunla bir sorunum yok."

Sedat'ın kahkahaları duyuldu telefonun öbür ucundan.

"Bırak bu numaraları, ondan nefret ediyorsun. Herif seni altı ay görevden aldırdı."

"Numara yapmıyorum," diye sürdürdüm oyunumu. "Olanları çoktan unuttum. Hem Cinayet Masası, Kaçakçılık Dairesi'nden daha keyifli."

Kısa bir sessizlik oldu.

"İyi o zaman," dedi sakin bir sesle. "Nail'e bu işle ilgilenmediğini söyle, olsun bitsin."

Sedat beni iyi tanırdı, bu işe asılacağımı adı gibi biliyordu. Ama boyun eğmek yoktu.

"Tamam, hadi iyi geceler o zaman," diyerek kapadım telefonu.

Ama davayı kapatamayacağım kesindi. Ertesi gün Doktor Nail'in muayenehanesine yollandım. Anacaddeye bakan geniş bir dairede kabul ediyordu hastalarını Doktor Nail. Orta boylu, ince yapılı biriydi.

"Güzel bir muayenehaneniz var," dedim Nail'in masasının karşısındaki koltuğa otururken. "Pahalı olmalı."

"Babam aldı," dedi doğal bir tavırla. "Cihazlarımız en son teknolojinin ürünüdür. Babam benim için hiçbir fedakârlıktan kaçınmazdı. Ama nedense hep uzak dururdu benden."

"Bir baba oğlundan ne kadar uzak durabilir ki?"

"Tahsil için yurtdışına yolladı. Yılda bir kez ya görüşür, ya görüşmezdik."

"İlginç, ama biz asıl meseleye gelelim; benimle ne konuşmak istiyordunuz?"

"Biliyorsunuz, polis babamın öldürülmesini uyuşturucu kaçakçıları arasındaki bir iç hesaplaşma olarak duyurdu. Önce ben de bu açıklamaya inandım. Ama Ekrem Amca, babamın rakip kaçakçılarca öldürülmediğini söyledi."

"Ekrem Amca dediğin Çelet Ekrem mi?"

"Evet," dedi Nail yüzü kızararak.

"Peki Çelet Ekrem nereden biliyormuş babanın mafya tarafından öldürülmediğini?"

"Çünkü uyuşturucu mafyası barış imzalamış. Babamı öldürmeleri çok anlamsızmış."

"Peki kim öldürmüş babanı o zaman?"

"O da bilmiyormuş. Araştırdıklarını söyledi."

"Yerinde olsam onlara güvenmezdim. Babanı bizzat Çelet Ekrem bile öldürtmüş olabilir," diye söylendim.

"Ekrem Amca böyle bir şey yapmaz. Hem ertesi gün başka biri daha aradı beni. Babamın öldürülmeden önce sorgulandığını, sonra arabasında kurşuna dizildiğini söyledi."

"Saçma," diye mırıldandım. "Polisin bunu tespit etmesi hiç de zor değil."

İri yeşil gözlerini yüzüme diken Nail, "Ya tespit etmek istemedilerse?" diye sordu.

"Bunu yapmaları için bir neden yok ki."

"Ama beni arayan adamın söylediği bir şey daha var. Babam, kendisini izleyenlerin polis olduğunu söylemiş."

"Siz ne söylediğinizin farkında değilsiniz," dedim abartılı bir öfkeyle. "Polise iftira etmek büyük suçtur."

"Suçsa cezamı çekmeye razıyım. Yeter ki siz bu olayı soruşturun."

"Yapamam," dedim. "Anlattıklarınız sadece söylenti. Bir soruşturma için, hele hele polisi suçlayacak bir soruşturma için elle tutulur, gözle görülür kanıtlar lazım."

"Yani soruşturma açmayacak mısınız?"

"Korkarım hayır. Tabii, kanıt bulursanız, iş değişir. Yine de babanızın cep telefonunun numarasını verirseniz, kimlerle konuştuğuna bir bakarız."

Nail hayal kırıklığı içinde küçük bir kâğıda rakamları sıralarken ben de toparlandım. Uzattığı kâğıdı alıp, "Tanıştığımıza sevindim," dedim.

"Yeni bir şey bulursanız, sizi dinlemeye hazırım."

Nail'den ayrılır ayrılmaz merkezi arayıp yardımcım Ali'yi buldum.

"Beni iyi dinle Ali," dedim. "Önemli bir iş var elimizde. Uyuşturucu kaçakçısı Yamalı Mehmet'in soruşturma dosyasını ele geçirmeliyiz. Soruşturmayı hangi ekip yürütmüş, kurşunların balistik incelemeleri filan ne varsa... Ama bunları kimseye sezdirmeden elde etmeliyiz. Birileri işi sezerse her şey bozulur."

"Neler oluyor Amirim?" diye sordu. Sesi merak içinde yüzüyordu.

"Sonra anlatırım. Şimdi bu dosyayı nasıl ele geçiririz, onu düşün."

"Tamam Amirim," dedi, sanki birileri bizi dinliyormuş gibi sesini kısarak. "Akşama kadar size bir şeyler söyleyebileceğimi sanıyorum."

Ali'nin dosyayı ele geçirmesini umarak ben de telefon idaresinin yolunu tuttum. Yamalı Mehmet'in yakalanmadan önce aradığı şu meçhul şahıs kimmiş öğrenmeliydim. Telefon idaresindeki adamımızın işi başından aşkındı, yine de benimkini öne aldı, akşamüzeri uğrarsam sonucu alabileceğimi söyledi.

İkinci durağım, yeraltı âleminin en pislik adamı Kör Bican'ın Sarıyer'deki kafesiydi. Kör Bican'ı herkes gibi ben de sevmezdim. Ama o dünyayı Bican'dan daha iyi bilen kim-

se yoktu. Bu âlemde sinek vızıldasa önce Kör Bican'ın haberi olurdu. Hepsinden önemlisi, kendini bana borçlu hissediyordu.

Kör Bican kapıda karşıladı beni. Sigara, çay, kahve... Adamları çevremizde dört dönüyorlar. Gizli konuşacağımı söyleyince çekilmelerini işaret etti.

"Yamalı Mehmet cinayeti hakkında ne biliyorsun?" dedim.

Dikkatle yüzüme baktıktan sonra, "O işe Başkomiser Recai bakmıyor mu?" diye sordu kuşkuyla.

Kararlı bir tavır takınarak, "Ne demek şimdi bu?" dedim. "Burada olduğumuza göre biz bakıyoruz, değil mi?"

"Kızmayın Başkomiserim, ben öyle duydum da..."

"Sen boşver ne duyduğunu da, yardım edecek misin, etmeyecek misin onu söyle."

"Kızma be Başkomiserim," dedi yüzündeki yara izini kaşıyarak. "Tuhafıma gitti de o yüzden sordum."

"Ha Recai, ha ben, ne fark eder. İkimiz de Emniyet görevlisiyiz."

"Çok fark eder," dedi bıyık altından gülerek. "Bunu sen de çok iyi bilirsin ya, ama bana söylemezsin. Neyse canım, benim üstüme vazife değil... Gelelim senin soruya. Yamalı Mehmet işi karanlık. Senin Başkomiser Recai, iç hesaplaşma, diyor ama öyle değil. Eroinci takımı anlaştı. Kimse çatışma istemiyor."

"Peki kim öldürdü Yamalı'yı o zaman?"

"Bilmiyorum ama yirmi beş kilogram eroin kayıp. Eroini bulan katilleri de bulur."

Yıllar önce Recai'nin gizlemeye çalıştığı yedi yüz elli gram eroini anımsadım. Onu suçüstü yakalamıştım ama araya nüfuzlu yakınlarını koyarak işin üstünü örtmeyi başarmış, meslektaşıma iftira etmek suçuyla disiplin cezası almamı sağlamıştı. Bu defa onu kıstırdığımı hissediyordum ama dikkat etmeli, yıllar önce olduğu gibi ellerimin arasından kayıp gitmesine izin vermemeliydim.

"Şu yirmi beş kilogramlık eroini çalanlar," dedim gözlerimi Kör Bican'a dikerek. "Nasıl satacaklar?"

"İyi soru," dedi Kör Bican. "O eroini Türkiye'de satamazlar. Satmaya kalktıkları an, bizim ağır delikanlılar Yamalı

Mehmet'i kimin vurduğunu anında çakarlar. Bu da katillerin sonu olur. Eroini satmak için tek yolları yurtdışı. Ancak yurtdışında elden çıkarabilirler eroini. Macaristan, İspanya ya da İtalya'da üçüncü elden satabilirler. Üçüncü elden satışta da bu kadar malı bir seferde satamazlar, parçalamak zorundalar. Senin anlayacağın, malı eritmeleri zaman alır."

Kör Bican'ın yemeği birlikte yiyelim ısrarlarına boşverip çıktım yanından. Merkeze geldiğimde, pencereden süzülen ikindi güneşi tatlı tatlı koltuğumu ısıtıyordu. Çok geçmeden Ali de damladı. Yüzündeki üzgün ifadeden işlerin yolunda gitmediği anlaşılıyordu.

"Dosya yok Amirim," dedi kapıyı kapar kapamaz. "Akademide sınıf arkadaşım Komiser Yardımcısı Erkan'ı kafaya aldım. Arşivde çalışıyor; ona sezdirmeden fırsatını bulup dosyalara baktım ama Yamalı Mehmet'inkini bulamadım."

"Soruşturma soğuyana kadar gözden uzak tutmaya çalışıyorlar" diye söylendim. "Peki, tutanağı hazırlayan ekipte kimler varmış, öğrenebildin mi?"

"Öğrendim. İki kişi var. Başkomiser Recai, Komiser Yardımcısı Cemil."

"Şu Jön Cemil mi?"

"Ta kendisi Amirim," dedi Ali, Cemil'e özendiğini gizlemeyerek. "Herif çok yakışıklı. Sosyetede götürmediği karı kalmadı diyorlar..."

Ali'nin böyle senlibenli konuşması canımı sıkıyordu, onu uyarmak üzereyken, "Bir hostes sevgilisi var. Müthiş bir parça," dediğini fark ettim.

"Hostes mi?" diyerek atıldım.

"Evet Amirim, kızın adı Fulya Görücü."

"Kızın hangi havayollarında çalıştığını biliyor musun?"

Nereye varmak istediğimi anlamayan Ali şaşkın şaşkın yüzüme bakarak, "Bilmiyorum ama öğreniriz Amirim. Neden bu kadar önemli?"

"Sonra anlatırım. Sen şu kızı bir araştır. Hangi havayollarında çalışıyor, nereye, hangi günlerde uçuyor?"

Ali çıkmak üzereyken uyarmayı da ihmal etmedim.

"Tabii, gizlilik içinde. Kızı araştırdığını Cemil kesinlikle bilmemeli."

"Baş üstüne," diyerek çıktı Ali. Ben de peşinden telefon idaresinin yolunu tuttum.

Telefon idaresindeki adamımız sabahkinden daha yorgun görünüyordu ve her zamanki gibi asık suratlı. Beni görünce önündeki sumenin altından bir kâğıt parçası çıkararak uzattı.

"Öğrenmek istediklerin burada yazılı," diye söylendi, bıkkın bir ses tonuyla.

Teşekkür ederek aldım notu ama o beni duymamıştı bile.

Dışarı çıkar çıkmaz kâğıdı okudum. On bir rakamlı numaranın yanında Sedat'ın ismini gördüğümde nedense hiç şaşırmadım. Yamalı Mehmet'in panik içinde tuşladığı numaraları bu defa ben çevirdim. Sesimi duyan Sedat da hiç şaşırmadı. Sanki onu aramamı bekliyormuş gibi bir hali vardı. İki saat sonra Divan Pastanesi'nde oturmuş kahvelerimizi yudumluyorduk.

"Yamalı Mehmet bizim için çalışıyordu," diye açıkladı Sedat. "Adi herifler yirmi beş kilogram eroin için adamımızı öldürdüler."

"Onun adamınız olduğunu daha önceden söylemeliydin," dedim.

"O zaman soruşturmaya başlamazdın. Bunu bizim iç işimiz olarak görürdün."

Haklıydı, öyle yapardım. Ama kafam hâlâ açık değildi.

"Peki soruşturmayı siz niye yürütmediniz?"

"Hadi Nevzat, bunu anlamış olmalıydın," dedi iki elini yana açarak. "Uyuşturucu kaçakçılarının en azılılarından birinin benim ispiyonum olmasını açıklayamazdım. Birtakım işgüzarlar çıkıp benim de uyuşturucu işinden pay aldığımı söyleyebilirdi."

Kuşkuyla yüzüne baktım.

"Ne yani, yoksa sen de mi öyle düşünüyorsun?" diye söylendi.

"Her şey o kadar bozuldu ki ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Yapma Nevzat!" diye isyan etti. "Benden de mi kuşkulanıyorsun?"

"Bana açık davranmadın, kullanmaya kalktın," dedim öfkeyle.

"Ama böylece kötü bir polisi yakalatacağım. Sen de yıllar önce uğradığın haksızlığın intikamını almış olacaksın. Bunda yanlış olan nedir?"

"Yaptığının doğru olduğundan emin değilim," dedim suratımı asarak. "Neyse, artık bunun önemi kalmadı, işe bulaştık bir kere. Yamalı Mehmet'i Recai mi öldürdü sence?"

"Tetiği çekmediyse bile çektirtmiştir. Yamalı Mehmet izlendiğini fark edince cep telefonumu aramış. Ben yurtdışındaydım, cep telefonum da evdeki telesekretere yönlendirilmişti. 'Beni polisler izliyor, yardım et,' diye not bırakmış. Sesi panik içindeydi zavallının."

"İsim söylemiş mi?"

"Ne yazık ki hayır. Ama narkotikte Recai'nin bilgisi olmadan kimse kılını bile kıpırdatamaz. Bunu sen de biliyorsun."

"Öyle," dedim. "Yine de emin olmak lazım."

"Benim ve teşkilatın adını kullanmamak koşuluyla her türlü yardımı yapmaya hazırım."

"Sağ ol," dedim masadan kalkarken. "Bana karşı dürüst olmandan başka bir şey istemiyorum senden."

Ertesi sabah erken saatlerde buluştuk Ali'yle. Bu defa yüzü gülüyordu.

"Kız özel bir havayolu firmasında çalışıyormuş Amirim," diyerek iştahla anlatmaya başladı. "Haftada iki kez İspanya'ya uçuyormuş."

"Mükemmel," diye söylendim sevinçle. Eroinin yurtdışına nasıl çıkarılacağını bulmuştuk. Artık dürüstlüğünden kuşku duymadığım Emniyet amiriyle görüşebilirdim. Ona durumu anlattım. Sıkıntıyla dinledi beni.

"Teşkilat içinde operasyon düzenlemekten nefret ederim," dedi asık bir suratla. "Bu yüzden suçun işlendiğinden yüzde yüz emin olmak lazım. Sen emin misin?"

"Eminim," dedim.

"Bunun sorumluluğunu alıyor musun?"

"Alıyorum," dedim hiç duraksamadan.

"Tamam, başlayın o zaman, ama bir koşulla, yanınıza narkotikçileri de vereceğim."

"Recai'nin haberi olur."

"Hayır, vereceğim polisler güvenilir adamlardır."

İki saat sonra kızın evinin önüne kamp kurmuştuk. Ali, kızın bu gece uçacağını söylemişti. Öğleye doğru bizim sosyete polisi Cemil damladı eve. Elinde büyükçe bir poşet vardı. Malın onun içinde olduğuna adım gibi emindim. Akşama doğru kızla birlikte çıktılar evden. Kızın omzundaki büyükçe çanta ikimizin de dikkatinden kaçmadı. Cemil'in arabasıyla havaalanına gittiler. Bizimki kızı içeriye kadar geçirdi. Sonra evine döndü.

"Mal Cemil'in evinde galiba Amirim," dedi Ali. "Basıp yakalayalım mı?"

"Hayır, kızın gelmesini bekleyeceğiz. Recai parayı alırken suçüstü yapmalıyız."

"Kız parayla mı dönecek, diyorsunuz?"

"Başka türlü nasıl olabilir ki? Kız malı verip parayı alıyordur. Parayı da banka kanalıyla transfer edecek hali yok. Gelen parayı Cemil alıp Recai'yle paylaşıyordur."

"Ya Cemil gelen parayı Recai'nin banka hesaplarına yatırmaya kalkarsa."

"Keşke yapsa ama sanmıyorum. Recai o parayı asla kayıtlara geçirtmez, bu yüzden elden almak zorunda."

Bizim sosyete polisi Cemil, ertesi gün her zamankinden daha erken çıktı evinden. İspanya'dan dönen kızı karşılayacak. O havaalanına doğru yola çıkar çıkmaz, en güvenilir elemanlarımızdan üç kişi Ali'nin sorumluluğunda evine girdi. Ben uzaktan Cemil'i izlemekteydim. Biz havaalanına girerken, telsizden Ali'nin keyifli sesi yükseldi.

"İş tamam Amirim, madeni bulduk."

Yarım saat sonra İspanya'dan gelen uçak indi. Cemil, kızla birlikte çıktı terminalden. El ele Cemil'in arabasına bindiler. Cemil, kızı evine kadar getirdi ama içeri girmedi. Kız inerken elindeki poşeti arabada bıraktığını fark ettim. İşler umduğum gibi gidiyordu. Cemil aracını hareket ettirdi, ben de peşinden. Bu arada Ali'yi telsizle arayıp güzergâhımı verdim. Birkaç dakika sonra yetiştiler. Cemil'in aracı Balmumcu'da bir siteye girdi. Burası Recai'nin evinin olduğu siteydi.

On dakika sonra çaldık kapıyı. Elinde silahlarla, karşısında polisleri gören Recai'nin karısı Gülsüm şaşkınlıkla yüzümüze bakakaldı. Fakat kaybedecek zamanımız yoktu.

"Özür dileriz Gülsüm Hanım," diyerek içeriye daldık.

Poşetteki on beş bin doları saklamaya çalışırken yakaladık Recai ile Cemil'i. Beni karşısında gören Recai şoka uğradı. Öfkeyle üzerime saldırmaya kalktı ama bizim çocuklar anında etkisiz hale getirdiler onu.

Sorgusunda suçlamaları reddetti Recai. Önce paranın Cemil'e ait olduğunu söyledi. Cemil bunu doğrulamayınca benim kendisine komplo kurduğumu iddia etti. Ama ele geçirilen kara para, eroin, Cemil'in ve hostesin ifadeleri o kadar açıktı ki, bu defa yukarıdaki tanıdıkları da yardım edemediler ona.

Dilin Kemiği

Evde koltuğuma uzanmış, izin günümün tadını çıkarıyordum. Pişirdiğim bol köpüklü kahveyi içerken, sabahtan beri açık olan televizyona kaydı gözlerim. Yarı çıplak VJ kızlardan biri memelerini, bacaklarını sergileyerek, her türlü maymunluğu, şaklabanlığı yaparak ilgi çekmeye çalışıyordu. Hiç sevmem bu tipleri.

Tam değiştirecektim ki kız, "Bugün önemli bir konuğumuz var," diyerek, yanındaki konuğa döndü. Konuğa döner dönmez kamera genişledi ve eski sunuculardan Tahir Tahtacı o kalender gülümseyişiyle ekranda göründü. Tahir Tahtacı'yı görür görmez çocukluk anılarım canlandı gözümün önünde. Yılbaşı gecelerinin radyodan sunulan tombala çekilişleri, tek bir sözcüğünü bile kaçırmadan dinlemeye çalıştığımız bilgi yarışmaları, ünlü sanatçılarla sohbetler... Ne keyifli gecelerdi onlar.

VJ kız ne kadar şaklabanca sorular sorarsa sorsun, Tahir Tahtacı o beyefendi tavrını hiç yitirmeden, arada bir genç meslektaşını iğnelemeyi de ihmal etmeyerek, birbiri peşine ustaca sıralıyordu yanıtları. İşi sulandıramayacağını anlayan kız, önündeki kahveden bir yudum aldıktan sonra konuğuna karşı sertleşmeye başladı. Günümüzdeki DJ'lerin, VJ'lerin işinin daha güç olduğunu söyleyerek eski sunucuları küçük görmeye kadar vardırdı işi. Tahir Tahtacı dudaklarında o aşina olduğumuz kalender gülümseyişiyle dinliyordu kızı. Konuğunu tahrik edemediğini fark eden kız iyice azıttı.

"Eskilerin yaptığı da sunuculuk muydu canım," dedi yandan çoğu alınmış kaşlarını kaldırarak. "Tek bir radyo ya da televizyon kanalında halk sizi dinlemeye mahkûmken konuşmaktan kolay ne var?"

Bunu söyledikten sonra sustu, ne tepki vereceğini merak ederek konuğuna baktı. Tahir Tahtacı'nın yüzündeki ifade değişmedi.

"Öyle değil mi Tahir Bey?" diyerek üstelemek zorunda kaldı kız.

"Sizin şartlarınızı bilmiyorum Küçükhanım," dedi Tahir en ufak kızgınlık belirtisi sezilmeyen bir ses tonuyla. "Ama bizim çalışma şartlarımız da oldukça ağırdı. Öncelikle sunucu olmak çok zordu. Bir sürü adayın içinden seçilirdiniz. Buyurduğunuz gibi radyo kanalı fazla olmadığı için fazla sunucuya da gerek yoktu. Bu işi en iyi yapabilecekler işe alınırdı. Türkçeyi düzgün konuşmak önemliydi mesela. Genel kültüre de çok önem verilirdi. Teknik imkânsızlıklar içinde yayın yapmaya çalışırdık. Yayınların sık sık kesildiği olurdu. Böyle bir ortamda konsantrasyonumuzu korumak oldukça güçtü." Sustu, gözlerinde alaycı bir ifade belirmişti. "Yani sizinki kadar olmasa bile, bizim işimiz de zor sayılırdı."

Kız dikkatle yaşlı sunucunun yüzüne baktı. Sağ elinin işaretparmağını Tahir'in yüzüne uzatarak şımarıkça söylendi.

"Siz benimle alay ediyorsunuz?"

Tahir Bey, hayır, demeye hazırlanıyordu ki, genç kız birden titremeye başladı. Eliyle boğazını tutarak önündeki masanın üzerine yığıldı. Tahir Tahtacı ne yapacağını bilemeden kıza baktı, sonra panik içinde stüdyodakilere dönerek bağırmaya başladı.

"Rahatsızlık geçiriyor, yardım edin... Yardım edin..."

Daha ne olup bittiğini anlayamadan ekran karardı, ardından da bir klip yayınlanmaya başlandı. Alttan geçen bantta, VJ Sermin'in rahatsızlandığı yazıyor, izleyicilerden özür dileniyordu.

Ertesi sabah merkezde VJ Sermin'in öldüğünü öğrendim. Dün stüdyoda bulunan herkesi getirmişlerdi merkeze. Uzun saçlı genç bir erkek sunucu, iriyarı iki kameraman, yakışıklı, genç bir asistan, yüzü çiçekbozuğu bir yönetmen ve sıranın

en sonunda sıkıntılı bir yüzle bekleyen bizim Tahir Tahtacı. Onu görünce dayanamadım, yanına yaklaştım.

"Merhaba Tahir Bey," diyerek elimi uzattım. "Ben sizin eski bir hayranınızım."

Dudaklarında sıkıntılı bir gülümsemeyle sıktı elimi.

"İlginize teşekkür ederim. Ama hayranlarımla burada karşılaşmak istemezdim."

"Merak etmeyin," dedim onu yatıştırmaya çalışarak. "Arkadaşlara söylerim, şimdi sizin işinizi hallederler."

Gözlerim Ali'yi aradı. Az ilerde sorgu için getirilen VJ kızlardan biriyle sohbet ederken buldum onu. "Ali!" diye seslendim. Sesimi duyar duymaz toparlanarak yanıma geldi.

"Tahir Bey," dedim yaşlı adamı göstererek. "Yabancı değil. Sorgusunu öne alalım."

"Emredersiniz Amirim," dedi Ali. Sonra kibar bir tavırla Tahir Tahtacı'ya dönerek ekledi. "Buyurun, rahat bir odaya geçelim."

Tahir Bey'in yüzünde minnettar bir ifade belirdi. Sağ kolumu dirseğimden tutarak, "Bu iyiliğinizi unutmayacağım," dedi.

"Rica ederim Tahir Bey," dedim. "Görevimiz."

Ben de büroma geçip, üzerinde çalıştığım bir gasp cinayetinin dosyasını karıştırmaya başladım. Gaspçılıktan sabıkalı bir şahıs on gün önce parasını almak için bıçakla tehdit ettiği kişi tarafından öldürülmüştü. Olay nefsi müdafaa gibi görünüyordu. Ama katil ile kurbanının daha önce tanıştığına dair bir ifade her şeyi karıştırıyordu. Adamı yeniden sorgulamak gerek, diye düşünürken, bir bakışın ağırlığını üzerimde hissettim. Başımı kaldırınca Ali'yi gördüm.

"Tahir Bey'in sorgusu tamamlandı Amirim," dedi.

"İyi o zaman, bırakın gitsin," diyerek yeniden dosyama döndüm.

"Yalnız bir şey var," diyerek kapıda dikilmeyi sürdürdü yardımcım. Dikkatimi dağıttığı için Ali'ye sinirlenmeye başlamıştım. Sıkıntıyla iç geçirerek dosyayı bıraktım.

"Neymiş?" diye söylendim.

"Emin değilim Amirim?" dedi Ali karşıma dikilerek. "Ama Tahir Bey'i bırakmak doğru olmaz gibi geliyor bana."

"Nedenmiş o?" diye homurdandım sabırsızlıkla.

"Parmak uçlarının, tırnaklarının kontrol edilmesi gerekiyor."

Ali'nin sözleri üzerine bu olay hakkında hiçbir şey bilmediğimin farkına vardım.

"Otur da anlat bakalım," dedim yardımcıma. "Neler oluyor?"

"Kız zehirlenmiş Amirim," dedi Ali koltuğa çökerken. "Saç tellerinde ve idrarında arsenik bulundu. Kızın kahve kupasında da arseniğe rastlandı. Kahveleri hazırlayan Orhan adındaki asistan, fincanların dakikalarca ortadaki masanın üzerinde durduğunu, stüdyoda makyajcıdan yaka mikrofonlarını takan görevliye, ışıkçıdan kameramanlara hatta yönetmene kadar herhangi birinin kolayca arsenik tabletini içine atabileceğini söyledi."

"Peki ölen kızın düşmanı filan var mıymış?"

Ali'nin dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

"Dostu var mıymış, diye sorsaydınız daha yerinde olurdu Amirim. Kanaldaki herkesi bıktırmış. Ne mesai arkadaşları arasında ne de izleyicilerden bir tek seveni yokmuş. Hani herkesin nefret ettiği ama yine de programını kaçırmadığı kişiler vardır ya, bu kız da onlardan biriymiş işte. İzleyicilerden hakaret, tehdit dolu fakslar, mektuplar geliyormuş ama yine de programı reyting sıralamasında üstlerde yer almayı sürdürüyormuş."

"Yani..." diyecek oldum.

"Yanisi, stüdyoda bulunan herkes kızı öldürmek isteyebilir. Orhan adındaki asistanla da duygusal bir ilişki varmış aralarında. Ama kız geçen hafta hiçbir açıklama yapmadan bitirmiş ilişkiyi. Orhan, Sermin'le konuşmak için çevresinde dolanıp durmuş. Ama kız açıklama yapmak yerine çocuğu aşağılamakla yetinmiş. Hakkında iyi konuşan hiç kimse yok. Belki Tahir Bey'i bunların dışında tutabiliriz. Ama emin olmak için onun da kontrolden geçmesi lazım."

"Saçma," diye söylendim. "Tahir Bey, onu niçin öldürmek istesin?"

"Aslına bakarsanız ben de Tahir Bey'den kuşkulanmıyorum Amirim," diyen Ali'nin sesiyle dağıldı düşüncelerim. Çünkü kameramanlardan biri, Tahir Bey ile kızın kahve

fincanlarını değiştirdiğini söyledi. Bunu Tahir Bey de doğruluyor. Kız şekersiz kahve içermiş. Ama yanlışlıkla şekerli gelmiş. Bağırıp çağırmaya başlamış, Tahir Bey de şekersiz kahveyi sevmesine rağmen, kız sesini kessin diye kendi kahvesini ona verip şekerli kahveyi almış."

"Yani sen," dedim anlamaya çalışarak. "Aslında katilin Tahir Bey'i öldürmek istediğini ama fincanların değişmesi sonucu yanlışlıkla kızın öldüğünü mü söylüyorsun?"

"Eğer zehir fincana masanın üzerine konulmadan önce atıldıysa böyle bir varsayımda bulunabiliriz. Ama zehir fincanlar masanın üzerindeyken konulduysa bu varsayım geçersiz olur."

"İyi de, katil neden Tahir Bey'i öldürmek istesin?"

"Sermin'in programına gölge düşürmek için," diye açıkladı Ali.

"Gölge düşürmek mi?" diye söylendim. "Tahir Tahtacı ölseydi programa gölge mi düşerdi, yoksa reytingi tavana mı vururdu?"

Ali yanıt vermekte acele etmedi.

"Diyelim ki sizin söylediğiniz doğru, o zaman neden Tahir Bey'i öldürmek istediler?"

"Bilmiyorum, belki de zehir, fincanların değiştirilmesinden sonra konulmuştur."

Ali de dalgınlaşmıştı. Bir süre ikimiz de konuşmadan öylece durduk.

"Neyse," dedim, suskunluğu bozarak. "Tahir Bey yaşlı bir adam, onu daha fazla bekletmeden gerekli işlemlere başlayalım o zaman."

Yardımcım kapıdan çıkarken VJ'yi kıskançlığı tutan eski sevgilisinin öldürmüş olabileceği en akla yakın olasılık gibi görünüyordu bana.

Birkaç saat kadar sonra Ali yanında Tahir Tahtacı olduğu halde yeniden odaya geldi. İkisinin de yüzünde neşeli bir ifade vardı.

"Beyefendinin işi bitti Amirim," dedi Ali.

"Çok sevindim," dedim ayağa kalkarak. "Buyurun oturun, bir çayımızı içmez miydiniz?"

"Teşekkür ederim," dedi sağ elimi yakalayıp dostça sıkarak. "Daha fazla zamanınızı almayayım. Yaptıklarınız için

müteşekkirim. Siz olmasaydınız kim bilir kaç saat kalırdım burada?"

"Rica ederim, ne demek? Biz sizin radyo programlarınızla büyüdük. Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana?"

"İnanın," diye mırıldandı. "Sizin gibi vefalı izleyicilerim olduğunu bilmiyordum."

Gözlerinin dolduğunu fark etmiştim. Dokunsam ağlayacak gibiydi. Yaşlı adamın bu hali bana da dokundu.

"Siz ne diyorsunuz efendim," dedim şaşkınlıkla. "Benim gibi sizi unutmayan binlerce izleyiciniz olduğuna eminim."

"Çok sağ olun," dedi yanaklarından süzülmeye başlayan gözyaşlarını gizlemek için başını öne eğerek. "Bu yaptığınızı nasıl ödeyeceğim bilemiyorum?"

"Sunuculuğa yeniden dönerek," diye yanıtladım sorusunu. "Sizi çok özledik."

"Ah efendim ah," diyerek, dertli dertli söylendi. "Artık bizi kim ister? Sunucu denince açık saçık giyinen kızlar geliyor akla ya da izleyiciye hakaret eden, onlarla dalga geçen zıpır delikanlılar. Nerede o ince bir espriyle kurulmuş zekâ oyunları... Her sözcüğünden zarafet akan sanatçılarla sohbetler... Dinleyiciyi, izleyiciyi radyosuna, televizyonuna bağlayan soluk soluğa bilgi yarışmaları..."

Tahir Tahtacı konuşurken bizim Ali'ye dikkat ettim, alaycı bir tavırla bakıyordu. İçimden kızmak geldi yardımcıma ama sonra her kuşağın kendi zevki, kendi anlayışı olduğunu düşünerek vazgeçtim. Zaten Tahir Bey de çok kalmadı yanımızda, bu ayaküstü yapılan sohbetten sonra ayrıldı merkezden. Ben de gaspçı cinayetine döndüm yeniden. Gaspçıyı öldüren zanlıyı sorgulamaya gitmeden önce de Ali'ye VJ cinayetiyle ilgili soruşturma tutanaklarından birer tane istediğimi söyledim. Akşam evde sakin kafayla olaya bir göz atmak istiyordum.

Gaspçıyı öldüren zanlı masum görünüyordu. Evet, gasp yapan kişiyi mahalleden tanıyordu. Zaten gaspçı kendisini tanıdığı için yolunu kesmişti. Çünkü marketçilik yaptığını, kasada toplanan parayı cuma günleri bankaya götürdüğünü biliyordu. Zanlının söyledikleri mantıklıydı, görgü tanıklarının anlattıklarıyla da çelişmiyordu. Ama ortalıkta bir ölü vardı, eğer serbest bırakılacaksa buna adli makamlar karar vermeliydi. Soruşturmasını tamamlayıp onu savcılığa yolladım.

Odama döndüğümde Ali hâlâ VJ cinayeti üzerinde çalışıyordu.

"Bir sonuç var mı?" diye sordum.

"Pek ilerleme sağlayamadık Amirim," dedi iki elini umutsuzca yana açarak. "Kahveleri masaya getiren Orhan dışındakileri salıverdik. Aslına bakarsanız Orhan'ı suçlayabilecek somut kanıtlarımız da yok."

"Bir de ben göz atayım şu belgelere," dedim Ali'ye. "Bana vereceğin dosya hazır mı?"

"Hazır Amirim. Orada, sümeninizin üstünde."

Ali'nin işaret ettiği kırmızı dosyayı alıp deri çantamın içine yerleştirdim.

Dışarıda hava çoktan kararmıştı. Çıkmak üzereydim ki telefonun zili ardı ardına tatlı bir telaşla çaldı. Ali, benden önce atılarak ahizeyi kaldırdı.

"Alo, buyrun... Nevzat mı? Başkomiser Nevzat mı? Bir saniye lütfen."

Ali eliyle ahizeyi kapatarak bana döndü.

"Sami diye bir adam sizi arıyor Amirim."

"Almancı Sami," diye söylendim neşeyle. "Ver şunu bana."

Ali'nin elinden ahizeyi alıp, "Sami sen misin?" diye heyecanla sordum.

"Benim. Ne haber Nevzat, nasılsın?"

"İyiyim, iyiyim, sen nasılsın? Ne zaman geldin?"

"İki gün oldu. Bu akşam ne yapıyorsun? Bir yerde kafa çekelim mi?"

"İyi olur," dedim hiç düşünmeden. "Özledik yahu!"

Sami çocukluk arkadaşımdı. Polisliğe birlikte başlamıştık. Üç çocuğu vardı, bir de yatalak annesi. Geçinemiyordu, mesleği bırakıp Almanya'ya işçi olarak gitti. Ailesini de aldırdı yanına. Yılda bir gelir. Gelir gelmez de arar beni. Buluşur, kafa çeker, eski günlerden konuşuruz.

Her zamanki yerimizde, Kurtuluş'ta, Despina adındaki Rum meyhanesinde buluştuk. İçeri girince Sami'nin köşedeki masada yerini almış olduğunu gördüm, tatlı tatlı parıldayan gözlerinden çıkardığım kadarıyla epeydir demleniyordu. Rakının süt beyaz çekiciliğine daha fazla karşı koyamamıştı anlaşılan. Sarılıp öpüştük. Biraz daha şişmanlamıştı.

"Patlayacaksın, az iç ulan şu biraları," diye takılınca, "Sen birama karışacağına, kendine namuslu bir kadın bul da evlen. Kabında kurudun be oğlum," diye karşı saldırıya geçti.

Sonunda, her seferinde olduğu gibi birbirimize karışmamaya söz vererek noktaladık tartışmayı. Çocuklarından söz etti Sami. Kızı nişanlamış, büyük oğlan bir otomobil fabrikasında teknisyenlik yapıyormuş, küçük oğlan ise üniversitede okuyormuş. Bir ara sözümüz tükenir gibi oldu. Ona Tahir Tahtacı'nın Emniyet'e geldiğini söyledim.

"Niye?" diye sordu merakla.

Olayı anlattım. İlgiyle dinledi beni.

"Çok tuhaf," diye söylendi düşünceli bir tavırla.

"Neymiş o tuhaf olan?"

"Hatırlar mısın?" dedi dalgınlığından sıyrılmaya çalışarak. "Tahir Tahtacı'nın 'Katil Kim?' diye bir radyo programı vardı."

Hayal meyal bir şeyler geçti gözlerimin önünden ama tam hatırlayamadım.

"Ulan iyice bunamışsın sen," dedi Sami. "Haftada bir, perşembe günleri yayınlanırdı. Herkes perşembe günlerini iple çekerdi. Hatta ben o radyo programı yüzünden polis olmuştum."

"İyi de, bunun konumuzla ne ilgisi var?"

"Aslında bir ilgisi yok," dedi yeniden dalgınlaşarak. "Ama anlattığına benzer bir olay, o programın birinde kullanılmıştı. Yaşlı bir sunucu yerini almaya çalışan genç spikerin çayına fare zehiri koyarak öldürmüştü. Odada altı kişi vardı, sonunda Tahir Tahtacı bize, katil kim, diye sormuştu..."

Sami rakısına uzanırken benim sarhoşluğum aniden yok olmuştu. Bu gerçekten de bir rastlantı mıydı, yoksa Tahir Tahtacı'nın planladığı bir cinayet mi? Onu artık istemediklerini anlatırken yüzünde beliren ezik, çaresiz ifade geldi gözlerimin önüne. Yok canım, o yumuşak başlı, efendi insan kimseyi öldüremezdi. Ama rastlantının bu kadarı da biraz tuhaftı.

"Radyodaki programın söylediğin gibi olduğuna emin misin?" diye sordum Sami'ye.

"Evet," dedi Sami. "Adım gibi eminim. Çünkü yarışmanın sonucunu bilip Safiye Ayla konserine iki kişilik bilet kazanmıştım."

Bu konuşmadan sonra istesem de muhabbete ayak uyduramadım. Bendeki tatsızlık onu da etkiledi. Çok oturmadan kalktık Despina'dan. Sami'yi kaldığı yere bırakıp evin yolunu tuttum.

Eve varır varmaz VJ dosyasını açtım hemen. Bütün tutanakları, sorguları tekrar tekrar okudum. Herkes gibi Tahir Bey'in de zehri fincana atmak için bol bol zamanı vardı. Ama bunu neden yapsındı? Hem sonra, kahveye atılan arseniğin tablet olduğu saptanmıştı. Tahir Bey bu tableti nereden bulacaktı.

Ertesi sabah ilk iş olarak radyoevine gittim. Yıllar önce yayınlanan "Katil Kim?" adlı programdan söz ettim.

"Tahir Tahtacı'nın hazırladığı şu ünlü program mı?" diye sordu arşivdeki adam.

Sami yanılmamıştı. Böyle bir program ve söylediği gibi bir konu vardı. Olaylar tıpkı iki gün önce yaşanan cinayetteki gibi gelişiyordu. Tahir Bey'i severdim ama bu kadar benzerlik gerçekten de tuhaftı.

Arşivdeki adama, "Şu anda radyoda Tahir Bey'i tanıyan kimse var mı?" diye sordum.

Adam biraz düşündükten sonra müdürün Tahir Bey'in eski dostu olduğunu söyledi. Az sonra müdürün yanındaydım. Konunun ne olduğunu gizleyerek, Tahir Tahtacı hakkında sorular sordum. Açık yürekli yanıtlar verdi müdür. Söylediği şeyler arasında en ilginci, Tahir Bey'in oğlu Tolga'nın Taksim'de eczacılık yaptığıydı. Müdürü daha fazla meşgul etmeyerek ayrıldım radyoevinden.

Emniyet binasının basamaklarını tırmanırken, henüz elimde hiçbir kesin kanıt olmamasına rağmen bu cinayeti Tahir Tahtacı'nın işlediğinden artık emindim. Nasıl emin olduğumu ben de bilmiyorum. Meslekte geçen uzun yılların sonunda edinilen bir duygu olsa gerek. Ama son beş yıldır bu duygunun beni hiç yanıltmadığını söylemeliyim.

Odama girer girmez, Ali'ye Tahir Tahtacı'yı buraya getirmesini söyledim. Ben de numarasını radyoevinin müdüründen aldığım Tahir Bey'in oğlu Tolga'nın telefonunu çevirdim. Şişli Etfal Hastanesi'nden aradığımı, babasının yanımızda olduğunu, bir zehirlenme vakasından kuşkulandığımızı söyledim. Acaba Tahir Bey son zamanlarda kendilerinden arsenik

benzeri bir zehir almış mıydı? Bu bilginin tedavi için bize gerekli olduğunu da eklemeyi unutmadım. Tolga çok korkmuştu. Öncelikle babasının iyi olup olmadığını sordu. İyi olduğunu ama durumundan emin olmak için zehrin türünü bilmemiz gerektiğini belirttim. Bunun üzerine, babasının evi saran böceklerle daha etkili mücadele edebilmek için tablet halinde arsenik aldığını doğruladı. Hiç şaşırmamıştım ama haklı çıktığıma üzüldüğümü söylemeliyim.

Bir saat sonra Tahir Tahtacı'yla karşı karşıya oturmuş konuşuyorduk. Yüzünde boş vermiş bir ifade vardı. Sanki o da Emniyet'in merdivenlerini çıkarken artık her şeyi bildiğimizin farkına varmış gibiydi.

"Size ne ikram edebilirim?" diye sordum.

"Lütfen açık bir çay," dedi.

Ali çaya koştururken, "Sizi buraya niçin çağırdığımızı tahmin ediyorsunuz," dedim. "Cinayeti sizin işlediğinizi biliyoruz. Oğlunuzdan aldığınız bir arsenik tabletiyle yaptınız bunu. Stüdyoda herkes telaş içindeyken. Belki kızın şekerli kahve istemeyişi de işinizi kolaylaştırdı."

Utangaç bir gülümseme belirdi buruşmuş dudaklarında. Konuşmasına fırsat vermeyerek sürdürdüm.

"Her şeyi biliyoruz, ama merak ettiğimiz, o kızı neden öldürdüğünüz?"

"İnanır mısınız? Arkadaşınız beni almaya gelmeseydi, ben gelecektim," dedi Tahir Tahtacı.

Şimdi karşımda rol yapan bir sunucu değil, itiraf eden bir katil, acı çeken bir insan duruyordu.

"Vicdan azabı korkunç bir duygu. Beklemek ondan daha korkunç. Ama tuhaftır, işlediğim cinayet için pişman da değilim. Bazı insanlar mesleklerini çok severler. Hele bir de yaptıkları iş sıradan bir meslek değilse adeta onunla özdeşleşirler. Ben de onlardan biriydim işte. Elli küsur yıllık sunuculuk hayatımda ne yaptımsa sevgiyle, saygıyla, inançla yaptım. İşime kendi kişiliğimi, dünyaya bakış açımı kattım. O kız ve onun gibi yeniyetmeler ise giyinişleri, davranışları, konuşmalarıyla her dakika, her saat benim bu mesleğe kazandırdığım saygınlığı, sevgiyi öldürüyorlardı. Televizyonu her açışımda onları karşımda görmek çıldırtıyordu beni."

"Bunun için genç bir kızı öldürmeniz gerekmezdi," diyecek oldum.

Acı dolu gözlerini yüzüme dikerek söylendi.

"Başka seçeneğim yoktu. Gözlerimin önünde bütün hayatımı adadığım değerler yok olup gidiyordu. Buna daha fazla katlanamazdım. Sunuculuk mesleğinin ayaklar altına alınmasına göz yumamazdım. Beni çoktan unutan vefasız kamuoyuna, ölmeden önce bu konudaki görüşümü etkili bir şekilde duyulmalıydım. Ve bu toplumu etkileyebilecek yol cinayetti. Çaresizlik içinde bu cinayeti işledim. Daha iyi bir yolu olsaydı inanın onu denerdim."

Ölüm, Aşkı Kutsamaz!

Nermin Öğretmen'in ameliyatı tam iki saat sürdü. Ameliyattan çıkan Nermin'le değil konuşmak, kadının yüzünü bile göremedik. Nermin'in kocası emekli Albay Togay ile üniversitede okumakta olan kızı Yonca odanın önünde endişe içinde bekliyordu. Bizim mesleğin hiç sevmediğim yanlarından biri de üzüntü içindeki insanları sorgulamaktır. Ama bu pis görevi yapmadan da işler yürümez.

Yardımcım Ali'yle birlikte Togay'a yaklaştık. Ben kimliğimi göstererek, "Olanlar için çok üzgünüm ama sizinle konuşmamız gerek," dedim.

Zavallı adamcağız, uğradığı şokun etkisinden kendisini henüz kurtaramamış olacak ki, şaşkın gözlerle yüzüme baktı. Ama babasını teskin etmekte olan kızı Yonca ince kaşlarını çatarak tersledi beni.

"Biraz saygılı olun lütfen. Annem içerde ölüm kalım savaşı veriyor."

Ali, kadınların asla kayıtsız kalamayacağı o güzel gülümsemesiyle araya girdi.

"Üzüntünüzü anlıyoruz Küçükhanım, ama siz de bizi anlamalısınız. Ortada bir ölü, bir de yaralı var..."

Ne yazık ki bu defa bizim Ali'nin tatlı gülümseyişi etkili olmadı.

"Biraz bekleseniz kıyamet mi kopar?" diye söylenmeyi sürdürdü öfkeli genç kız. "Annem ameliyattan yeni çıktı..."

Albay eskisi Togay ne istediğimizi sonunda anlamıştı, bir asker olarak bize yardımcı olacağını umuyordum. Ama Togay'ın tepkisi de kızından pek farklı değildi.

"Lütfen Beyler," dedi tavrımızdan hoşlanmadığını gizlemeye gerek duymayarak. "Görmüyor musunuz, şu anda sizinle konuşacak halde değiliz."

Uyanık davranıp üste çıkmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

"Bizi yanlış anladınız," dedim pişkin bir ifade takınarak. "Sorgu için yarın sabah Emniyet'e beklediğimizi söyleyecektim size."

Acil bakım odasının kapısında iki polis memuru bırakıp ayrıldık hastaneden. Merdivenlerden inerken Ali başını sallayarak kendi kendine söyleniyordu.

"Ne kızdı ama... Panter gibi... Biraz daha üstelesek bizi dövecekti."

"Normal bir tepki," dedim çiselemekte olan yağmurdan korunmak için pardösümün yakasını kaldırarak. "Annesi, kendisinden on yaş küçük âşığının evinde ağır yaralı olarak bulunuyor. Üstelik kadının âşığı da kendini öldürmüş. Hem skandal, hem felaket."

"Ama benim kafamı kurcalayan bir şey var Amirim," dedi Ali konuyu değiştirerek. "Şu bırakılan intihar mektubu biraz tuhaf değil mi?"

"Nesi tuhaf?" diye sordum.

"Mektubu Nermin kaleme almış."

"Ne var bunda? Kadın ikisinin ortak duygularını yazmış."

"İyi de, mektubun altında Orhan'ın imzası yok. Öğrendiğimize göre, Oğuz adında bir abisi varmış, intihar ettiğini ona açıklamak istemez miydi?"

Soru mantıklıydı, yine de onaylamakta acele etmedim.

"Bu açıklamayı Nermin'e bırakmış anlaşılan," demekle yetindim.

Merkeze vardığımızda yağmur hızını iyice artırmıştı. Park yerinden binaya kadar koşmak zorunda kaldık. Çalıştığımız odada koltuklarımıza gömülüp sıcak çaylarımızı yudumlarken teknik ekibin titiz elemanı Numan girdi içeriye. Elindeki kâğıtları masamın üzerine bırakırken açıkladı:

"Üsttekiler, silahın balistik muayenesinin sonuçları, alttaki ise otopsi raporu."

Ali, Numan'la çene çalarken, ben de kâğıtları önüme çekerek okumaya başladım. Silah yalnızca ordu mensuplarında bulunan 9 mm'lik bir Magnum'du. İki kez ateş edilmişti, üzerinde Nermin ile Orhan'ın parmak izleri vardı. Otopsi raporuna geçtim. Orhan sağ şakağından aldığı yara sonucu ölmüştü. Bu raporlar intihar olasılığını güçlendiriyor, diye düşünüyordum ki, birden otopsi raporunda cesedin özelliklerinin yazıldığı bölümde, "solak" sözcüğünü okudum. Dikkatle baktım; evet, ölen kişinin solak olduğunu yazıyordu.

"Orhan solakmış," dedim şaşkınlıkla söylenerek. Hafta sonu yapılan Fenerbahçe-Galatasaray maçını tartışmakta olan Ali ile Numan, tuhaf tuhaf yüzüme bakmaya başladılar.

"Anlamıyor musunuz?" diye söylendim. "Orhan sağ şakağından vurulmuştu. Solak bir insan kendini nasıl sağ şakağından vurabilir?"

"Bu işte bir anormallik olduğunu söylemiştim Amirim," dedi Ali gözleri parlayarak.

Numan daha temkinliydi.

"Adamın solak olduğunu nasıl anlamışlar ki?"

"Bilmem," dedim. "Orhan öğretmendi. Belki sol elinin kalem tutan parmağında nasır vardı. Ama bundan emin olmanın bir yolu var. Orhan'ın abisi Oğuz'la konuşmak."

Oğuz, Mısır Çarşısı'nda baharatçılık yapıyordu. Ama dükkân kapalıydı. Kısıklı'daki evinde bulduk onu. Kardeşi için mezarlık aramanın telaşı içindeydi. İstanbul'da boş mezar yeri bulmak ölmekten daha zordur. Üzüntülüydü ama kendini bırakmamıştı. Bizi oldukça kibar bir tavırla karşıladı. Gözleri ağlamaktan şişmiş karısına kahve bile yaptırdı.

"Orhan'a Nermin'den vazgeçmesini söyledim," diyerek başladı dert yanmaya. "Kadın hem ondan yaşlı, hem de evli. Gel sana namuslu birini bulalım, dedim. Ama dinleyen kim? Canından oldu işte."

"Kadın da ağır yaralı," diye hatırlattım.

"Keşke geberse," dedi. Gözlerindeki kin o kadar belirgindi ki ben bile ürktüm. "Bütün bunların sorumlusu o orospu. Sen evli barklı kadınsın, niye bakarsın elin gencecik oğluna?"

Oğuz böyle dertli dertli söylenirken, "Orhan," dedim. "İntihara eğilimli miydi? Daha önce böyle bir girişimi olmuş muydu?"

Oğuz'un ilk kez gözlerinin dolduğunu fark ettim. Burnunu çekerek başını salladı.

"Orhan neşe dolu bir insandı. Ama o kadın mahvetti çocuğu. Önce bizimle arasını bozdu, sonunda ölüme sürükledi işte."

"Yani son zamanlarda görüşmüyor muydunuz?"

"Görüşmüyorduk," dedi Oğuz başını öne eğerek. "O kadını bırakmayınca, 'ya o ya ben,' dedim. Orhan da ona gitti. Keşke zorlamasaymışım çocuğu..."

Oğuz hıçkırıklara boğulmak üzereydi. Elimi omzuna koyarak, "Boş yere kendinizi suçlamayın," dedim. "Orhan ne yaptığını çok iyi biliyordu."

Oğuz üzüntüyle başını sallamayı sürdürdü.

"Yine de o kadından koruyabilirdim kardeşimi. Orhan bana ana babamın emanetiydi."

"Orhan solak mıydı?" diye damdan düşer gibi sordu Ali.

Oğuz, bu soruyu neden sordun, dercesine bir an Ali'nin yüzüne baktı.

"Evet, solaktı. Neden sordunuz?"

"Sadece merak," diye geçiştirdi Ali. Ama Oğuz kuşkulanmıştı.

"Yoksa kardeşimin ölümü intihar değil mi? Olayı neden polis soruşturuyor?"

"Sakin olun," dedim yüzümde inandırıcı bir ifadeyle. "Şu ana kadar intihar olmadığını söyleyebileceğimiz kesin bilgilere ulaşmadık. Bu tür olaylar hep soruşturulur. Bir gelişme olursa, inanın önce size haber vereceğiz."

Oğuz'dan ayrılıp bizim emektar Renault'ya binerken Ali'ye baktım:

"Sana hak vermeye başladım," dedim. "Galiba bu olay intihar değil."

Ertesi gün güzel haberler gelmeye başladı. Nermin'in durumu iyiye gidiyordu. Yakında onu sorgulayabilecektik. Öğleden sonra da Togay ifade vermek için merkeze geldi. Onu sorgu odasına değil de kendi büromuza aldık. İkram önerimizi

kibarca reddederek duygusuz bir yüz ifadesiyle karşımızdaki koltukta oturup soracaklarımızı beklemeye başladı.

"Albayım," diyerek konuya girdim. "Olay mahallinde bir intihar mektubu bulduk. Mektubu eşiniz kaleme almış ama Orhan Bey'le ortak duygularını ve mesajlarını yazmış."

Mektup lafını duyan Togay'ın yüzündeki soğukkanlı maske bir an kalkar gibi oldu ama hemen toparladı kendini. Masamda açık duran dosyadan mektubu çıkarıp Togay'a uzattım. Hiçbir şey söylemeden aldı mektubu. Dudaklarını bile kıpırdatmadan sessizce okumaya başladı. Bitirince yine aynı yaprak kımıldamayan yüz ifadesiyle bana uzattı.

"Evet," dedi. "Bu bir intihar mektubu." Ne eksik ne fazla, yalnızca bu cümleyi söyledi.

"Kusura bakmayın ama," dedim sıkıntıyla oturduğum koltukta kıpırdanarak. "Size bazı tatsız sorular sormak zorundayım."

"Tabii" dedi. Sanki üzerine bir görev almıştı da onu en iyi biçimde yerine getirmeye çalışıyor gibiydi. "Lütfen sorun, bunun için buradayım."

"İntihar mektubunda yazılan konuyu," dedim, açıklamakta zorluk çekiyordum.

"Yani karım ile Orhan arasındaki ilişkiyi," dedi Togay, en ufak bir heyecan belirtisi olmayan bir sesle. "Evet, biliyordum. Nermin çok dürüst bir insandır, benden hiçbir şey gizlemez."

"Peki nasıl karşıladınız?"

Togay gözlerini yüzüme dikti, öfkelenecek sandım ama umduğum gibi olmadı. Bakışlarını yeniden masanın üzerine indirerek sorumu yanıtlamaya başladı:

"Nermin'le aramızda on beş yaş fark var. Tahmin edeceğiniz gibi, bu da evlilik yaşantımızda çeşitli sorunlara yol açtı. Ama iyi kötü bugüne kadar gelmiştik. Fakat ne olduysa bu yılın başında Nermin'in kendisinden on yaş küçük olan meslektaşı Orhan'la karşılaşmasıyla oldu. Aralarında duygusal bir ilişki başlamış. Nermin durumu gelip bana anlattı. Boşanmak istediğini söyledi. Ben de bunun geçici bir heves olduğunu, böyle bir nedenle yirmi küsur yıllık evliliğimizi yıkmamamız gerektiğini belirttim. Nermin kararlı görünü-

yordu. Eğer onu boşamazsam gidip Orhan'la oturacağını söyledi. Yanlış yaptığının farkındaydım. Bizim aramızda yaş farkı nedeniyle yaşanan sorunlar onların arasında da ortaya çıkacaktı. Bu yüzden ısrarcı davrandım. Onu hiçbir zaman boşamayacağımı söyledim. Karım duygusaldır ama mantıksız biri değildir. Kısa sürede olacakların farkına varıp yanlışını düzeltecekti."

"Affedersiniz," dedim büyük bir ilgiyle dinlediğim Togay'ın sözünü keserek. "Kızınızın bu durumdan haberi var mıydı?"

"Ne yazık ki vardı," dedi. İlk kez sesinin titremeye başladığını fark ettim. "Yonca çok zeki bir kızdır. Bir terslik olduğunda anında fark eder. Aramızdaki soğukluğu da hemen anladı. Bana sordu..."

Şaşkınlıkla başımı sallayarak söylendim:

"Size mi? Benim bildiğim, kızlar anneleriyle bu konuları daha rahat konuşurlar."

Togay'ın dudaklarında acı bir gülümseme belirdi.

"Bizde biraz farklıdır. Kızımla ben arkadaş gibiyiz. O yüzden bana sordu. Ben de olanları anlatmak zorunda kaldım. Çok üzüldü tabii. Gidip karımla konuştu. Nermin bana söylediklerini ona da anlatmış. Ben de kızıma üzülmemesini, yakında annesinin yaptığı yanlışı fark edeceğini, Orhan denen adamdan ayrılacağını söyledim."

"Hiç Orhan Bey'le karşılaşmış mıydınız?" diye sordu Ali araya girerek.

"Karşılaşmadık ama onu gördüm."

"Nerede?"

"Okulun önünde. Onu merak ediyordum; kuytu bir köşeye çekilip karımla birlikte okuldan çıkışlarını izledim."

"Acı verici bir şey olmalı," diye mırıldandım.

"Karımı tümüyle kaybetmekten daha acı değil," diye karşı çıktı. "Ya Nermin ölseydi!"

Masamın üst çekmecesini açtım, bir poşetin içindeki silahı çıkarıp Togay'a uzattım.

"Olayda kullanılan silah," diye söylendim.

Görür görmez tanıdı tabancayı.

"Bu benim silahım. Nermin almış olmalı."

"Silahınızın kaybolduğunu fark etmediniz mi?" dedim kuşkuyla onu süzerek.

"Fark etmedim. Ben atış sporuyla ilgilenirim. Milli sporcuyum. Başarılar, dereceler kazandım. Evde bir düzineye yakın tabancam vardır. Birinin kaybolması dikkatimi çekmez.

"Sizinle açık konuşacağım Togay Bey," diyerek, Orhan'ın solak olduğunu, oysa sağ şakağından vurulduğunu belirttim. Şaşkınlıkla dinledi beni.

"Bilemiyorum," dedi. "Belki adam sağ elini de iyi kullanıyordur."

"Hadi Togay Bey, siz bir uzmansınız. Silah en iyi taşınabilecek elde tutulur."

"Haklısınız ama bunun bir açıklaması vardır mutlaka," demekle yetindi.

"Son bir soru," dedim soğukkanlılığını yitirmek üzere olan Togay'a. "Dün öğleden sonra saat iki ile üç arası neredeydiniz?"

"Poligondaydım. Önümüzdeki hafta düzenlenecek müsabakalara hazırlanıyordum."

Togay merkezden ayrılırken, kafamızı kurcalayan pek çok soru olduğu gibi duruyordu. Ama belki de adamın gerçekten de bu sorulara verecek yanıtı yoktu. Ali'ye poligonu arayıp dün cinayet saatinde Togay'ın orada olup olmadığını kontrol etmesini söyledim. Poligondaki yetkililer Togay'ın dün bütün öğleden sonra yanlarında olduğunu doğruladılar.

Ertesi sabah hastaneden gelen telefon, soruşturmanın akışını değiştirecek gibi görünüyordu. Nermin kendine gelmişti, ama daha önemlisi, bizimle konuşmak istiyordu. Ali'yle bürodan çıkmak üzereydik ki Togay'ın bizi görmek istediği haberi geldi.

"Buna ne dersin?" dedim yardımcıma. Ali gözlerini iri iri açarak bakınmakla yetindi. Az sonra Togay bizim odamızdaydı. Onu heyecan içinde, hatta paniklemiş bir halde göreceğimi sanıyordum ama dünkü gibi sakin bir yüz ifadesiyle oturdu koltuğa.

"Beyler sizden özür dilerim," dedi kendinden emin bir tavırla. "Size yalan söyledim."

Ali'yle önce birbirimize, sonra da şaşkınlıkla Togay'ın yüzüne baktık.

"Evet," dedi adam vakur bir tavırla. "Onu ben öldürdüm. Karıma göz koyan adamı ben vurdum..."

"Peki eşinizi kim vurdu?" diye sordum şaşkınlığımı atlatır atlatmaz.

"O kendini vurdu."

Kafam iyice karışmaya başlamıştı.

"Şu işi başından anlatır mısınız?" dedim.

Hiç karşı çıkmadan anlatmaya başladı Togay.

"Sabah Orhan'ı arayıp onunla görüşmek istediğimi söyledim. 'Tamam evimde buluşalım,' dedi. Öğleden sonra evine gittim. Karımı bırakmasını söyledim. O da bırakmayacağını söyledi. Bunun üzerine, yanımda getirdiğim silahla ateş ettim. Elimde eldiven olduğu için parmak izim çıkmadı. Rastlantı bu ya, o sırada Nermin geldi. 'Katil,' diyerek üzerime atıldı. Silah yere düştü. Bana vurarak ağlamaya başladı. Orhan'ı öldürmekle ne kadar büyük bir yanlış yaptığımı o anda anladım. Karım artık sonsuza kadar onu sevecekti. Canlı biriyle başa çıkabilirdim ama ölü bir sevgiliyle asla. Yıkılmış bir halde evden dışarı attım kendimi. Bu arada silahı orada unutmuşum. Ben çıktıktan sonra, karım o intihar mektubunu bırakıp kendisini vurmuş... İşte olay bundan ibaret."

Ali benden önce atılarak sordu:

"Her şey iyi, güzel de, siz cinayet saatinde atış poligonunda değil miydiniz?"

Gülmeye çalıştı Togay ama beceremedi.

"Yarım saat ara verilmişti," dedi tonsuz, renksiz bir sesle. "O arada cinayeti işleyip geri döndüm..."

"Bir dakika bir dakika..." diyerek kestim sözünü. "Atış poligonu Maslak'ta, Orhan'ın evi ise Fatih'te. Yani siz yarım saatte Sarıyer'den Fatih'e gittiğinizi, Orhan'ı öldürüp geri döndüğünüzü mü söylüyorsunuz?"

"Belki kırk, kırk beş dakika sürmüştür."

"İmkânsız Togay Bey. İstanbul trafiği bu. Söylediğiniz iş için en az bir saat gerekir. Orhan'la konuştuğunuz, cinayeti işlediğiniz, karınızla tartıştığınız süre buna dahil değil."

Birden soğukkanlılığını kaybetti Togay. O yaprak kımıldamayan yüzü gerildi.

"Siz ne biçim polissiniz?" diye bağırmaya başladı Togay. "Suçumu itiraf ediyorum, beni tutuklamıyorsunuz!"

"Merak etmeyin Togay Bey," dedim. "Sizi gözaltına alacağız ama suçlu olduğunuz için değil. Ortalıkta dolaşıp işleri karıştırmamanız için."

Ali'yle hastaneye giderken Nermin'in ne söyleyeceğini merak ediyorduk.

Nermin'in odasına girdiğimizde kızı Yonca'nın da orada olduğunu gördük. Nermin hâlâ çok bitkin görünüyordu. Kızı annesinin başucunda oturmuş, kadının elini tutuyordu. Başhekim, "Sadece beş dakika," diyerek bizi uyardı. Acil yardım gerekir, diye de hastabakıcıya yanımızdan ayrılmaması uyarısında bulundu.

Nermin'in benzi sapsarıydı, konuşmakta güçlük çekiyordu, önce kızını odadan çıkarmamızı istedi. Ama Yonca inatçıydı, "Olanları biliyorum, ben de kalacağım," diye tuturdu. Bizce de bir sakıncası yoktu kızın kalmasına izin verdik. Bu durum Nermin'in hoşuna gitmese de konuşmasına başladı.

"Mektupta da yazdığım gibi, Togay beni boşamayınca, Orhan'la birlikte yaşayamayacağımızı anladık. Bu yüzden kendimizi öldürmeye karar verdik," dedi. Biraz soluklandıktan sonra sürdürdü sözlerini. "Fakat Orhan, 'Ben kendimi vuramam,' dedi. 'Sen daha cesursun, Önce beni, sonra kendini vur.' Ben de öyle yaptım. Önce Orhan'ı, sonra da kendimi vurdum. Ama ne yazık ki kendimi öldüremedim."

"Tabancanın üzerinde neden Orhan'ın parmak izi vardı?" diye sordum kuşkuyla.

"Önce kendini vurmayı denedi, tabancayı eline aldı fakat yapamadı."

O konuşurken gözlerim kızı Yonca'ya takıldı. Kızın yüzünde gergin bir ifade vardı. Sanki annesini kaybetmekten korkuyormuş gibi kadının elini sımsıkı tutmuştu.

"İyi de," dedim inanmayan gözlerle Nermin'e bakarak. "Kocanız Orhan'ı kendisinin vurduğunu itiraf etti az önce."

"Hayır," diyerek genç kız atıldı. Hâlâ annesinin elini bırakmamıştı. "Orhan'ı babam vurmadı."

Yaralı kadın doğrulmaya çalıştı, biraz daha gücü olsa eminim kalkacaktı.

"Kocam yalan söylüyor," dedi. "Beni korumak için yapıyor. Orhan'ı ben öldürdüm."

Yanımızda ayakta dikilmekte olan hastabakıcıya döndüm.

"Nermin Hanım kendine gelince Togay Bey'le konuştu mu?"

"Konuştu," dedi hastabakıcı. "Ama uzaktaydım, ne konuştuklarını duymadım. Sadece Togay Bey'in yıkılmış bir halde odayı terk ettiğini fark ettim."

"Durum açık," dedim yataktaki kadına dönerek. "Ya siz, ya kocanız; içinizden biri yalan söylüyor."

"Onlara hakaret edemezsin," diyerek yine bağırmaya başlayan Yonca'ya bakarak, "Susun lütfen," dedim sertçe. "Sizinle değil, annenizle konuşuyorum."

"Ama benimle konuşmalısınız" dedi genç kız. Nermin yine heyecanlanmıştı.

"Lütfen onu bu işe karıştırmayın," diye inledi kadıncağız. Sonra kızına dönerek ekledi: "Hadi kızım, hadi Yoncacığım, sen çık artık bu odadan."

"Hayır," dedi Yonca.

Genç kız sinirime dokunmaya başlamıştı.

"Lütfen çıkar mısınız buradan," dedim.

Kız diklenmeyi sürdürdü.

"Annemin yanından beni kimse çıkaramaz."

Ali'ye başımla işaret ettim. Yardımcım nazikçe kızı dışarı sürüklemeye başladı. Kız direnmeye çalıştı ama Ali'nin gücü karşısında fazla bir şey yapamıyordu. Kapıya yaklaşmışlardı ki, "Beni çıkartırsanız gerçeği öğrenemezsiniz," diye bağırdı.

Ama en az onunki kadar güçlü bir sesle annesi, "Hayır," dedi, "onu dinlemeyin. Ne olur onu götürün buradan."

Bir an ne yapacağımı şaşırdım. Ali de öylece durmuş yüzüme bakıyordu. Yataktan uzaklaşarak genç kıza yaklaştım.

"Gerçeği öğrenemeyeceğimizi mi söyledin?" diye sordum.

"Evet," dedi kız, annesininkileri andıran yeşil gözlerini inatla yüzüme dikerek. "Gerçeği ancak benden öğrenebilirsiniz."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü Orhan'ı ben vurdum."

"Yalan, yalan söylüyor!" diye bağırdı annesi.

Ama genç kız annesine aldırmadan açıklamayı sürdürdü.

"Annem de, babam da beni korumak istiyor. Orhan'ı öldüren benim."

"Sen mi?" diye söylendim. "Ama neden?"

Gözlerindeki ifade daha da netleşti.

"Ailemizin yıkılmasına neden olacaktı. Babamı, beni mutsuz edecekti. Bunu yapmamasını söylemek için babamın silahlarından birini yanıma alarak onunla konuşmaya gittim. Ama Orhan, annemi çok sevdiğini, ondan vazgeçmeyeceğini söyledi. Bunun üzerine silahı çıkarıp ateşledim. Benden böyle bir tavır beklemeyen Orhan kendini korumaya fırsat bulamadan olduğu yere yığıldı. Onu kanlar içinde görünce, öylece kalakaldım. Sanki beni kan tutmuştu, kılımı bile kıpırdatamıyordum. O sırada annem geldi eve. Beni o halde görünce, önce üzerime saldırdı... Sonra boynuma sarılıp ağlamaya başladı. Ağladıkça açıldı, sakinleşti. Beni banyoya götürdü, yüzümü yıkadı, 'Hadi sen eve git,' dedi. Sonrasını biliyorsunuz. Gerçek budur, annemle babam beni kurtarmak için suçu üzerlerine almaya çalışıyorlar."

Parçalar yerine oturmuş, resim tamamlanmıştı. Nermin Öğretmen de yalanına daha fazla devam etmedi. Durum aydınlığa kavuşmuştu. Ertesi gün Yonca'yı savcılığa teslim etmiş, merkeze dönüyorduk.

"Bütün suç Nermin denen o kadında," dedi Ali öfkeyle köpürerek. "Bak, gencecik kız onun yüzünden hapislere düştü."

Dönüp şöyle bir baktım. Bakışımdan ona katılmadığımı anlamış olacak ki, "Sizce de öyle değil mi Amirim?" diye sordu.

"Sen hiç âşık oldun mu Ali?"

"Tabii Amirim, şimdi bile kız arkadaşım var," diye yanıtladı beni.

"Kız arkadaşından söz etmiyorum Ali, aşktan söz ediyorum. Gerçek aşktan, insanı katil eden, rezil eden, insanlıktan çıkaran aşktan söz ediyorum."

Biraz düşündü Ali:

"Açık konuşmak gerekirse, öylesini yaşamadım Amirim," dedi.

"Öylesini yaşamadınsa Nermin'i de anlayamazsın," dedim. "O yüzden, boşa öfkelenip durma."

Orman Katilleri

Son bulduğumuz ceset, geçen yaz çıkan yangınlardan şans eseri kurtulan, gövdesi yer yer çatlamış bir kızıl çamın altında yatıyordu. Katiller, öteki iki ceset gibi bunun da gırtlağını kesmiş, ağzına da küçük bir çam kozalağı sokarak ormana atmışlardı. Teknik ekip cinayetlerin komandoların kullandığı türden avcı bıçağıyla işlendiğini saptadı. Ayrıca, cinayet mahallerinde maktullerin dışında üç ayrı kişiye ait ayak izleri bulundu. Adamlar postal giymişlerdi. Anlayacağınız, üç ya da daha fazla kişinin gerçekleştirdiği cinayetlerdi bunlar.

Kısa bir soruşturmadan sonra, öldürülen üç kişinin çok eskiden beri birbirlerini tanıdıklarını, 12 Eylül Darbesi'nden sonra yakalanıp, ülkücülerin yargılandığı bir davada dörder yıl ceza aldıklarını saptadık. Bir yıl kadar da aynı cezaevinde yatmışlardı. Ama ilişkileri geçmişle sınırlı kalmamıştı. İçerden çıkınca silahlı çete oluşturup yasadışı işlere karışmışlardı. Son dönemlerde gecekondu bölgelerinde komisyonculuk, müteahhitlik gibi arazi mafyasının konusu olan işlerle ilgilenmeye başlamışlardı. Üçünün adının birlikte anıldığı son dava ise İstanbul'un çeşitli bölgelerinde aynı anda çıkartılan orman yangınlarıydı. Polis, ihbar sonucu onları tutuklamış ama kanıt bulunamadığı için serbest bırakmıştı.

"Bu işin altında, radikal çevreci örgütlerin parmağı var gibi geliyor bana Amirim," dedi Ali, eliyle başını kaşıyarak. "Gazetelere edilen telefonlar da bunu doğruluyor."

Gerçekten de her cinayetten sonra umumi telefondan gazeteleri arayan bir adam, ölen kişinin doğa düşmanı olduğunu, bu yüzden öldürüldüğünü söylüyordu.

Aslına bakarsanız, benim de aklıma gelen ilk olasılık bu cinayetlerin bir örgüt işi olduğuydu. Bu yüzden, Siyasi Şube'deki arkadaşım Komiser Naci'yi ziyaret ettim.

Uzun süredir görüşmüyorduk. Beni görünce sevindi Naci. Kısa bir hoşbeşten sonra konuyu açtım. Olaylar hakkında bilgisi vardı. Kahvelerimizi içerken anlatmaya başladı.

"Beş yıl önce cesetlerin bulunduğu bölgeye sol bir örgüt dadanmıştı. Toprakları parselleyip parselleyip halka dağıtıyordu. Bu yolla kendilerine yandaş kazanmak istiyorlardı ki benimsedikleri yöntemin pek de yanlış olmadığını kısa sürede yığınsallaşmaları kanıtlıyordu. Geç de olsa durumu fark edip olaya el koyduk. Düzenlenen bir seri operasyon sonucu sol örgütün etkinliği büyük oranda azaltıldı. Ama kökleri tümüyle kazınamamıştı. Bunun üzerine bizim istihbarat birimindeki bir sivri akıllı, 'O bölgeye eski ülkücüleri yerleştirelim, böylece resmi polisin yapamadığını onlar yapar,' dedi. Eski ülkücü dedikleri de, hapisten çıkmış işsiz güçsüz takımı. İşte bu öldürülen üç kişiyle onların şefi konumundaki Gökhan Korugan o politikanın sonucu olarak bölgeye yerleşti. Birtakım sindirme hareketlerine giriştiler, silah atmalar, kahve basmalar falan. Bunlara göz yumuldu. Gerçekten de sol örgütün etkinliği kısa sürede yok denecek kadar azaldı. Ama bu kez de oraya yerleştirilen herifler azıttılar, arazi mafyası olup çıktılar başımıza."

"Peki sence kim öldürmüş olabilir bu üç herifi?"

"Açık konuşmak gerekirse, ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Sol örgüt işi olabilir mi?" diye sordum.

Naci düşünceli bir tavırla, "Sanmıyorum," dedi. "Öyle olsaydı, cesetlerin yanına birer bildiri bırakarak olayı üstlenirlerdi. Böyle bir fırsatı asla kaçırmazlar."

"Ya rakip mafya grupları..."

Umutsuzca başını salladı.

"Öyle güçlü bir grup olduğunu sanmıyorum. Gökhan Korugan çetesi ortalığı öyle bir kasıp kavurdu ki, ötekilerin sesle-

rini çıkaracak halleri kalmadı." Bir an duraksadıktan sonra bir öneride bulundu: "Bana kalırsa şeflerini araştırmak lazım."

"Şu Gökhan Korugan'ı mı?" diye atıldım hemen.

"Evet, sert, acımasız bir adam. 12 Eylül öncesi üç öğrenciyi gözünü bile kırpmadan kurşuna dizdiğini söylüyorlar. Kanıt bulunamadığı için o davadan ceza almamış. Alınacak pay yüzünden kendi adamlarını öldürtmüş olabilir. Kendini gizlemek için de cesetlerin ağzına çam kozalağı koyup gazetelere telefon ederek bizi yanıltmak istiyor olabilir."

Naci'nin söyledikleri mantıklıydı. Şu Gökhan'ı soruştursak iyi olacaktı. Naci'den ayrılıp büroya döndüm. Ali masasına oturmuş, harıl harıl dosya karıştırıyordu. İşine öyle dalmıştı ki içeri girdiğimi bile fark etmedi.

"Kolay gelsin Ali," deyince başını kaldırıp beni gördü.

"Kusura bakmayın," dedi. "İçeri girdiğinizi duymadım." Dudaklarında kendinden emin bir gülümseme vardı. Ben koltuğuma yerleşirken açıkladı.

"Bir şeyler buldum Amirim. Yılmaz Yerlikaya adında bir adam var."

Anlamak isteyen gözlerle yüzüne baktığımı fark edince açıklamasını sürdürdü.

"Sarıyer Demokratik Kültür Derneği'nin başkanı. Bir de lokal işletiyor. Eski solcu. Polis katili. Tam on bir yıl içerde kalmış. Aftan yararlanıp çıkmış. Geçen yıl öldürülen üç kişi lokalini basmışlar. Yılmaz onlara karşı koymuş, bacağından yaralanmış."

"Eee," dedim söylediklerini yeterli bulmadığımı belirtmek için.

"Hapisten çıktıktan sonra da örgütsel faaliyetlere devam ettiği sanılıyor. Cinayetleri organize eden kişi bu Yılmaz olabilir."

"Lokali basanlar arasında Gökhan Korugan adında biri de var mıymış?"

Ali biraz şaşkın, yüzüme bakarak mırıldandı.

"Varmış..."

"Tutuklamışlar mı adamı?"

"Hayır, kanıt yetersizliğinden dördünü de serbest bırakmışlar."

"Peki, bu Yılmaz'ın toprak gaspı, orman yakılması gibi olaylarda adı geçiyor mu?"

"Geçmiyor," dedi Ali, bu durumdan hiç hoşlanmamış gibiydi ama ardından umutla ekledi. "Fakat herif sıkı bir çevreciymiş. Hapisten çıktıktan sonra Boğaz'da ne kadar çevreci eylem yapılmışsa hepsine katılmış. Birkaç kez de gözaltına alınmışlığı var."

Söylediklerinin beni ikna edemediğini anlayan Ali ısrarını sürdürdü.

"Onunla bir görüşsek diyorum, belki öldürülenler hakkında bize bir şeyler söyler."

Yılmaz'ın katil olabileceğine inanmasam da, Ali'nin önerisi doğruydu. Şu Gökhan denilen herife gitmeden önce hakkında ne kadar bilgi varsa toplamalı. Bu konuda eski düşmanı Yılmaz Yerlikaya'nın da söyleyebileceği çok şey olduğuna emindim.

Yılmaz'ı bir apartmanın giriş katındaki lokalde bulduk. Lokalin duvarlarında Türkçe-İngilizce-Fransızca yazıların yer aldığı, çevreci, barış yanlısı afişler asılı. Gözlerim deniz dibinde çekilmiş siyah-beyaz bir fotoğrafa kaydı. Küçük fotoğrafta dev bir balina bir balıkçı ağına takılmış, ölüyordu. Bu iri hayvanın gözlerinde öyle masum bir ifade vardı ki, bakan insanın yüreğini burkuyordu.

Yılmaz zayıf, uzun boylu, sarışın, sarkık bıyıklı bir adam. Bıyıklarının uçları, sigaradan olacak, bakır rengini almıştı. Çevreci birinin bu kadar çok sigara içmesi biraz tuhaftı doğrusu. Yoksa Ali'nin söylediği gibi, herifin çevreciliği paravan da, burada gizli örgütsel faaliyetler mi yürütüyorlardı. Kimliklerimize bakan Yılmaz'ın yüzünde memnuniyetsiz bir ifade belirdi ama yine de nazik bir tavırla bizi içerdeki küçük odaya davet etmekten geri durmadı. Odaya yürürken sol ayağının hafifçe aksadığını fark ettim.

Bitpazarından toplama olduklarına emin olduğum iskemlelere çökerken, "Herhalde cinayetlerle ilgili geldiniz," diye sordu Yılmaz.

"Nasıl tahmin ettiniz?" diye heyecanla atıldı bizim pimpirikli Ali.

"Bunu tahmin etmek için müneccim olmaya gerek yok," dedi Yılmaz yerlerinde duramayan mavi gözlerini Ali'ye di-

kerek. "Gazeteler günlerdir bu cinayetleri yazıyor. Daha önce bizim bu adamlarla kavgamız olmuştu. Beni ziyaret etmeniz beklediğim bir şeydi."

Ali ters ters baktı Yılmaz'a. Onun bir şey söylemesine fırsat vermeden, "Şu aranızdaki kavgadan bahseder misiniz biraz," diye sordum.

Yılmaz eliyle lokali göstererek:

"Burası gördüğünüz gibi çevre sorunlarıyla ilgili bir sivil toplum örgütü. Öldürülen üç kişi ile Gökhan adındaki şefleri, konut alanı açmak için ormanları sabote etmeye başlamışlardı. Konuyu biz duyduk. Belediyeye, Emniyet'e bildirdik ama kimsenin kılı kıpırdamadı. Bunun üzerine kamuoyunu uyarmak için çeşitli eylemler düzenledik. Soruna basının ilgisini çektik. Medya işin içine girince yöneticiler de kıpırdanmaya başladılar. Böylece eski ülkücü çete, ormanı istediği gibi yağmalayamadı. Ama işi bizim önlediğimizin de haberini almış olacaklar ki, bir gece ben yalnızken lokali bastılar. Başlarında da Gökhan adındaki zibidi..."

"Bu Gökhan'ı daha önceden tanır mısın?" diyerek araya girdi Ali. Yılmaz'a düşmanlık beslediğini hissediyordum. Yılmaz mavi gözlerini Ali'nin yüzüne dikerek sordu:

"Daha önceden derken neyi kastediyorsunuz?"

"Çok önceyi," diye anlamlı anlamlı gülümsedi Ali. "12 Eylül öncesini, anarşi yıllarını..."

Yılmaz'ın yüzündeki sakin ifade hiç değişmedi.

"O yıllarda Komando Gökhan adını duymuştum. Üç öğrenciyi kurşuna dizdiği söyleniyordu. Ama sonra bu davadan beraat etti."

"Yani hiç karşılaşmadınız mı?" diye üsteledi Ali.

"Hayır," dedi Yılmaz kesin bir tavırla. "Karşılaştıysak bile toplu kavgalarda olmuştur. O kadar insanın içinde onu tanımam imkânsızdı."

"Siz devam edin hikâyenize," diyerek konuyu değiştirdim.

"Söylediğim gibi, lokali bastılar. Güya beni korkutacaklar. Ben de şu küçük iskemlelerden birini kaptığım gibi savurdum üzerlerine. O anda Gökhan silahını çekip ateş etmeye başladı. Kendimi masanın arkasına zor attım. Gelip başıma ateş edeceklerini sanarak korkuyla bekledim ama umduğum gibi olmadı. Birkaç el gelişigüzel ateş ettikten sonra kaçtılar.

Ben vurulduğumun farkında bile değildim. Onlar kaçtıktan sonra doğrulmak istedim ama baktım sol ayağımın üzerine basamıyorum. O zaman pantolonumun kan içinde kaldığını gördüm..."

"Davacı oldunuz mu?" diye sordum.

Yılmaz'ın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi:

"Oldum tabii. Polis Gökhan ile adamlarını gözaltına aldı. Ama sonra, ne hikmetse, delil bulunamadı diye hepsini bıraktılar."

"O günden sonra bir daha karşılaştınız mı Gökhan'la ya da öldürülen kişilerle."

"Hayır karşılaşmadık," dedi Yılmaz ciddileşerek. "Ama geçen yaz çıkan orman yangınlarında onların parmağı olduğunu biliyorduk."

"Ve bunları bile bile hiçbir şey yapmadınız?" diye alaycı bir ifadeyle sordu Ali.

Yılmaz, yardımcımın alaycı tavrından etkilenmeden başından beri sürdürdüğü sakin tavrıyla yanıtladı:

"Yoo, yaptık. Basın toplantısı düzenledik, bildiri dağıttık. Gökhan ve ekibi de gözaltına alındı zaten. Ama her zamanki gibi delil yetersizliğinden serbest bırakıldı."

"Siz de buna ses çıkarmadınız?" diye iddialaşmayı sürdürdü Ali.

"Başka ne yapabilirdik ki? Biz yasalar içinde mücadele eden bir örgütüz."

"Ama birileri sizin gibi düşünmüyor olacak ki onları öldürmüş," dedim. Yılmaz'ın soğukkanlılığı benim de sinirimi bozmaya başlamıştı.

"Katillerin çevreci bir örgütten olduğunu sanmıyorum," dedi Yılmaz, inanmış bir halde. "Hiçbir çevreci cana kıymaz. İnsan da doğanın parçasıdır."

"Ama sen de öldürmüşsün," diyerek lafı oturtturdu Ali. "Hem de görevini yapmaktan başka suçu olmayan bir polis memurunu."

Yılmaz'ın yüzü kızardı, bir an bakışlarını kaçırdı ama sakin tavrını korumayı başardı.

"O zamanlar çok gençtim," dedi mavi gözlerini Ali'ye dikerek. "Artık asla böyle bir hata yapmam."

Dikkatle yüzüne baktım, içten görünüyordu ama Ali ona hâlâ inanmıyordu.

Yılmaz'ın yanından ayrıldıktan sonra da adamı suçlamayı sürdürdü.

"Pis herif... Polis katili... Bir de karşımıza geçmiş bizi eleştiriyor..." diye söylendi arabaya binene kadar.

"Ona çok kızıyorsun ama söyledikleri inandırıcıydı," dedim.

"Yapmayın Amirim," diyerek isyan etti Ali. "Masumu oynuyor. Herif profesyonel. Bence katil ondan başkası değil."

"Kesin konuşma. Bir de gidip şu Gökhan'la konuşalım. Bakalım o, ne anlatacak?"

Ali önerime bir şey demedi. Ne iyi, ne kötü; sessizce oturarak yola bakmaya başladı. Ali gözlerini böyle yola dikip oturdu mu bilin ki dile getiremediği bir sıkıntısı vardır. Şimdi de o anlardan biriydi işte. Ama az sonra dayanamaz, dökerdi içindekini. Tam tahmin ettiğim gibi oldu, ilk ışıklara geldiğimizde bana döndü.

"Amirim," dedi saygılı, adeta yalvaran bir sesle. "İzin verirseniz ben şu Yılmaz'ı araştırmayı istiyorum. İçimden bir ses, bu herifin peşini bırakma, diyor."

Onu vazgeçirmeye çalışmak boşuna çabaydı. Aklının Yılmaz'da kalacağını biliyordum.

"Peki," dedim. "Sen onu araştır. Ben de Gökhan'a gideyim."

Gökhan'ı Sultanbeyli'de, önünde siyah bir Mercedes'in park ettiği bir inşaat ofisinde buldum. Fırça saçlı, enine boyuna yapılı bir adamdı. Kendisini bana müteahhit olarak tanıttı. Hiç de tedirgin olmuşa benzer bir hali yoktu. Biz konuşmaya başlamadan, kendisi gibi irikıyım üç adamına dışarı çıkmalarını söyledi. Gözlerim adamların ayakkabılarına takıldı. Üçü de postal giyiyorlardı. Tıpkı cinayet mahallinde ayak izleri bulunan üç kişi gibi. Ama sadece postal giyiyor diye insanları tutuklayamazdım.

"Üç arkadaşın öldürüldü, bu seni hiç korkutmuyor mu?" diye sordum.

"Alnımıza ölüm yazılmışsa elden ne gelir," dedi. O kadar, ne başka bir açıklama, ne bir söz. Anlaşılan ağır bitirim havalarına girmişti. Laf aramızda, hiç sevmem böyle adamları.

"Yani katiller geldiğinde kendini korumayı düşünmüyor musun?" diye sordum.

Kendinden emin bir gülümseyişle yüzüme baktı. Sonra elini beline sokarak Beretta marka bir tabanca çıkardı. Tabancayı masanın üzerine koyarken, "Ruhsatlı tabancam," diye açıkladı. "Keşke gelseler. Allah ya onlara verir, ya bana."

"Yerinde olsam kendime bu kadar güvenmezdim."

"Takmayın kafanızı Başkomiserim, Allah'ın dediği olur. Mukadderatımız buraya kadarsa elden ne gelir."

"Sence kim öldürmüş olabilir arkadaşlarını?"

"Valla hiçbir fikrim yok Komiserim," dedi, kirpiksiz gözkapaklarının arasından bakan küçük gözbebeklerini yüzüme dikerek. "Komünistler olabilir, ormanı yakan arazi mafyası olabilir. Ama merak etme, bizim de kendimize göre istihbaratımız var, yakında çözeriz olayı."

Açıkça söylemiyordu ama, sen boşa koşturuyorsun, katilleri ben bulacağım ve cezalarını vereceğim, der gibiydi. Belki de intikam alacağım serzenişlerinde bulunarak benim gözümü boyamak istiyordu.

"Öldürülen kişilerle iş ilişkiniz de varmış," diye sordum. "Ne tür işler yapıyordunuz?"

Yanıt vermek yerine ters ters baktı yüzüme. O zaman Gökhan'ın benden hiç korkmadığını anladım. Kim bilir kaç başkomiserle yüz göz olmuş, onların zaaflarını, zayıflıklarını görmüştü. Belki de, canımı sıkarsan üstlerine söyler, seni görevden aldırırım, diye geçiriyordu kafasından. Ama ben de Gökhan gibilerini çok görmüştüm.

"Sana bir soru sordum," dedim otoriter bir tavırla. "Eğer sorularımı burada yanıtlamazsan seni merkeze götürmek zorunda kalırım."

Dudaklarında yalaka bir gülümseyiş belirdi.

"Devlete, polise saygımız büyük," dedi. "Biz ne yaptıysak, devlet, millet için yaptık..."

"Konu yurttaşlık bilgisi değil," diyerek kestim sözünü. "Sen sorularıma cevap ver yeter. Öldürülen kişilerle ne türden işler yapıyordunuz?"

Gözlerinden bir an öfke yalımı geçti ama hemen yumuşadı.

"Kusura bakmayın," dedi saygılı bir tavırla. "Size yanlış yapmak niyetinde değilim. Bir kabahatimizi gördüyseniz duygusallığımıza verin. Arkadaşların ölümü çok etkiledi bizi."

"Neyse," diye söylendim sıkıntıyla. "Artık cevapla şu soruyu."

"İnşaat işinde beraberdik. Ortak bir şirket kuracaktık..."

Gözlerim ofisin önündeki Mercedes'in yanında dikilmekte olan üç korumaya kaydı. Onlar da bize bakıyorlardı. Gözlerimiz karşılaşınca başlarını çevirdiler. Yeniden Gökhan'a döndüm.

"Aranızda anlaşmazlık filan var mıydı?" diye sordum.

Böyle düşündüğüme şaşmış gibi önce tuhaf bir ifadeyle beni süzdükten sonra, "Sen bizi tanımıyorsun Başkomiserim," dedi. Şimdi ciddileşmişti. "Biz dava adamıydık. Birbirimiz için ölür, öldürürdük. Paranın ne önemi var?"

Gökhan'ın yanından sinirlerim bozularak ayrılmıştım. Bu herifte beni rahatsız eden yan, kuşkularımı daha da artırıcı davranışları mıydı, yoksa kendilerini devletin güvenlik görevlilerinden bile üstün gören tavırları mı, henüz anlayamamıştım. Ama bildiğim bir şey varsa, Gökhan'ın ve üç adamının peşini bırakmamam gerektiğiydi. Gecekondu rantından büyük paralar kazanmışlardı. Çok kara para her zaman çok bela demektir. Ve her zaman bir açgözlü çıkardı. Anlaşılan, bu çetenin açgözlüsü de Gökhan'dı.

Merkeze döndüğümde hava kararmak üzereydi. Gelir gelmez, asayiş şubesindeki sıkı çocuklardan üçer kişilik iki ekip oluşturdum. Bu gece Gökhan ile adamlarının peşine düşecektik. Belki postal giyiyorlar diye onları tutuklayamazdım ama kuşkulu hareketlerini görürsem, evlerine, işyerlerine girer, arama yapardım. Ali, hazırlıklar sürerken damladı. Heyecanlıydı.

"Bilin bakalım ne buldum Amirim," diyerek hevesle sokuldu yanıma.

"Ne buldun," diye mırıldandım.

"Yılmaz'ın yalanını. Bize Gökhan'ı tanımadığını söylemişti. Oysa hani şu Gökhan'ın kurşuna dizdiği üç öğrenciden birisi Yılmaz'ın kardeşiymiş."

"Ciddi misin?" diye söylendim şaşkınlıkla. Sonra Yılmaz'ın bize niye yalan söylediğini düşündüm. Bu soruyu sorduğum-

da, o soğukkanlı ifadesiyle, 'Gereksiz bir soruşturmaya muhatap olup saatlerce sorgulanmamak için,' diyen Yılmaz'ın kanı çekilmiş yüzünü görür gibi oluyordum. Gökhan işinden bir sonuç alamazsak, üzerinde durulması gereken ikinci kişinin Yılmaz olacağına karar vererek Ali'ye planımı açıkladım. Hayal kırıklığı içinde dinledi söylediklerimi. Ona göre bu çaba boşunaydı. Gerçek apaçık ortadaydı. Bütün yollar Katil Yılmaz Yerlikaya'ya çıkıyordu. Başkalarının peşinde koşmanın ne anlamı vardı? Ama burada amir ben olduğuma göre, emirlere uymaktan başka yapabileceği bir şey olmadığını da çok iyi biliyordu.

İki sivil arabaya yerleşerek Gökhan'ın evinin bulunduğu sokağın alt ve üst yanlarına mevzilendik. Gökhan üç goriliyle iki saattir evindeydi. Oturduğum yerden evin kapısını görebiliyordum. Tam bu gece bir hareket olmayacak, diye umutsuzlanmaya başlamıştım ki evin kapısı açıldı. Üç goril dışarı çıktılar. Evin önündeki gümüş renkli Honda'ya binerek uzaklaştılar. Hemen telsize sarılıp, öteki arabada beklemekte olan Ali'yi aradım.

"Gökhan'ın korumaları gümüş Honda'ya bindiler. Çaktırmadan peşlerine takıl. Telsizi açık tut, bir terslik olursa hemen destek iste."

"Tamam Amirim, hiç merak etmeyin," dedi Ali.

Ben öteki ekiple birlikte izlemede kaldım. Belki de Ali'nin ekibiyle birlikte ben de gümüş renkli Honda'nın peşine düşmeliydim ama içimden bir ses burada beklemenin daha doğru olacağını söylüyordu. On beş dakika sonra Ali, Sarıyer'e yaklaştıklarını bildirdi. Galiba Yılmaz'ın lokaline gidiyor, diye tahminde bulunmaktan da kendini alamamıştı. Eğer haklıysa, Gökhan'ın katil olduğunu düşünmekle hata yapıyordum. Çünkü Gökhan'ın Yılmaz'ı öldürtmek istemesinin bir tek nedeni olabilirdi: Onu arkadaşlarının katili olarak görmek. Ben böyle düşünürken, az önce bizimkilerin arabasının durduğu yere bir cip park etti. Şöyle bir bakıp unutacaktım ki, cipten üç kişinin indiğini fark ettim. Dikkat kesilerek adamları izlemeye başladım. Ellerinde sanki bezlere sarılmış sopaları andıran şeyler taşıyorlardı. Kestirmekte olan çocukları uyardım. Şimdi hep birlikte adamları izliyorduk. Gökhan'ın evinin önüne gelince sağa sola bakındılar. Sonra ikisi kapının

yanına geçti, biri de kapıyı çaldı. Az sonra kapı açıldı. Açılır açılmaz da adamlar evin içine daldılar. Her şey bir anda gözlerimizin önünde olup bitivermişti.

"Hadi çocuklar," dedim. "Başlıyoruz."

Silahlarımızı hazırlayıp sessizce indik arabadan. Hızla Gökhan'ın evine yaklaştık. Ekipteki çocuklardan biri, "İçeri nasıl gireceğiz Amirim?" diye sordu.

"İçeri girmeyeceğiz," diye fısıldadım. "Kapıda bekleyeceğiz."

Adamlarımı tehlikeye atmaya hiç niyetim yoktu. Daha da önemlisi, katillerin tarzını çok iyi biliyordum. Önceki üçü kişi kaçırılarak ormana götürülmüş, bir ağacın altında boğazı kesilerek öldürülmüştü. Eğer içeridekiler katilse Gökhan'ı da ötekilere yaptıkları gibi bayıltıp ya da bağlayıp bir ormana götüreceklerdi. Yani yapılacak en akıllıca iş mevzilenip, dışarı çıkmalarını beklemekti. Öyle de yaptık.

Bekleyişimiz çok sürmedi. Az sonra kapı aralandı. Önce adamlardan biri çıktı dışarı. Ekipteki en dinamik adamımız, ensesine silahı dayayarak adamı etkisiz hale getirdi. Biz de hızla içeri daldık. Ve antrede aralarına aldıkları Gökhan'la çıkmaya hazırlanan iki adamı suçüstü yakaladık. Üzerlerindeki tüfeklere, bıçaklara el koyup onları tutukladık.

Aracımıza bindiğimizde telsiz cızırdayıp duruyordu. Açtım. Ali heyecanla, Yılmaz'ın lokalini basma girişiminde bulunan üç gorili tutukladıklarını haber veriyordu.

Yakaladığımız adamlar merkezde suçlarını itiraf ederken Ali de, ben de şaşkınlık içinde kalmıştık. Şöyle diyordu katillerden en yaşlı olanı Arif Karagülle:

"Biz avcıyız. Haftada, on beş günde bir ava gitmezsek susuz kalan balıklar gibi ölürüz. Ormanlar evimiz gibidir. Bu pislik herifler evlerimize girdiler. Toprağımızı kavurdular, ağaçlarımızı kül ettiler, bir tanesini avlamak için heyecanla peşinde koştuğumuz hayvanları, yumurtaları, yavrularıyla birlikte toplu olarak katlettiler. İşte onları bu yüzden öldürdük."

Asıl mesleğinin kunduracılık olduğunu söyleyen Nail Ceyhan adlı katil ise arkadaşının söylediklerini şu sözlerle tamamlıyordu:

"Bizi haksız yere tutukladınız Başkomiserim. Biri evinize girer, ailenize saldırırsa kendinizi savunursunuz, değil mi? Bizim yaptığımız da bundan başka bir şey değildi."

Adının Raif Altındağ olduğunu öğrendiğimiz daha genç olan üçüncü katil ise, korkudan beti benzi atmış Gökhan'a bakarak, "Asıl katil biz değiliz, onlar," diye söyleniyordu. "Yakalandığımıza üzülmüyorum da, şu aşağılık herifi öldüremediğimize yanıyorum."

Çok Bilen Az Yaşar

Gazeteler birer gün arayla meydana gelen iki ölüm olayını yazıyorlardı. İlki, meclisteki cesur çıkışlarıyla tanınan Doğan Akgün adlı milletvekilinin, arabasının uçurumdan yuvarlanması sonucu yaşamını yitirmesi, ikincisi ise bilgisayar programcılığı yapan Murat adlı bir gencin işkence edilerek öldürülmesiydi. Milletvekili Doğan'ın ailesi ölümü kuşkulu bularak otopsi yapılmasını istemişti. Zavallı Murat'ın ise üniversitede okuyan sevgilisinden başka kimsesi olmadığı için olayla ilgilenmek bize kalmıştı.

Yapılan otopsi sonucu, milletvekilinin araba kazasından en az altı saat önce başına sert bir cisimle vurularak öldürüldüğü kanıtlanmıştı. Yine de bu iki cinayet arasında bağ kurmak aklımızın ucundan bile geçmiyordu. Ancak teknik bürodan gelen telefon olaya yeni bir boyut kattı. Telefondaki ses Numan'a aitti. Görmem gereken önemli bir şey olduğunu söyleyerek, beni laboratuvara çağırıyordu.

Numan gevezelik etmeye bayılırdı, bu yüzden de bulguları odamıza genellikle elden getirmeyi tercih eder; teşkilattaki dedikodulardan tutun da maç sonuçlarına kadar her konu üzerine çene çalma fırsatı yaratmış olurdu. Ama bu defa önemli bir bulguyla karşılaşmış olmalıydı ki beni ayağına, laboratuvara çağırıyordu.

Laboratuvara Ali'yle birlikte indik. Numan ciddi bir suratla karşıladı bizi. Sohbet etmeye yanaşmayarak, eliyle masanın üzerindeki mikroskobu gösterdi.

"Şuna bir bak."

Teknik aletleri hiç sevmem ama bizim meslekte bunları kullanmak bir zorunluluktur. Eğilerek mikroskobun merceğinden baktım.

"Ne görüyorsun?" diye sordu sabırsızca.

"Kahverengi bir şeyler," diye mırıldandım.

"Kauçuktan yapılma kahverengi iplikçikler," diye açıkladı. Sonra mikroskobun lamını değiştirerek yeni emrini verdi. "Bir de şuna bak."

Yeniden mikroskoba yaklaştım. Merceğin altında az önce gördüğüm iplikçiklerden vardı.

"Galiba aynı iplikçikler," diye mırıldandım, ama ne yalan söyleyeyim, hâlâ neler olup bittiğini anlayabilmiş değildim.

"Doğru," dedi. "Aynı iplikçikler. Peki bunların nereden geldiğini biliyor musun?"

Böyle sorgular gibi konuşması canımı sıkmaya başlamıştı.

"Açıklarsan öğreneceğiz," dedim sıkıntıyla.

"Bu," dedi eliyle birinci lamın üzerindeki iplikçikleri göstererek, "milletvekilinin rugan ayakkabısının altına yapışmıştı." Sonra öteki lamı işaret ederek ekledi. "Oradaki iplikçikler ise şu bilgisayarcı çocuğun botlarının altındaydı."

"Eee ne var bunda?" diye atıldı başından beri konuşmalarımızı sessizce izleyen Ali.

"Ne mi var?" diye sordu, Ali'nin aradaki bağlantıyı kuramamış olmasına şaşarak. "Anlamıyor musun, ölmeden önce ikisi de aynı mekânda bulunmuşlar."

Ali sakin sakin gülümsedi.

"O kadarını ben de düşündüm. Ama bu rastlantı olamaz mı? Hem iplikçiklerin aynı yerden geldiğine emin miyiz?"

Numan zıvanadan çıkmak üzereydi, şu yardımcına bir şeyler söyle, dercesine bana baktı. Ama ben her kesinleşmemiş olayda yaptığım gibi tavır almaktan kaçındım.

"Tamam Numan, seni anlıyorum. Bu iplikçikler çok önemli. Ama Ali de haklı, bunların aynı halıdan geldiğinden nasıl emin olacağız?"

Benden de beklediği desteği bulamayan Numan'ın tadı iyice kaçmıştı. Kendince çok önemli bir bulgu yakaladığını düşünüyordu, oysa mesai arkadaşları buluşuna dudak kıvırıyorlardı.

"Ben eminim," dedi sıkıntıyla iç geçirerek. "Üstelik bu iplikçikler halıda değil, araba içlerine konan paspaslarda kullanılıyor."

Bir an durdu, sonra masanın üzerindeki dosyayı alarak bana uzattı.

"Test sonuçları bunu gösteriyor. Bana inanmıyorsanız, buyurun siz bakın."

"Sinirlenmene gerek yok Numancığım," dedim uzattığı dosyayı alarak. "Sana inanıyoruz. Ama bizim de sonuçtan emin olmamız gerekiyor."

Numan'ı hoşnutsuz bir halde arkamızda bırakıp asansöre bindiğimizde, "Bu iki cinayetin arasında ne gibi bir bağlantı olabilir ki," diye söylendi Ali şaşkınlıkla.

"Anlayacağız," dedim. "Sen Milletvekili Doğan'ın arabasına bir bak, belki tabanındaki kahverengi iplikçiklerin geldiği paspaslar vardır."

Ali'yi yolladıktan sonra ben de bilgisayarcı Murat'ın evinin yolunu tuttum. Gerçi evi bir kez aramış, önemli bir bilgiye ulaşamamıştık ama yeni bilgilerin ışığında etrafa bir daha göz atmakta yarar vardı. Murat, Cihangir'de eski bir apartmanın bodrum katında sevgilisiyle birlikte yaşıyordu. Eve ilk geldiğimizde kız yoktu, İstanbul dışındaki anne babasının yanına gitmişti. Artık dönmüş olmalıydı.

Murat'ın kapısını çalmadan önce gözlerim kapının önündeki paspasa kaydı. Hayır, incelediğimiz kahverengi iplikçikler bu sarı renkli paspastan gelmiş olamazdı. Ben böyle düşünürken, yüzünde keder bulutları gezinen genç bir kız kapıyı açarak tedirgin gözlerle yüzüme baktı. Kendimi tanıtınca çekingenliği azaldı, içeri girmeme izin verdi.

Ortalık darmadağınıktı, bilgisayarların konulduğu masanın üzerinde ağzına kadar izmaritle dolu iki küllük kim bilir ne zamandır dökülmeyi bekliyordu.

Bilgisayarları göstererek, "Murat'ındı, değil mi?" diye sordum.

"Evet," dedi kız çekingen bir ifadeyle. "Bazı şirketlere programlar yapıyordu."

"Kimlere?" diye sordum, pencere kenarındaki eski koltuklardan birine çökerken.

"Bilmiyorum," dedi kız yüzünde masum bir ifade belirerek. "Ben bilgisayarlardan Murat kadar anlamam. Müşterilerinin telefonu, fihristinde olacaktı ama evde arama yapan polisler ortalığı o kadar dağıtmış ki, onu da bulamıyorum."

"Bir dakika, bir dakika," dedim kıza bakarak. "Siz evi polislerin dağıttığını mı söylüyorsunuz?"

"Evet," diye öfkeyle söylendi genç kız. "Bilgisayarla da oynamışlar. Döndüğümde hard disk de, ekran da açıktı."

"Yanılıyorsunuz," dedim başımı sallayarak. "Ev aranırken ben buradaydım. Biz hiçbir şeyi dağıtmadık. Uzmanlar bilgisayarlara baktılar ama sonra kapattılar."

Kızın gözlerindeki şaşkınlık tedirginliğe dönüştü.

"O zaman başkaları girmiş olmalı eve," diye kaygıyla mırıldandı.

Korkmakta haklıydı.

"Birkaç gün bu evden uzak dursanız iyi olur," dedim.

"Tamam," dedi kızcağız. "Bu akşam arkadaşımın evine giderim."

Yeniden konuya dönmenin zamanı gelmişti.

"Murat öldüğünde siz neredeydiniz?" diye sordum.

"İzmir'e gitmiştim, ailemin yanına," dedi genç kız. Gözlerinin dolduğunu fark ettim. Ama konuşmasını sürdürmeye çalıştı. "Gitmemi Murat istedi. 'Bir hafta İzmir'de kal,' dedi. 'Ben seni arayınca gelirsin.' Tedirgin bir hali vardı. Neler olduğunu sordum, söylemedi. Keşke gitmeseymişim... Belki o zaman Murat'a bir şey olmazdı."

Daha fazla konuşamadı, genç kız ağlamaya başlamıştı.

Ağlama demedim, hiç karışmadım. Deneyimlerimden biliyordum, bir süre sonra susarlardı. Yapmam gereken tek şey beklemekti. Ben de bekledim. Az sonra kız sakinleşti. Gözyaşını kurulayıp ağlamayı kesti.

"Murat'ın düşmanı filan var mıydı?" diye sordum.

"Hayır," dedi kız, sanki soruma şaşırmış gibiydi. "O kimseye zarar vermezdi. Onun hayattaki en büyük tutkusu bilgisayarlardı."

"Peki arabası var mıydı?"

Kız sorumu anlamsız bulmuştu ama yanıtlamaktan kaçınmadı.

"Yoktu, hatta İstanbul'da araba almanın çılgınlık olduğunu söylerdi."

Salonun içini şöyle bir süzdükten sonra, "Yoksul bir yaşam sürüyormuş..." diyecek oldum.

"Ama mutluydu," diye kesti sözümü. "Hem yakında daha iyi bir eve çıkacağımızı, son model bilgisayarlardan alacağını söylüyordu."

"Öyle mi?" diyerek dikkat kesildim. "Yeni bir iş mi kapmıştı?"

Kızın gözlerinde kararsız bir ifade belirdi.

"Söylediğim gibi, işleriyle fazla ilgilenmezdim ama sanırım önemli birilerine bir bilgisayar programı yapıyordu. Yakında elimize çok para geçeceğini söylüyordu."

Kız duraksadı, sonra cebinden parlak metal bir anahtar çıkarıp bana uzattı.

"Bir de bu anahtarı verdi. Onu saklamamı söyledi. İzmir'e giderken de yanıma almamı istedi."

Anahtarı alıp incelemeye başladım. Bankalardaki kasa anahtarlarına benziyordu.

"Nerenin anahtarı olduğunu söylemedi mi?" diye sordum kıza.

"Hayır, söylemedi," dedi umutsuzca. "Ama bu evdeki odalara ait olmadığını biliyorum."

"Zaten," dedim başımı sallayarak. "Bu anahtar oda anahtarı değil. Bir kasa anahtarı."

Aslında kıza açıklama yaparken bir yandan da fikir yürütüyordum. Bunun bir kasa anahtarı olabileceği fikri beni de heyecanlandırmıştı.

"Murat'ın hesabının bulunduğu bir banka var mıydı?"

Kız hiç düşünmeden yanıtladı sorumu.

"Yapı Kredi Bankası Taksim Şubesi. Orada üniversiteden arkadaşı Tuğrul var. Hesabı da o açtırmıştı. Müşterileri parayı oraya yollarlardı."

Kızdan öğreneceğim başka bilgi yoktu; Taksim'deki bankaya uzandım. Tuğrul bankada şefti. Kendimi tanıtıp meramımı anlattım.

Tuğrul ona uzattığım anahtarı eline alıp şöyle bir baktıktan sonra, "Merkez şubemizde bir kasa kiraladı, bu sanırım oranın anahtarı," dedi.

"Nereden biliyorsunuz?" diye sordum.

"Çünkü bir hafta önce bana geldi. Kasa kiralamak istediğini söyledi. Ben de bu şubede kiralık kasa olmadığını, merkeze ya da Eminönü'ndeki şubeye gitmesi gerektiğini söyledim."

"Kasayı niçin kiraladığını anlattı mı size?"

"Sanırım yeni bir bilgisayar programı yapmış. Büyük şirketlere satmayı umuyordu. Bu yüzden orijinal disketi saklamak istiyordu."

Tuğrul'a teşekkür edip Emniyet'in yolunu tuttum. Ali büroda beni bekliyordu.

"Milletvekili Doğan'ın arabasındaki paspaslar plastik Amirim," dedi, beni görür görmez. "Ablasıyla konuştum. Başka arabası da yokmuş adamın. Belki Murat'ın arabasında vardır."

"Murat'ın arabası yok," dedim pardösümü çıkarırken.

"O halde ayakkabılarının altında aynı iplikçiklerin bulunması gerçekten de bir rastlantı."

Koltuğuma yerleşmeden önce sordum:

"Şu milletvekilinin ablası, neden bu işin cinayet olduğundan kuşkulanmış?"

"Doğan yıllardır yolsuzluklarla uğraşan bir adam. Çok düşmanı varmış Amirim."

"Peki üzerinde çalıştığı son dosya neymiş?"

"Gazeteler bir fabrikanın özelleştirme işini yazdılar. Özelleştirmede yolsuzluk yapıldığını ima ediyorlardı."

"İma mı?"

"Ne yazık ki öyle, yalnızca ima, Amirim," dedi Ali. "Ortalıkta kanıt filan yok."

Cebimden çıkardığım sigara paketini masaya koymadan önce bir tane alıp dudaklarımın kenarına yerleştirdim. Çakmağımı ararken, "Ya milletvekili kanıtları bulduğu için öldürüldüyse?" diye akıl yürüttüm.

"Peki bilgisayar programcısının bu işle ilgisi ne?" diye haklı bir soru sordu Ali.

Çakmağımı bulmuştum, yüzümde beliren iyimser ifadeyle yanıtladım Ali'yi.

"Bilmem, şansımız yaver giderse anlayacağız."

Yapı Kredi'nin merkez binasındaki bilgisayarda Murat Sanver adını arayan bayan sonunda zafer kazanmış bir komutan edasıyla başını kaldırdı.

"Evet, bu şubede bir kasa kiralamış."

Savcıdan aldığım izin belgesinin üzerine anahtarı koyarak, "Kasanın içindekileri görmek istiyoruz," dedim.

Kız önümüze düşüp bizi aşağıya, kasa bölümüne indirdi, iki anahtarlı kasanın kendine ait olan kilidini açtı. Sıra bize gelmişti, anahtarı kilide sokmaya çalıştım, olmadı. Yeniden denedim, çabaladım, hayır, elimdeki anahtar kilide uymuyordu. Kız da denedi, olmuyordu; bu anahtar, kesinlikle bu kasanın kilidine ait değildi. O zaman başka bir kasanın kilidine ait olmalıydı. Ama hangi bankadaki hangi kasanın?

Hayal kırıklığı içinde yukarıya çıkarken, Tuğrul'un söylediklerini anımsadım. Murat'a kasa bulunan iki banka şubesinden söz etmişti. Biri merkez, diğeri Eminönü. Önümüz sıra yürümekte olan kıza yaklaşarak, "Sizden küçük bir ricam olacak," dedim. "Murat Sanver'in Eminönü şubenizde kasa kiralayıp kiralamadığını öğrenebilir misiniz?"

"Tabii," dedi genç kız o tatlı gülümseyişiyle, "bilgisayardan bakıp söylerim size."

Evet, Murat Eminönü'nde de bir kasa kiralamıştı. Bilgisayar birkaç dakika içinde bu bilgiyi vermişti bize.

Bizim emektar Renault'nun burnunu Eminönü'ne çevirirken, "Şu bilgisayar dâhisi oğlanın ne kadar çok gizleyecek şeyi varmış?" diye söylendi Ali.

"Gizleyecek fazla bir şeyi olduğunu sanmıyorum," dedim aracımı akmakta olan trafiğe bırakırken. "İki kasa kiralayarak evini yağma edenleri atlatmak istiyordu."

"Umarım atlatmıştır," dedi Ali kaygıyla dışarı bakarak. "Yoksa işimiz epeyce zorlaşır."

Haklıydı ama kasada bulacağımız bilgilerin işimizi kolaylaştıracağından da pek emin değildim. Siyasilerin bulaştığı yolsuzlukların üzerine gitmek hiç de kolay bir iş değildi. Hele iş cinayete kadar uzanıyorsa, her adımda önümüzün kesilmesi adeta kaçınılmaz bir şeydi.

Eminönü'ndeki şubede işler biraz ters gitti. Henüz öğle yemeğinden dönmeyen kasalarla ilgili görevliyi bulamadılar. Allah'tan banka müdürü yardımcı oldu da, başka bir memur bizi kasaların olduğu bölüme indirdi. Merak içinde elimdeki anahtarı kasanın kilidine soktum, uyuyordu. Aceleyle çevirdim, kasa açıldı. Kapağı kendime doğru çekip

sabırsızlıkla içindeki kutuyu çıkardım. İçinde bir bilgisayar disketi vardı.

"Diskette ne var, çok merak ediyorum?" diye söylendim. Çıkmak üzereydik ki kasalara bakan bayan memur telaşla indi aşağıya. Ama bizi görünce hayal kırıklığına uğramış gibi bir ifade belirdi yüzünde.

"Ben de sizi geçen gün gelen bey sanmıştım," diye açıkladı yanımıza gelince.

"Hangi bey?" diye atıldım hemen.

"İki gün önce gelen polis memuru. Sanırım adı Oktay'dı. Kimliğini gösterdi, elinde savcılıktan alınmış bir de izin vardı. Bu kasaya bakmak istedi. Ama anahtar kilide uymadı. Suçlunun kendisini aldattığını söyleyerek ayrıldı. Az önce müdür bey sizden bahsedince, yine Oktay Bey'in geldiğini sandım."

"Nasıl biriydi bu Oktay?" diye sordum

Kadın tarif etmek üzereydi ki, öteki memur, "Tarif etmenize gerek yok," diye atıldı. "Güvenlik kameralarımız onu çekmiştir. İsterseniz oradan görebilirsiniz," diye açıkladı. Adama sarılıp öpmemek için kendimi güç tuttum. Az sonra kasa görevlisi bayanla birlikte bankanın güvenlik odasında kameraların iki gün önce kaydettiği görüntüleri izliyorduk.

"İşte bu," dedi bayan memur ekrandaki tıknaz adamı göstererek. "İşte Oktay bu adam."

Dikkatle baktık gösterdiği adama, tanımıyorduk. Ama bir tanıyanı bulurduk nasıl olsa. Kalkmak üzereydik ama Ali beni durdurdu.

"Amirim," dedi. "Bunlar yalnız gelmezler. Bankanın dış kamerası varsa, belki şüphelinin arkadaşlarını da tespit edebiliriz."

Bankanın güvenlik görevlisine dış kamera olup olmadığını sorduk. Olduğunu söyledi. Onu da izledik. Şansımız yaver gidiyordu. Şüpheli bankadan çıkınca yirmi metre ilerde bekleyen beyaz bir Nissan'a bindi. Bu kadarı bize yeterdi.

Bilgisayar disketi ile video kasetlerini alarak merkeze yollandık. Teknik ekip kasetten adamın fotoğrafını bastı. Bilgisayar suçlular arasında herifin resmini taramaya başladı. Yarım saat sonra kimliği açığa çıkmıştı. Rauf Telek adında bir sabıkalı. Hırsızlıktan adam yaralamaya, gasptan şantaja ne

ararsanız var. Ama Rauf yalnızca bir piyondu. Önemli olan patronuydu. Video görüntüsündeki beyaz Nissan'ın resmini büyüten teknik ekip aracın plakasını tespit etti. Araba, eski özel tim mensubu Mesut Candan'ın üstüneydi.

Mesut Candan iki yıl önce uyuşturucu kaçakçılarıyla işbirliği yaptığı gerekçesiyle meslekten çıkarılmıştı. Ama pes etmemiş, paravan bir özel güvenlik şirketi kurarak yeteneklerini yeraltı dünyasında göstermeye niyetlenmişti. Adı sık sık yasadışı olaylarda geçmeye başlamış, hatta birkaç kez gözaltına alınmış ama eski polis olduğundan mıdır, yoksa siyasiler arasında hatırı sayılır yakınları bulunduğundan mıdır bilinmez, her seferinde paçayı kurtarmıştı.

Ama asıl bomba, bilgisayar disketinin açılmasıyla patladı. Disket, öldürülen milletvekili Doğan'ın önemli bir kamu fabrikasının özelleştirilmesiyle ilgili yaptığı yolsuzluk araştırmasını içeriyordu. Birçok önemli olayın sıralandığı araştırmada bir bakanın da yolsuzluğa nasıl karıştığı kanıtlarla ispatlanıyordu. Zavallı milletvekili ölmeden önce öldürülme nedenlerini açıklamıştı sanki.

"İddiasına var mısın?" dedim Ali'ye teknik ekibin laboratuvarından ayrılırken. "Bence Nissan'ın paspasları kahverengi kauçuk."

"Görmeden emin olamayız Amirim," diye mırıldandı Ali, sonra kurnazca gülümseyerek ekledi. "Ama içimden bir ses bu konuda iddiaya girme diyor bana."

"Aferin," dedim yardımcıma göz kırparak. "Giderek akıllanıyorsun."

Operasyonu gizli tutarak savcılıktan Mesut Candan'ın iş ve ev telefonlarını dinleme iznini kopardık. Üç gün sonra kamu ihalesini açan bakan ile Mesut'un konuşmalarını kasetlere kaydetmiştik. Artık tutuklamalara başlayabilirdik.

O gece Mesut Candan'ın özel güvenlik şirketini bastık. Bizi karşısında gören Mesut Candan hiç heyecanlanmadı. İşyerinde arama yaparken bize yardımcı bile oldu. Ama çekmecesinden çıkan, aralarında bizim elimizdekine benzeyen bir anahtarın da bulunduğu dört anahtara el koyduğumuzda renginin atmasına engel olamadı. Dört adamıyla birlikte beyaz Nissan'ı da alarak merkezin yolunu tutuğumuzda, hâlâ suçsuzu oynamayı sürdürüyordu.

Merkezin otoparkına girdiğimizi gören Numan anında damladı yanımıza. Şüpheliler nezarete alınırken Numan da Nissan'ın paspasını kapmış, laboratuvara doğru koşturmaya başlamıştı. Sonuç olumluydu. Milletvekili Doğan ile bilgisayar programcısı Murat'ın ayakkabılarının altındaki kahverengi iplikçikler Nissan'ın paspasındakilerle aynıydı. Mesut'u sonun başlangıcına götüren yalnızca bu kanıt değildi; anahtarlığında gözü gibi koruduğu kasa anahtarı da merkez şubedeki kasayı açıyordu. Murat Sanver adına kiralanan ama ne hikmetse anahtarı Mesut Candan'ın üzerinde çıkan kasa ise bomboştu.

Mesut'la açık açık konuştuk. Elimizdekileri önüne serdik. Direnmeyi sürdürdü. Fakat adamları onun kadar kararlı çıkmadılar. İkinci günün sonunda çözülmeye başladılar.

Olayın aslı şuydu: Milletvekili İstanbul'dayken Mesut yanına Murat'ı da alarak adamın Ankara'daki ofisine girmişti. Milletvekilinin bilgisayarla çalıştığı, dosyalarının da şifreli olduğu daha önceki yoklamalardan biliniyordu. Murat şifreyi çözmesi için oraya götürülmüştü, işini büyük bir başarıyla gerçekleştirdi. Bilgileri bir diskete yükleyip Mesut'a verdi. Ama bir uyanıklık yapıp kendisi için de yedek bir disket aldı. Amacı şantaj değildi, belki başına bir şey gelmesinden korkuyordu. Korkusunda haksız olmadığı kısa süre sonra ortaya çıktı. Milletvekilinin bütün araştırmalarını silen, ofisindeki dosyalara el koyan çete, adamı da öldürerek olaya kaza süsü verdikten sonra olayın tek tanığı olan bilgisayar programcısını temizlemeye karar verdi. Tıpkı Milletvekili Doğan gibi onu da Nissan'la kaçırıp öldürmeye götürürlerken, Murat elindeki disketten söz etti. Kendisini öldürürlerse disketin savcılığa verileceğini söyledi. Ancak katillerinin pazarlık yapmaya hiç niyetleri yoktu. Üzerindeki kasa anahtarını bulunca ona işkence ederek konuşturmaya çalıştılar. Ama Murat da boş biri değildi, adamlara yanlış anahtarı verip doğru kasaya yolladı. Bunun polisin dikkatini çekeceğini düşünüyordu. Öteki anahtarı ise İzmir'deki sevgilisindeydi.

Beş gün süren sorgu sonunda eski özel timci Mesut Candan'ın iddiaları kabul etmemesine karşın mahkeme zanlıların hepsini tutukladı. Bakanın dokunulmazlığının kaldı-

rılması için de Büyük Millet Meclisi'ne bir yazıyla başvurdu. Meclis her zamanki gibi yapacak, suçlu milletvekilinin dokunulmazlığını kaldırmayacaktı ama önümüzdeki hafta boyunca bütün gazetelerin bu konuyu işleyeceklerinden emindim. Bu da bana yeterdi.

Vampirler

Cinayetin işlendiği resim atölyesi bir korku filmi setini andırıyordu. Yüksek bir tavan, ölü yüzü gibi bembeyaz duvarlar, bordo renkli kadife perdelerle kaplanmış üç dar pencere. Pencerelerin hemen önünde duran cevizden yapılma tabutun içinde, uzun saçlı, ilk bakışta kız mı erkek mi olduğu anlaşılmayan bir ceset yatıyordu. Bütün bedenini kaplayan siyah pelerinin kalp hizasında kol saatinin kadranı büyüklüğünde bir delik vardı. Tuhaftır, deliğin etrafında fazla kan lekesi yoktu. Cesedin kalbinden çıkartıldığını sandığımız, heykeltıraşların kullandığı türden, ucu kanlı, yirmi santim uzunluğundaki bir keski, tabut ile üzerinde tamamlanmamış bir resmin bulunduğu şövalenin arasında, yerde duruyordu. Tabutun başında saçı sakalı birbirine karışmış bir adam, ağzını her açtığında alkol kokuları yayarak, "Karanlıklar Prensi öldü... Karanlıklar Prensi öldü," diye dövünüp duruyordu.

Ona sorgulamayı denedim ama adam sanki başka sözcük bilmiyormuş gibi, "Karanlıklar Prensi öldü... Karanlıklar Prensi öldü..." demeyi sürdürdü.

Yardımcım Ali'ye dönerek onu buradan çıkarmasını söyledim.

Ali, gözyaşları sakallarının arasından süzülen adama yaklaşarak kibarca dışarı çıkma önerisinde bulundu. Ama adam, yardımcımı iki eliyle kabaca iterek, "Beni efendimin başucundan ayıramazsınız," diye uludu.

Bunun üzerine Ali, iki resmi polisi de yanına alıp adamı kargatulumba odadan çıkardı.

"Ona böyle davranmaya hakkınız yok," dedi soğuk, tehdit dolu bir ses. "Görmüyor musunuz, çok sarhoş."

Başımı çevirince, otuz beş yaşlarında bir kadınla karşılaştım.

"Siz kimsiniz?" dedim soğukkanlı bir tavırla.

"Biz bu atölyenin sahibiyiz," dedi kadının hemen arkasında duran uzun boylu adam. "Neler oluyor burada?"

"Ben Başkomiser Nevzat," dedim. "Atölyenizde bir cinayet işlenmiş."

Kadın ile erkek önce birbirlerine, sonra bana bakarak, şaşkınlıkla, "Cinayet mi?" diye yinelediler.

Elimle tabutu gösterdim.

"Evet, onun içinde bir ceset var."

"Aman Tanrım!" dedi kadın sağ eliyle ağzını kapatarak. "Ferzan olmalı."

Şaşkın gibi görünüyordu ama nedense davranışları yapmacıkmış gibi geldi bana. Kadın cesede bakmak istemedi, adam tabuta yaklaştı. Cesedi görünce yüzünü buruşturdu.

"Evet bu o," diye mırıldandı üzüntüyle. "Bu Ferzan."

Ertesi sabah atölyedeki herkesi Emniyet Amirliği'ne toplamıştık. İlk sorguladığımız kişi, adının Erol olduğunu öğrendiğimiz sarhoş adamdı. Ayılmıştı. Korku edebiyatı üzerine incelemeler yapan bir yazar olarak tanıttı kendini. Resim atölyesinin bulunduğu apartmanda, alt dairede kalıyordu. Atölyenin sahibi olan ressam Rahmi ile karısı heykeltıraş Sevim'in yakın arkadaşıydı. Geceyarısı içkisi bitince belki onları atölyede bulurum diye yukarı çıktığını, kapıyı açık bulunca içeri girdiğini, Ferzan'ın tabutta yatan cesediyle karşılaştığını söylüyordu. Kalbine bir keski çakılan Ferzan'ı görünce sarhoş kafayla onu vampirlerin efsanevi, önderi Drakula sanmış, göğsündeki keskiyi çıkarıp yere atmıştı. Ama vampir yaşama dönmeyince bağırmaya, ağlamaya başlamıştı. Sesini duyan kapıcı Rüstem daireye gelmiş, cesedi görünce de bize haber vermişti.

Erol'un anlattıkları karşısında benim kadar Ali de şaşkınlığa düştü.

"Yani sen," diyerek araya girdi. "Bu Drakula saçmalığına inanmamızı mı istiyorsun?"

Erol sanki çok tuhaf bir soruyla karşılaşmış gibi küçümseyen gözlerle bizi süzdü.

"Drakula bir saçmalık değil, o bir gerçek. Mezarı da İstanbul'da, Bankalar Caddesi'nde."

Baktım herif lafı uzatacak, "Neyse Erol Bey," dedim, "Biz olaya dönelim. Neden Ferzan'ın göğsündeki keskiyi çıkardınız?"

"Söylediğim gibi, onu Drakula sanmıştım. Birilerinin Drakula'yı öldürmeye çalıştığını düşündüm. Vampirler kalplerine çakılan bir kazıkla öldürülebilirler ancak. Ölmesine engel olmak için keskiyi çıkardım."

Anlaşılan, bu Erol kafadan çatlağın biriydi.

"Keskiyi çıkardığınızda yaşıyor muydu bari?" diye sordum.

"Hatırlamıyorum," dedi. "Çok sarhoştum. Zaten ölen de Drakula değil, Ferzan'mış."

Adamın mantıklı konuşmaya başlamasını fırsat bilen Ali, "Kimdi bu Ferzan?" diye sordu.

"Çıplak model," diye açıkladı Erol, "Rahmi ile Sevim'e poz veriyordu."

"Neden vampir giysileri içinde olduğunu biliyor musun?"

"Çünkü Rahmi vampirleri izlek alan bir resim sergisi açacaktı."

"Peki kadın? Heykeltıraş demiştin, değil mi?"

"Sevim mi? Evet heykeltıraştı. O da Ferzan'ı model olarak kullanıyordu. Altı aydır birlikte çalışıyorlardı. Ferzan aileden biri gibi olmuştu."

"Cesedin parmağında alyans vardı," diyerek yeniden katıldım sorguya. "Evli miydi?"

"Evliydi," dedi Erol yüzünü buruşturarak. "Nurhayat'la. Tuttuğunu koparan bir kadındır. Acımasız, kararlı, önüne çıkanı ezip geçen biri. Galerici, resim sergileri düzenler..."

"Pek hoşlanmıyorsun galiba ondan," dedim.

"Kimse hoşlanmaz. Ferzan güzel ama cahil bir çocuktu. Düşmüş kadının eline. Ayrılmayı istedi ama kadın bırakır mı? Bulmuş Apollon gibi çocuğu."

"Apollon gibi mi?" diye mırıldandım.

"Güzel çocuktu Allah için. Yalnızca kadınlar değil, erkekler de hayrandı ona. Pek de çapkındı. Hoşlandığı biri oldu mu, karşılıksız bırakmazdı bu hayranlığı."

"Kadınlardan söz ediyorsunuz herhalde," dedi Ali.

"Kadın ya da erkek, Ferzan için fark etmezdi. Sevişmek onun için bir tapınma gibiydi, partnerinin cinsiyeti hiç önemli değildi."

Yüzünü buruşturan Ali, "Yani homo muydu?" diye açıkça sorarak olayı anlamak istedi. Erol soruyu yanıtlayacakken sorgu odasının kapısı gıcırdayarak açıldı:

"Bir saniye görüşebilir miyiz Amirim," diyen Numan'ın başı uzandı aralıktan.

Sorguyu Ali'ye bırakıp çıktım dışarı. Koridorun ucundaki uzun bankta yan yana oturan ressam Rahmi, karısı Sevim ve apartman kapıcısı Rüstem birbirleriyle konuşmadan sorgu sıralarının gelmesini bekliyorlardı.

Rahatça konuşabileceğimiz boş bir oda bulunca Numan elindeki kâğıtları sallayarak, "Otopsi raporları geldi," dedi yüzünde tuhaf bir ifadeyle. "İlginç bulgular var."

"Özetleyecek misin, yoksa okumam mı gerekiyor?" dedim, onun böyle gizemli havalara girmesinden hoşlanmadığımı belli ederek.

"Mesele şu Amirim," diyerek özetlemeye başladı. "Maktul üç kez öldürülmek istenmiş."

Gözlerimin iri iri açıldığını fark eden Numan açıkladı.

"Önce zehirlenmiş, fare zehiriyle. Ama sonra biri boğazını sıkmış. Belki Ferzan zehrin etkisiyle kendinden geçmişken olmuştur bu iş. Ve daha sonra da kalbine keski saplanmış."

"Vay canına!" diye söylendim. "Peki ölüm nedeni bunlardan hangisi?"

"Zehirlenme olduğunu sanıyoruz. Kesin sonuç için biraz daha çalışmamız gerek."

"Parmak izi filan," diyecek oldum.

"Keskide Erol ile Sevim Hanım'ın parmak izleri var. Bu da doğal; Sevim o aletle çalışıyormuş, Erol ise cesetten çıkarırken tutmuş. Ferzan'ın gırtlağını sıkan kişi eldiven kullanıyormuş, parmak izi yok. Ama önemli başka bir şey var. Ferzan'ın üzerinde sperm bulundu."

"Yani çocuk ölmeden önce biriyle sevişmiş."

Numan hınzırca gülümsedi.

"Evet ama bir kadınla değil. Spermler başka bir erkeğe ait."

"Şaşırtıcı değil," dedim elimle çenemi kaşıyarak. "Oğlan hem erkeklerden hem de kadınlardan hoşlanıyormuş... Peki cinayet saatini saptayabildiniz mi?"

"Ferzan öğleden sonra 14:00 ile 14:30 arasında zehirlenmiş. Gırtlağının ne zaman sıkıldığını, kalbine ne zaman keski çakıldığını saptamak ise çok zor."

Numan'la yararlı sohbetimize son verip yeniden sorgu odasına dönerken, koridorda beklemekte olan Sevim Hanım ayağa kalktı.

"Önce beni sorguya almalısınız," diye karşıma dikildi. "Size anlatacağım önemli şeyler var."

"Sakin olun," dedim, sonra bakışlarımı kocasına kaydırarak ekledim. "Eminim Rahmi Bey'in de anlatacağı çok önemli şeyler vardır."

Tedirgin bakışlarla beni süzen ressam, "Benim anlatacaklarım o kadar önemli değil, sıramı eşime verebilirim," demekle yetindi.

Kadın kocasına düşmanca bir bakış attıktan sonra, "Beni dinlemelisiniz," diye yineledi.

"Hiç merak etmeyin," dedim. "Sizi de dinleyeceğiz. Ama öncelikle Rüstem Efendi'yle konuşmamız gerekiyor."

Adını duyar duymaz doğruldu kapıcı Rüstem.

"Buyurun, gidelim," dedim. Hemen uydu emrime.

Odaya girdiğimizde, Erol'un sorgusunu tamamlamak üzere olan Ali, sizin diyeceğiniz bir şey var mı, gibilerden yüzüme baktı.

"Ferzan'ın Rahmi'yle ilişkisi neydi?" diye sordum.

Sorgu boyunca açık yanıtlar veren Erol bakışlarını kaçırarak, "Söyledim ya, Ferzan onun modeliydi."

"Yalnızca model olarak mı kaldı?" diye başka bir biçimde yineledim sorumu.

"Sanıyorum öyle kalmıştır. Bu konuda bir şey bilmiyorum..."

Bildiği belliydi. Ama kararlıydı, söylemeyecekti. Erol'u yollayıp kapıcı Rüstem'i sorgulamaya başladık.

"Geceyarısı Erol Bey'in feryatlarını duyunca yukarı fırladım," diyerek anlatmaya başladı Rüstem. "Atölyenin kapısı açıktı. İçeri girdim ki ne göreyim. Erol Bey elinde bir keskiyle yere çökmüş, ağlıyor. Bir şeyler söylüyordu ama o kadar

sarhoştu ki ne söylediği anlaşılmıyordu. Sonra tabutta ölüyü gördüm ve hemen polise haber verdim."

"O sırada saat kaçtı?"

"Tam bilemeyeceğim," dedi biraz düşündükten sonra. "Gece on bir filan olmalı."

"Peki, o gün Rahmi Bey ile Sevim Hanım'ın apartmana ne zaman geldiklerini, ne zaman ayrıldıklarını gördün mü?"

"Rahmi Bey ile Ferzan her zamanki gibi erken geldiler. Saat 8:30'da beni çağırarak, kahvaltılık aldırdılar. Sevim Hanım'ın ne zaman geldiğini görmedim. Ama saat 12:00 gibi kapıdan çıkarken gördüm, o beni fark etmedi. Rahmi Bey öğleden sonra ayrıldı. Ben merdivenleri siliyordum."

"Tam saatini söyleyebilir misin?" diye sordum.

"Tam saatini bilemeyeceğim, sanırım 14:00 gibiydi. Her zaman o saatlerde çıkar zaten. Öğleden sonra da Sevim Hanım gelir."

"O öğleden sonra da geldi mi Sevim Hanım?"

"Hayır, bir saat sonra Rahmi Bey geri döndü. Ben merdivenleri silmeyi bitirmiştim. Elimde kovalarla aşağıya iniyordum. Öfkeyle yukarı çıktı."

"Sonra," diye sordum merakla.

"Sonra Rahmi Bey'i görmedim. Ama akşama doğru Nurhayat Hanım geldi."

"Ferzan'ın karısı mı?"

"Evet, o. Tıpkı Rahmi Bey gibi Nurhayat Hanım da öfkeyle çıktı merdivenleri. Evden ne zaman ayrıldığını görmedim. Geceyarısına doğru da Erol Bey'in feryatlarını duydum."

Kapıcı Rüstem'i gönderdikten sonra Ali'ye dönerek, "Sen gidip şu Nurhayat'ı getir," dedim. "Anlaşılan onun da parmağı var bu işte."

"Emredersiniz Amirim," diyerek ayaklandı yardımcım. Ali dışarı çıkarken seslendim:

"Sevim Hanım'ı da içeri al. Sorgulanmak için sabırsızlanıyordu."

Birkaç dakika sonra Sevim Hanım içeri girdi. Gözlerim ellerine kaydı, yüzünün narinliğiyle tam bir tezat oluşturan iri, güçlü parmaklarını şaşkınlıkla seyrettikten sonra, "Buyurun, şöyle oturun," dedim, az önce Rüstem'in kalktığı iskemleyi göstererek. Kadın teşekkür ederek oturdu.

"Ferzan sizin de modelinizmiş, öyle mi?"

"Sadece modelim değildi," dedi Sevim içten bir tavırla. "Aynı zamanda sevgilimdi."

"Öyle mi?" dedim fazla şaşırmamış görünerek. "İlişkiniz ne zamandır sürüyordu?"

"Üç aydır. Kocamla anlaşamıyorduk. Ferzan çok hoş bir insandı. Ona âşık oldum."

Kadın bunu söyledikten sonra elinden eksik etmediği mendiliyle gözlerini kurular gibi yaptı. Oysa ağladığını fark etmemiştim bile.

"Kocanız ilişkinizi biliyor muydu?" diye sordum.

"Yazdığım mektuptan öğrenmiş."

"Mektup mu yazdınız?"

"Ferzan'la kaçmaya karar vermiştik. O karısıyla konuştu, ben ise Rahmi'ye bir veda mektubu yazdım. Ama bir terslik oldu. Kocam mektubu bir gün önce buldu. Ve kıskançlığa kapılıp Ferzan'ı öldürdü. Suçu benim üzerime yıkmak için de keskimi kullandı."

"Bundan emin misiniz?"

"Eminim. Ferzan'ı başka kim öldürmek ister ki? Melek gibi çocuktu."

"Dün atölyeye uğradınız mı?" diye sordum önemsiz bir konudan bahsediyormuş gibi.

"Uğradım. Cinayetten sonra. Siz de oradaydınız."

"Ben gündüzden bahsediyorum," dedim. "Atölyeye gündüz uğradınız mı?"

"Hayır, uğramadım. Ama keşke uğrasaymışım. Belki de Ferzan'ı kurtarırdım."

Kadın gözlerimin içine baka baka yalan söylüyordu.

"Uğramadığınıza emin misiniz?" diye sordum.

Kadının yüzünde kuşku bulutları belirdi. Neler oluyordu? Dikkatle beni süzmeye başladı. Hiç oralı olmadım. Boş atıp dolu tutmak istediğim kanısına varmış olacak ki, "Eminim," dedi. "Gündüz atölyeye hiç uğramadım."

"Sizde atölyenin anahtarı var mı?"

"Tabii var. Orası benim de atölyem. İstediğim zaman girer çalışırım."

"Peki," dedim.

Kadın kalkmak üzereydi ki, "Acele etmeyin," dedim. "Sizi Ferzan'ı öldürmek suçundan gözaltına alıyorum."

Sevim Hanım'ın itirazlarına aldırmadan görevlileri çağırarak onu nezarethaneye yolladıktan sonra Rahmi Bey'i içeri çağırdım.

"Karımı nereye götürüyorlar?" diye sordu Rahmi. Sesinde kaygıdan çok merak vardı.

"Nezarethaneye," dedim. "Karınızı Ferzan'ı öldürmek suçuyla gözaltına alıyorum."

"Demek o öldürmüş," dedi yüzüne masum bir ifade takınarak. "Ama neden?"

"Şimdi karınızı bırakalım da sizden konuşalım," dedim. "Ferzan'la ilişkiniz varmış."

"Hayır," diye inkâra kalkıştı Rahmi.

"Bakın," dedim. "Ferzan'ın bacaklarında sperm bulundu. Kısa bir araştırma sonunda bunların size ait olduğunu kanıtlarız. Beni uğraştırmayın."

Rahmi pişkin pişkin gülümsedi.

"Tamam tamam," dedi. "Kabul ediyorum. Ferzan'la ilişkimiz vardı. Aslında ben o tiplerden değilim ama bu çocukta öyle bir şey vardı ki..."

"Cinsel tercihiniz beni ilgilendirmez," diyerek asıl konuya girdim. "Seviştikten sonra Ferzan bir şey yedi ya da içti mi?"

Rahmi rahat görünmeye çalışıyordu ama bu soruların onu utandırdığı kulaklarına kadar kızarmasından belliydi.

"Seviştikten sonra değil ama ben atölyeden ayrılırken o da buzlu çay içmek için mutfağa geçti. Bu onun alışkanlığıydı, buzlu çay içmeden yapamazdı."

"Dün öğle üzeri atölyeden ayrılmış, ancak iki saat sonra geri dönmüşsünüz."

"Evet, vampir eskizleri vardı. Onları almak için geri döndüm."

"Siz döndüğünüzde Ferzan orada mıydı?"

"Evet, oradaydı. Karımı bekliyordu. Öğleden sonra birlikte çalışırlardı."

"O sırada saatin kaç olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Emin değilim ama 15:00 falan olmalı. Çok mu önemli?"

"Çok önemli," dedim adamın gözlerinin içine bakarak. "Çünkü bu sizin katil olduğunuzu kanıtlıyor."

Rahmi panik içinde ayağa kalkmaya çalıştı, omuzlarından tutarak iskemleye oturttum.

"Hiçbir yere gidemezsiniz," dedim. "Siz de karınız gibi cinayete teşebbüsten zanlısınız."

Bir saat sonra Ali şaşkın bir suratla yanıma geldi.

"Amirim," dedi, "katilleri yakalamışsınız. Ferzan'ın karısını boşuna mı getirdik?"

"Boşuna getirmedin," dedim yardımcıma dönerek. "İçeri al da onu da sorgulayalım."

Nurhayat tıpkı Erol'un tarif ettiği gibiydi. Erkeksileşmiş bir surat, sigara içmekten kartlaşmış bir ses, en küçük şefkat pırıltısı olmayan, kurnaz bakışlar.

İçeri girer girmez, "Biraz bekleyemez miydiniz?" diye çıkıştı. "Hiç değilse kocamı toprağa verseydim."

"Adalet beklemez Hanımefendi," diye payladıktan sonra sorguya başladım. "Kocanız sizden ayrılacakmış."

Nurhayat birden sakinleşiverdi. Yüzüne buruk bir ifade takınarak, "Ferzan çocuk gibiydi," dedi. "Defalarca ayrılmak istediğini söylemişti bana. Ama hiçbir zaman beni bırakıp gitmedi. Gidemedi."

"Dün öğleden sonra atölyeye gelmişsiniz."

"Evet, geldim. Ama atölyenin kapısı kapalıydı. Çaldım, kimse açmayınca geri döndüm."

"Atölyeye niye gitmiştiniz?"

"Ferzan'la konuşmak, yanlış yaptığını söylemek istiyordum. Çünkü o bensiz yapamazdı. Ben onun hem karısı, hem arkadaşı, hem de annesiydim."

"Anneler çocuklarını öldürmeye kalkışmaz."

"Ne öldürmesi, ne diyorsunuz siz?" diye edepsizleşmeye kalktı. Ama çabası boşunaydı, onu da nezarethaneye, ötekilerin yanına yolladım.

Baş başa kalınca, şaşkınlığından hâlâ kurtulamayan Ali karşımdaki koltuğa çökerek, "Olanlardan hiçbir şey anlamıyorum Amirim," dedi. "Üçünü de katil zanlısı olarak tutukladınız. Gerçek suçluyu açığa çıkarmak için oyun mu oynuyorsunuz?"

"Hayır Aliciğim, oyun oynamıyorum," diyerek anlatmaya başladım. "Üçü de cinayete teşebbüs etti ama içlerinden sadece biri başardı."

Ali'nin iri iri açılan gözlerindeki sorular büyürken açıklamayı sürdürdüm.

"Ferzan bu üçünün oyuncağı. Seks dahil istedikleri her şey için kullanıyorlar çocuğu. Fakat sonunda Ferzan bu ilişkilerden bıkıyor. Üçüyle birlikte olmak yerine, ona daha çok şefkat gösteren Sevim Hanım'la birlikte kaçmayı seçiyor. Kaçış tarihleri de dün öğleden sonra. Ferzan karısına durumu anlatıyor, Sevim ise Rahmi'ye bir veda mektubu yazıyor. Ama peş peşe iki terslik oluyor. İlki Ferzan belki son defa diye düşünerek dün sabah Rahmi'yle yatağa giriyor. O anda Sevim'in atölyeye geleceği tutuyor. Kadın atölyenin kapısını anahtarla açıp içeri giriyor, bakıyor ki kocası ve sevgilisi yatakta. Çok öfkeleniyor, onlara görünmeden mutfağa geçiyor. Ferzan'ın mutlaka buzlu çay içeceğini bildiğinden, çayın içine fare zehiri koyuyor. Sonra atölyeden ayrılıyor. Fare zehiri etkisini göstermeden Rahmi atölyeden ayrılıp evine gidiyor. Evde ikinci terslik oluyor. Rahmi, panik içinde eve gelmiş olan Sevim'in düşüncesizce ortalığa bıraktığı mektubu buluyor. O da karısı gibi Ferzan'a kızıyor. Öfkeyle atölyeye dönüyor. Ölmüş ya da ölmek üzere olan Ferzan'ın üzerine atlayarak gırtlağını sıkmaya başlıyor. Çocuğun öldüğünü görünce kapıyı da açık bırakarak hızla oradan ayrılıyor. Ama Ferzan'ın öldürülme serüveni henüz bitmiyor. Akşamüzeri Nurhayat damlıyor atölyeye. Kapıyı açık bularak içeri giriyor. Yerde yatmakta olan Ferzan'ı görünce aklına parlak bir fikir geliyor. Sevim'in keskisini alarak, uyuduğunu sandığı Ferzan'ın kalbine çakıyor.. Sonra çocuğu tabutun içine yatırıyor. Böylece suçu Sevim'in üzerine yıkmayı umuyor."

"Vay canına!" diye söylendi Ali. "Çocuğu üç kez öldürmüşler desene."

"Numan ölüm nedeninin fare zehiri olduğunu söylüyor. Biz üç kişinin cinayete teşebbüs ettiğini biliyoruz. Bakalım mahkeme kime ceza verecek?"

Ölüler Yalan Söylemez

Eve geldiğimde hâlâ çakırkeyiftim. Arkadaşlarla, Yorgo'nun Meyhanesi'nde bütün gece kafayı çekmiştik. Yatmadan önce kendime şöyle kallavi bir kahve pişirip son sigaramı keyifle tüttürmeyi umuyordum. Ama pardösümü çıkarırken bakışlarım telesekreterime kaydı. Işığı yanıyordu. Biri mesaj bırakmış olmalıydı. Telesekretere yönelirken, gece boyunca cep telefonumu kapalı tuttuğumu hatırladım. Önemli olmasa bari, diyerek telesekreteri geri sardım. Mesaj, Narkotik Şube'den Komiser Yardımcısı Serkan'dandı.

"Nevzat Amca çok önemli bir konu var. Mutlaka konuşmalıyız. Saatin önemi yok, ne zaman gelirsen beni ara. Evde seni bekliyorum," diyordu.

Sesi heyecan yüklüydü, aceleyle, kesik kesik konuşuyordu. Hemen telefona sarıldım. Evi yanıt vermedi. Cep telefonunu denedim. Dördüncü çalışında açıldı.

"Alo, buyurun."

Bu sesi tanıyordum ama Serkan'ın değildi.

"Alo Ali!" dedim şaşkınlıkla.

"Başkomiserim siz misiniz?" dedi yardımcım Ali. Tüh, gerçekten kafayı bulmuşuz demek ki, Serkan diye Ali'nin numarasını tuşlamışız.

"Yanlışlık yaptım, Serkan'ı arayacaktım," dedim.

"Yanlışlık yapmadınız," dedi Ali. "Bu telefon Serkan'ın."

Şaşkınlıkla söylendim:

"Peki sende ne işi var?"

"Serkan'ı kaybettik Amirim."

Ne diyordu bu çocuk yahu?

"Nasıl kaybettik?"

"Serkan'ı vurmuşlar Amirim," diye mırıldandı. "Başınız sağ olsun."

Şu, "Başınız sağ olsun," kötü gerçeği olduğu gibi anlatıyordu işte. Kısa bir sessizlikten sonra, "Nerdesin? Olay nasıl olmuş?" diye sorularımı ardı ardına sıralamaya başladım.

"Kasımpaşa Mezarlığı'ndayım. Serkan'ı burada vurmuşlar."

"Hemen geliyorum," dedim.

Serkan bana, rahmetli İhsan Başkomiser'in yadigârıydı. Onu öz oğlum gibi sever, göz kulak olmaya çalışırdım. İhsan Başkomiserim polisliğin ne kadar zor bir meslek olduğunu biliyordu. Oğlunun mesleğe girmesini hiç ama hiç istemiyordu. Fakat Serkan babasını dinlemedi, bir inanca sarılır gibi sarıldı mesleğe. Onun bu halini gençliğine yormuştum. Hepimiz mesleğin ilk yıllarında böyle olurduk, sonra yaşadıklarımız kalplerimizi katılaştırır, heyecanlarımızı eskitir, işini yapmaya çalışan memurlar haline getirirdi bizleri. Sonunda Serkan da böyle olacaktı, bu kaçınılmazdı. Ama çocuk beni yanılttı, Polis Akademisi'nden mezun olup mesleğe girmesinin üzerinden beş yıl geçmesine rağmen o ilk günlerdeki gibi coşkuyla sarıldı görevine. Zekâsı, ataklığı, dürüstlüğüyle kısa sürede amirlerinin takdirini topladı. O başarılarıyla sarhoş olup kendini tümüyle işine verirken, ben de babası gibi onun için kaygılanıyordum. Başarı insanı şımartır, kendine güvenini artırır, dikkatsiz yapardı. Bizim meslekte dikkatsizlik ölüm demekti. Onu uyarır, düşünmeden adım atmamasını söylerdim. Söylediklerim bir kulağından girer, ötekinden çıkar, kendi bildiğini okumaktan vazgeçmezdi. Ama sonunda söylediğim olmuş, korktuğum başıma gelmişti.

Solgun bir ayın aydınlattığı gölgeli mezarların arasındaki siluetinden tanıdım Ali'yi. El feneriyle yerde kanıt arıyordu. Mezarın etrafını güvenlik bandıyla sarmışlardı. Bandın dışında bizim çocuklardan iki kişi daha vardı. Beni gören Ali toparlanarak yaklaştı.

"Pompalı tüfekle ateş etmişler," diye açıklamaya başlarken güvenlik bandını aşarak mezara yaklaştım. Serkan mezar tümseğinin üzerinde sırtüstü yatıyordu, ayakları açıktı,

sağ eli kalbinin üzerine düşmüştü. Sağ elinin altındaki leke o kadar belirgindi ki, ayın yetersiz ışığında bile fark edilebiliyordu. Yere çömelip yüzüne baktım. Açık renk gözlerinde korkunun kırıntısı yoktu, dışavurulamamış bir öfkenin donuk parıltısı okunuyordu yalnızca.

"Cinayeti silah seslerini duyan mezarlık bekçisi haber verdi," diye anlatmayı sürdürdü Ali. "Ama kimseyi görmemiş. Serkan'ı tuzağa düşürmüşler. Tuzağa düşürenler de belli."

Yüzüne baktım. Anlamadığımı fark etti. El fenerini mezar taşına çevirdi. Mezar taşının üstündeki isme baktım. "Necmi Kalaycı," yazıyordu. Hiçbir şey çağrıştırmadı bu isim bende.

Ali yadırgamış gözlerle baktı yüzüme.

"Hatırlamadınız mı Amirim? Üç yıl önce depo baskınında Serkan'la silahlı çatışmaya giren eroincilerden."

Doğruydu, Parlak Necmi denilen eroin kaçakçısıydı bu. Serkan ile ekibi bunları kıstırmışlar, çatışma çıkmıştı. Serkan iyi atıcıydı, çatışmanın daha ilk dakikasında vurmuştu alnından Necmi'yi.

"Yani sence," dedim Ali'ye dönerek, "Serkan'ı Parlak Necmi'nin intikamını almak için mi vurdular?"

"Başka ne olabilir ki Amirim? Bütün kanıtlar onu gösteriyor. Necmi'nin yakınları yapmıştır bu işi."

"Ya da eski patronu Baymazlar," dedi bir ses. "Baymazların adamıydı Necmi."

Başımı çevirince narkotikten Komiser Ercan'ı gördüm. Güneydoğu'da başarılı operasyonlar yürüttükten sonra İstanbul'a atanmıştı.

"Başın sağ olsun Amirim," dedi kendisine baktığımı görünce. "En iyi adamımdı. Yerini nasıl dolduracağız bilmiyorum."

Üzgün görünüyordu. Ercan'ın arkasında iriyarı iki kişi daha vardı. Bunlar bir yıl önce Güneydoğu'dan onunla birlikte gelen polisler olmalıydı. Onlar da üzgün görünüyorlardı. Ama üzülmekten fazlasını yapmak zorundaydık.

"Baymazlar'ı suçladığına göre bildiğin bir şeyler var."

"Özür dilerim ama Başkomiserim," dedi toparlanarak. "Bu bizim soruşturmamız, size daha fazla bilgi vermemiz doğru olmaz."

"Görevine duyduğun bağlılığı anlıyorum," dedim kibar ama kararlı bir tavırla. "Ama burada bir cinayet işlenmiş. Artık bu benim işim."

Ercan elini cebine soktu. Bir belge göstereceğini sandım. Sigara paketini çıkardı, uzattı. Bir tane çektim, ikimizin de sigarasını yaktıktan sonra, "İsterseniz bu konuyu şimdi tartışmayalım Amirim," dedi uzlaşmacı bir sesle. "Buna yarın İsmet Müdürüm karar versin."

"Anlaştık," dedim, sonra elimle güvenlik bandını göstererek ekledim, "ama gördüğünüz gibi, olay yerinde incelemelere başladık. Eğer İsmet Bey işi size bırakırsa, bulduklarımızı size aktarırız. Şimdi bu bölgeyi boşaltmanızı rica edeceğim."

Bir an duraksadı Ercan, karşı çıkacağını sandım ama yapmadı.

"Tamam," dedi. "Biz gidelim, siz de rahat rahat çalışın." Ama ayrılmadan önce serzenişte bulunmaktan kendini alamadı: "Yarın sabah müdürümün odasında konuyu yeniden konuşuruz."

Onlar uzaklaşıncaya kadar bekledim, sonra cep telefonumu çıkarıp İsmet'in ev telefonunun tuşladım. İsmet'le mesleğe aynı yıllarda başladık. Ben her fırsatta üstlerimle sürtüşüp kıdem kaybederken, o herkese gülücükler dağıtarak mesleğin zirvesine doğru emin adımlarla yükseldi. İsmet'in telefonu çalarken güvenlik bandını aşarak adamlarımdan uzaklaştım.

"Alo," dedi İsmet'in uykulu sesi.

"Alo İsmet. Merhaba ben Nevzat."

"Nevzat!.. Hayırdır?"

"Pek hayır değil. Serkan'ı vurdular."

"İhsan Başkomiserimin oğlu Serkan'ı mı?"

"Evet."

"Neredesiniz? Hemen geliyorum..."

"Gelmene gerek yok. Ben olayla ilgileniyorum. Senden bir ricam var. Bu olayı bana ver yeter."

"Ama narkotikçiler," diyecek oldu.

"Bak İsmet," dedim. "İhsan Başkomiserim Serkan'ı bana teslim etmişti. Onu koruyamadım. Bırak, hiç değilse katillerini yakalayayım."

"Peki," dedi kararlı olduğumu anlayınca. "Yarın Ercan'la konuşurum ben."

Rahat bir soluk alarak yeniden Ali'nin yanına döndüm.

"Necmi Kalaycı'dan başka bulduğunuz bir şey var mı?"

"Henüz yok Amirim," dedi Ali. "Ortalık aydınlanınca bir kez daha araştıracağız."

"İyi o halde. Buraya iki nöbetçi dik. Şu Necmi'nin evini bir ziyaret edelim."

Yoğun bir telsiz trafiğinden sonra Necmi'nin ölmeden önceki ikametgâhını öğrendik. Küçükköy'de bir gecekonduda kalıyormuş. Saat gecenin dördü olmasına aldırmadan bastık zile. Dördüncü çalışında açıldı kapı. Beli bükülmüş, yüzü kırış kırış bir kadın karşıladı bizi.

"Ne var, ne istiyorsunuz?" diye çıkıştı.

"Polisiz, evinizde arama yapacağız."

"Necmimi öldürdünüz, yetmedi mi?" diye kadın bizi engellemeye kalktı ama onu aşıp eve girdik. Ben salona bakarken içerdeki küçük odadan Ali'nin sesi duyuldu.

"Pompalı tüfeği bulduk Amirim. Galiba kullanan şahıs da burada."

Hızla küçük odaya girdim. Ali elindeki pompalı tüfekle, uykudan uyanmış, korku şaşkınlık karışımı gözlerle bizlere bakan yirmi yaşlarındaki delikanlıyı işaret ediyordu. Serkan'ın katili cinayeti işledikten sonra evine gelip rahatça uyuyan bu şaşkın delikanlı mıydı?

"Sen kimsin?" diye sordum yorganı çekerek. Oğlan iç çamaşırlarıyla ortalıkta kalmıştı.

"Ben, ben Cemal'im..." diye kekeledi. Aynı anda yaşlı kadın bir panter gibi üstümüze atıldı.

"Necmimi öldürdünüz, şimdi de Cemalimi mi öldüreceksiniz!"

Adamlarım kadını güçlükle zapt ettiler.

"Cemalimi bırakın," diye ağlamaya başladı kadın. "O benim hayatta tek dayanağım."

İlk şaşkınlığını atlatan Cemal, üzerine bir şeyler geçirdikten sonra annesini yatıştırmaya çalıştı.

"Merak etme anacığım, bana bir şey yapamazlar. Ben suçsuzum."

"Bunlar suçlu, suçsuz dinler mi oğlum," diyordu kadın hiç çekinmeden. "Kaldırıp atarlar seni pencereden, sonra da kendini öldürdü deyiverirler."

Kadını küfürleri, beddualarıyla baş başa bırakıp çıktık evden. Gözlerim Cemal'in üzerindeydi, sakin görünüyordu.

Ama bu sakin görünüşünün altında bile meydan okuyan bir hava vardı. Merkeze ulaşınca pompalı tüfeği balistiğe yolladık. Cemali de hemen sorguya aldık.

"Bu gece neredeydin?" diye sordum.

"Evdeydim," dedi hiç duraksamadan, "Televizyon seyrettim. Sonra da uyudum."

"Seni Kasımpaşa Mezarlığı'ndan çıkarken görmüşler," diye araya girdi Ali.

Gözlerini alan ışığın arkasındaki yüzümüzü görmek istercesine dikkatle baktı.

"Abimin mezarında mı?" dedi.

"Abinin mezarı demedim," dedi Ali. "Ama sen söyledin. Evet, abinin mezarının başındaymışsın. Elinde de pompalı tüfeğin varmış."

"Ne yapıyormuşum elimde tüfekle abimin mezarında?"

"Cinayet işliyormuşsun. Komiser Yardımcısı Serkan'ı öldürüyormuşsun."

"Ne, o herif öldü mü?"

Herif deyince, Ali kendini tutamayıp bir tokat patlattı Cemal'in suratına. Tokadın etkisiyle delikanlının altdudağı patladı ama ağzından ne bir ah, ne de bir küfür çıktı. Yüzü kıpkırmızı, içi öfke dolu, öylece durdu.

Bu defa ben sordum.

"Bize güçlük çıkarma da itiraf et. Serkan'ı sen öldürmüşsün."

"Onu ben öldürmedim," dedi. Kan sızan dudağı aşağı doğru sarkmıştı. "Çok isterdim ama anama söz verdim."

"Bize öyle söylemediler ama," dedi Ali. Sesi iyice sertleşmişti. "Bu işi Baymazlar vermiş sana."

"Baymazlar mı?" dedi acı acı gülerek, "Amına koyayım onların. Alayı puşt ibnelerin. Abim öldükten sonra bana geldiler. Abimin harbi delikanlı olduğunu söylediler. Onun yerini ancak ben doldurabilirmişim. 'Para, pul, araba, karı ne istersen her şey var,' dediler. Kabul etmedim. Kabul etmeyince de ne aradılar ne sordular."

"Böyle söylersin tabii," dedi Ali. "Sahiplerini ihbar edecek değilsin ya."

"Yahu siz deli misiniz?" dedi Cemal. "O herifi ben öldürmüş olsam evimde oturup yakalanmayı bekler miyim?"

Sorgu sabaha kadar sürdü. Ben iyi polisi oynadım, Ali kötüyü, ama boşuna, Cemal suçunu kabul etmedi. Ortalık ağarırken, tüfeğin balistik sonuçlarını aldıktan sonra devam etmek üzere kestik sorguyu. Yanımıza bir termos çay alıp mezarlığın yolunu tuttuk. Mezarlığa vardığımızda gün ışımıştı. Çaya sevindi çocuklar. Gecenin ayazı iliklerine işlemiş zavallıların. Onlar çaylarını içerlerken, Ali ile ben mezarın çevresini araştırmaya başladık. Ne tüfeğin fişeğini bulabildik, ne de katilleri açığa çıkaracak başka bir kanıt. Yalnızca bir ayakkabı izi dikkatimizi çekti. Kırk üç numara büyüklüğünde bir ayakkabıydı bu. Oldukça derin bir iz bırakmıştı mezarın nemli toprağında. Çocuklar ayakkabı izinin fotoğrafını çektiler, kalıba aldılar.

Yeniden merkeze döndük. Ali balistik sonuçlarını almak için laboratuvara inerken, ben de Komiser Ercan'ın bürosuna yöneldim. Ercan'ı masasında oturur buldum. Bozuktu. Anlaşılan işin bende kaldığını söylemişti İsmet. Yine de saygıda kusur etmedi. Söylediği çayı içerken anlatmaya başladı.

"Belki duymuşsundur," dedi. "Üç gün önce bir eve baskın düzenledik. Evdeki şahıs ateşle karşılık verdi. Çıkan çatışmada şahıs öldü. Adamı araştırdık: Baymazların adamlarından Camgöz Sırrı."

"Camgöz'ü Serkan mı vurdu?"

"Hayır, işin istihbaratını Serkan yapmıştı ama çatışmaya katılmadı. Necmi olayından sonra geride duruyordu. Neyse... Evde başka kimseyi bulamadık ama siyah bir çantada bir milyon dolar ele geçirdik. Serkan'ın istihbaratına göre, bu para eroin alımında kullanılacaktı. Bir de şifreli bir mesaj vardı. Mesaj buluşmanın nasıl gerçekleşeceğini anlatıyordu. Serkan, Camgöz'ün yerine gitmeyi teklif etti. Ben kendisinin göze battığını, başka birini yollamayı önerdim ama ısrar etti. Adamlarla görüşmeye gitti. Onlara cep telefonunun numarasını verdi. Dün gece onlarla buluşacaktı. Demek ki onu tanıdılar ve..."

Ercan'ın anlattıklarında boşluklar vardı. İlk aklıma takılanları sordum.

"Peki siz adamları tespit etmediniz mi? Serkan önceden görüştüğüne göre, şahısların fotoğraflarını filan çekmediniz mi, izlemediniz mi?"

Sanki çok tuhaf bir şey söylemişim gibi garip garip yüzüme baktı Ercan.

"Aman Amirim siz ne diyorsunuz! Bu çok tehlikeli olurdu. Ya şahıslar Serkan'ı izliyorlarsa. Bu yönde bir hareket Serkan'ı ele verirdi."

Söyledikleri mantıklıydı ama nedense beni ikna etmiyordu.

"Telefonunun numarasını şahıslara verdiğini söyledin, o numarayı arayanları tespit ettirdiniz mi?" diye sordum.

"Ettirdik. Serkan Taksim'deki ankesörlü telefonlardan birinden aranmış. Adamlar kurnaz, hiç açık vermiyorlar. Ama bu iş açığa çıkar. Zaman içinde mutlaka bir yanlış yaparlar."

"Onların yanlış yapmasını beklersek işimiz var," dedim.

Ercan alındığımı sanmıştı.

"Elimizden gelen yardımı yapmaya hazırız Amirim," dedi. "Ne zaman isterseniz beni arayın. Bilirsiniz, Serkan en iyi adamımdı. Onun kanının yerde kalmasına gönlüm razı olmaz."

Ofisime geldiğimde Ali henüz laboratuvardan dönmemişti. Koltuğa otururken telefonum çalmaya başladı. Açtım. Arayan Baymazların avukatı Doğan Semiz'di. Daha önce bir cinayet olayı nedeniyle karşılaşmıştık. Günahım kadar sevmezdim herifi.

"Yanlış adamı gözaltına almışsınız," dedi. "Cemal katil değil."

"Öyle mi? Söyle de doğru adamı yakalayalım."

"Parayı takip etmelisin."

"Hangi parayı?"

"Serkan'ın olayındaki parayı."

"Camgöz'ün evindeki bir milyon dolardan mı bahsediyorsun?" diye sordum.

"Bir milyon dolar mı?" dedi manidar bir sesle. "Size öyle mi söylediler?"

Ne ima etmek istiyordu bu adam?

"Daha mı fazlaydı?"

"Nereden bileyim?" dedi. "Bunu Komiser Ercan'a sor. Evi onlar bastı. En iyisi Serkan'a sormaktı ama artık o yok."

Böyle üstü kapalı konuşması canımı sıkmaya başlamıştı.

"Neden bildiklerini anlatmıyorsun?" diye çıkıştım.

"Kızmayın Nevzat Bey," dedi kibarlığını bozmadan. "Ben sadece varsayımda bulunuyorum. Sizi aramamın nedeni, Cemal'in avukatı olduğumu söylemek içindi."

Kafam iyice karışmıştı. Baymazların avukatı hedef mi şaşırtıyordu, yoksa bana tüyo mu veriyordu? Serkan'ın telesekreterime bıraktığı notu anımsadım. "Mutlaka görüşmemiz gerek," diyordu. Sanırım, mafyaya sızacağını söylemek istiyordu ama bunu yapması için bir neden yoktu. Çok daha tehlikeli görevlere atılmış, o zamanlar beni arama gereği duymamıştı. Ani bir kararla pardösümü giydim. Koridorda Ali'yle karşılaştık. Balistikten sonuçları almıştı. Cemal'in tüfeği en az altı aydır kullanılmamıştı, otopsi sonuçları ise öğleden sonra belli olacaktı.

"Benimle gel," dedim. Aşağıya inip Serkan'ın eşyalarının arasından ev anahtarını alıncaya kadar emirlerimi sıraladım: "Ercan ve iki adamı hakkında bilgi istiyorum. Üstünkörü değil, kaç numara ayakkabı giydiklerinden nerede oturduklarına kadar her şeyi bilmek istiyorum."

Hiçbir şey sormadı Ali, ışıldayan gözlerinden olanları anlamaya başladığını fark ettim.

Serkan'ın evinde anormal hiçbir şey yoktu. Telefonun başında, not defterinin yanındaki küllük dikkatimi çekti. İzmarit doluydu. Hemen yanında içi kahve dolu bir fincan vardı. Üçte biri içilip öylece bırakılmış. Evden aniden çıkmış olmalı. Ama Serkan titiz çocuktu, kahveyi böyle bırakmazdı. Mutfağa geçtim. Her şey derli toplu. Yatak odası da öyle. Banyoya baktım. Klozetin kapağını kaldırdım. Suda yüzen, yanmış bir kâğıt parçası takıldı gözüme. Eğilip aldım. Evet, bu bir kâğıt parçası, tümüyle yanmış. Serkan niye yaktı ki bu kâğıdı? Serkan mı? O anda jeton düştü. Derine gömülmüş ayakkabıyı anımsadım. Serkan mezara kendi gitmedi. Onu bayıltıp taşıdılar. Bu yüzden ayakkabı izi derindi. Kapıda zorlama olmadığına göre, evine gelenler Serkan'ın tanıdıklarıydı. Aceleyle telefonun yanındaki not defterine gittim. Evde daktilo ya da bilgisayar yok. Eğer Serkan not aldıysa bu defterden başka yere yazmış olamazdı. Not defterinin önceki sayfaları yırtılmış. Defteri cebime atıp bizim laboratuvarın yolunu tuttum.

Önlüğünü sırtına geçirmiş çalışan Numan, görür görmez anladı halimi.

"Aceleniz var galiba Amirim," dedi.

"Hem de çok," dedim defteri ona uzatırken. "Bunun üzerinde yazı yazılmış. Sayfayı koparmışlar ama alttakine çıktığını umuyorum. Okuyabilir miyiz?"

"Üzerinde yazıldıysa okuruz Amirim. Sonucu alır almaz size getiririm."

Ofisime çıktım. İki saat sonra Numan neşeyle göründü kapıda.

"Çözdük Amirim. Gerçi ne olduğunu anlayamadım. Sanki biri düşünürken çiziktirmiş."

Elindeki kâğıdı aceleyle çekerek baktım. İki çanta resmi çizmişti Serkan. Resimlerin üstüne birer milyon dolar yazılmış, yanlarına da sora işaretleri konmuştu.

"Ayrıca, defterin üzerinde dört ayrı parmak izi bulduk. Biri sizin, biri benim olmalı. Öteki ikisini ise bilmiyorum."

Akşamüzeri parçalar tamamlanmaya başlandı. Ali, Ercan ve adamları hakkında topladığı bilgilerle geldi. İki yıl önce Ercan ve iki adamı Güneydoğu'da ele geçirdikleri eroinin bir bölümünü sakladıkları gerekçesiyle soruşturmaya uğramışlardı. Ama yeterli kanıt bulunamadığı için aklanmışlardı. Adamlarının biri 43 numara ayakkabı giyiyordu. Daha önemlisi, Serkan'ın not defterindeki parmak izlerinden biri Ercan'a aitti. Otopsi sonuçları da varsayımımı doğrular nitelikteydi. Serkan öldürülmeden önce başına sert bir cisimle vurulmuştu. Artık teşkilat içinde operasyon için İsmet'ten izin isteyebilirdim.

Önce karşı çıkacak gibi oldu, söylediklerimi duyunca razı geldi İsmet.

O gece Ercan ve iki adamının evlerini bastık. Üçünü de gözaltına alıp ayrı ayrı hücrelere koyduk. Ercan kendisine komplo kurulduğunu ileri sürerek olayı inkâr etti. Adamları da kabul etmediler ama nasıl yakalandıklarını anlayamadıkları için güvenleri sarsılmıştı. Onların üzerinde çalıştık. Cinayeti nasıl işlediklerini anlatarak, bunları bize Ercan'ın itiraf ettiğini söyledik. "Ercan suçu sizin üzerinize yıkmaya çalışıyor," dedik. Biri deneyimliydi, numaramızı yemedi ama öteki zokayı yuttu. Ve her şeyi anlatmaya başladı.

Camgöz Sırrı teslim olmuştu ama paraya el koymak için onu öldürmüşlerdi. Serkan evin dışında olduğu için kimse

de onlara engel olmamıştı. Ancak operasyonun istihbaratını Serkan yaptığı için evde iki milyon dolar olduğunu biliyordu. Ercan ile adamları, "Bir milyon dolar var," deyince kuşkulanmıştı. Benimle konuşmak istemesi de bu yüzdendi. Ama Ercan ile adamları önce davranıp onu öldürmüşlerdi. Suçu da Baymazların üzerine yıkmak için Serkan'ı bayıltıp Parlak Necmi'nin mezarının üzerinde vurmuşlardı. Tüfeği parçalayıp gömdükleri yeri de gösterdi sorguladığımız polis. Parayı da Ercan'ın Kadıköy'de döviz bürosu çalıştıran kayınbiraderinin kasasında bulacaktık.

Faylar Kırılmadan

Gazeteler, televizyonlar deprem uzmanı Profesör Dr. Kemal Kermani'nin ani ölüm haberini veriyordu. Aslında ölümünün tartışılacak bir yanı yok gibi görünüyordu. Adam elli dört yaşındaydı, kiloluydu, sigara içiyordu, masa başında çalışıyordu; yani kalp krizi geçirmeye adaydı. Zaten habercilerin tartıştığı da adamın ölümü değil, deprem hakkında söyledikleriydi. Yaşanılan iki büyük depremin ardından insanları en çok korkutan adamdı Kemal Bey. Haber programlarında çıkıp, sevinç içinde ışıyan gözlerini iri iri açarak, biraz heyecanlı ama kesin bir ifadeyle, "İstanbul'da 8 şiddetinde belki de daha büyük bir deprem olacak. Binlerce insan ölecek," derdi. Eliyle kırçıl keçi sakalını çekiştirerek, mutlu bir haber veriyormuş gibi tekrarlardı: "Bu olağanüstü bir doğa olayıdır. Büyük depremde burada yoktum. Umarım bunu kaçırmam."

Ben de tüm İstanbullular gibi korkuya, dehşete kapılarak dinlerdim söylediklerini. Depremde binlerce insan yaşamını yitirmişken, on binlerce insan çadırlarda yaşarken, milyonlarca insan korku içinde olası felaketi beklerken, o saygısızca, "Ölenler beni ilgilendirmez, beni bu güzel deprem ilgilendirir, yüzyılda bir gerçekleşen bu olay benim için her şeyden önemlidir," diye konuşuyordu. Onun bu saygısız konuşmaları tüm İstanbullular gibi beni de çok kızdırıyordu. Haberciler de biraz bu nedenle, alttan alta, oh olsun, o çok beklediğin depremi göremeden gittin, dercesine adamın ölümünü yazıp çiziyorlardı.

Doğrusunu söylemek gerekirse ben de pek üzülmemiştim adamın öldüğüne. Hatta içimden, artık mezarında hissedersin o muhteşem sarsıntıyı, diye geçirdiğimi bile anımsıyorum. Yani sizin anlayacağınız, rahmetli deprem uzmanına karşı derin bir önyargı taşıyordum. Bu yüzden karısı Şükran Hanım, "Kocam ölmedi, öldürüldü," diye konuşmaya başladığında, bunlar ailece bir tuhaf demekten kendimi alamadım. Ama Emniyet Müdürü İsmet Bey benim gibi düşünmüyordu. Deprem uzmanının ölümünün üçüncü günü beni çağırdı. Şükran Hanım'la konuşmamı, kuşkularını araştırmamı istedi. İtiraz edecek oldum.

"Ben de bir şey çıkacağını sanmıyorum ama olay kamuoyuna yansıdı, bu konuyu araştırmaktan kaçınamayız," dedi.

Kararlı olduğunu görünce ısrar etmedim. Bizim Ali'yle birlikte Profesör Dr. Kemal Kermani'nin Bostancı'daki evinin yolunu tuttuk.

Doğuştan varlıklıydı Kemal Bey. Deniz gören, iki katlı ahşap yalıdan içeri adımımızı atar atmaz daha iyi anladık bunu. İnce bir zevkle döşenmişti yalının her yanı. Karısı Şükran Hanım düşündüğümün tersine son derece kibar ve mantıklı bir kadındı. Kocası için derin bir üzüntü duyduğu yüzünden belli oluyordu. Ama metin görünmeye çalışıyordu. Kahvelerimizi içerken, arada bir gözlerinin yaşarmasına engel olamasa da sakin sakin anlatmaya başladı.

"Kuşku duymamın iki neden var Nevzat Bey. İlki, Kemal'in yeğeni Barış'la olan anlaşmazlığı. İkincisi ise, ölümünden iki gün önce kalbinde duyduğu bir sızı nedeniyle eşimin bir sağlık kontrolünden geçmiş olması. Kontrolün sonunda kocamın kalbi sapasağlam çıkmıştı. Doktor, 'Eğer öteki organların da dayanırsa bu kalp seni yüz yıl sonraki depreme kadar götürür,' demişti."

"Ama," dedim, "doktorlar ölüm nedeninin kalp krizi olduğunu söylüyorlar."

"Yüzeysel muayene ettiler," dedi Şükran Hanım. "Otopsi yapmadılar."

"Otopsi yapılmasını mı istiyorsunuz?"

"Evet, aramızda anlaşmazlık olan yeğeni eczacıdır. Kocam öldüğü gün onun yanına gitmek için evden çıktı, sonra ölüm

haberi geldi. Yeğeni ilaç vererek kalbinin durmasına yol açmış olabilir."

Durum ilginç bir hal alıyordu.

"Peki yeğeniyle arasındaki anlaşmazlık nedir?" diye sordum.

"Bir miras meselesi. Ama anlaşmazlık çok daha öncelere uzanıyor. Yeğenimizin babası, kayınbiraderim Fethi, Allah rahmet eylesin, dünyalar iyisi bir adamdı. Türkiye'nin yetiştirdiği en iyi jeologlardan biriydi."

Konuşmanın başından beri sessizliğini koruyan Ali şaşkınlıkla sordu:

"Yani Kemal Bey'in kardeşi de mi jeologdu?"

"Evet, ailenin kökleri Erzincan'daki Kirmani Aşireti'ne uzanıyor. 1939'daki Erzincan depreminden sonra İstanbul'a göçmüşler."

Şükran Hanım sustu. Dudaklarında buruk bir gülümseme belirmişti.

"Hatta," diye sürdürdü sözlerini. "Kemal, depremden kurtulmak için İstanbul'a göçen dedesinin cahilliğiyle alay eder. 'Kuzey Anadolu Fay Hattı'ndan haberi olmayan dedem, yağmurdan kaçayım derken doluya tutulacağı yere göçmüş,' derdi. Ama Erzincan'daki felaketi yaşayan aile uzun yıllar depremin etkisinden kurtulamamıştı. Deprem öyküleriyle büyüyen kayınbiraderim Fethi, sonunda kendini bu alanda yetiştirmek istemiş, jeolog olmuştu. Her konuda abisini örnek alan Kemal durur mu, o da aynı mesleği seçmiş. Aslına bakarsanız Kemal biraz da kıskanırdı abisini. Fethi daha sıcak bir insandı, herkesle çabucak kaynaşırdı. Kemal ise içekapanıktı, konuşmayı sevmezdi, yalnızlıktan hoşlanırdı. Aile de Fethi'yi daha çok severmiş zaten. Kendini göstermek isteyen Kemal ise abisinden daha iyi olduğunu kanıtlamak için uğraşıp durmuş yaşamı boyunca. Ama ne yazık ki bu tatlı yarış Fethi'nin ve eşinin bir kaza sonucu ölmesiyle yarıda kaldı. Abisinin ölümünden sonra Kemal, onun çocuğuyla ilgilenmeye başladı. Bizim çocuğumuz olmadığı için sanırım Barış'ı kendi oğlu gibi görmeye başladı. Buna ben de çok sevinmiştim. Çünkü Kemal ilk kez mesleğinin dışında bir konuya ilgi gösteriyordu. Mesleği Kemal için yaşamdaki en önemli şeydi. Bu duyguyu abisiyle yarışırken edinmişti ve terk edeceğe hiç mi hiç

benzemiyordu. Kemal, küçük Barış'la ilgilenmeye başlayınca onun normal yaşama dönmeye başladığını düşünmüştüm. Gerçekten de artık evde yerkabuğunun hareketleri, Kuzey Anadolu Fay Hattı'nın alışkanlıkları dışında basit konular konuşulmaya başlanmıştı. Fakat Barış, Kemal'e yakın davranmadı. Böyle olmasında eltimin kız kardeşi Aysel'in Barış'ı bizden uzak tutma çabalarının etkili olduğunu söylemeliyim. Bizim Kemal gururludur hatta kincidir. Barış'tan soğuk bir tavır görünce uzaklaştı. Kendini yeniden mesleğine verdi. Bizim evde deprem yine gündemin ilk sırasına yerleşti."

"Demek şık deprem, olağanüstü bir yer hareketi, derken kocanız abartmıyormuş," diye mırıldandı Ali. "Demek deprem gerçekten de hayatının anlamıymış."

"Öyle, son iki deprem onu heyecanlandırdı, hayatına büyük renk kattı."

"Bizimkini ise kararttı," diye serzenişte bulundu Ali.

"Biliyorum," dedi kadıncağız mahcup bir tavırla, "Bir sürü insan konuşmaları yüzünden kocama kızıyor. Ama onun kötü bir niyeti yoktu. İnanmadığı hiçbir şeyi söylemedi. O insanları korkutmayı değil, depreme karşı önlem alınmasını istiyordu."

Baktım konu dağılıyor, "Neyse Şükran Hanım," dedim, "biz konuşmanıza dönelim. Yeğeniyle arasındaki davayı anlatıyordunuz."

"Evet, Barış'la aramız bozulmuştu. Barış üniversiteyi bitirdi, daha önceden de söylediğim gibi eczacı oldu. Ama hırslı bir çocuktu, özel hastane açmayı hedefliyordu. Erzincan'da kayınpederimden kalan geniş bir arazi var. Bu araziyi satıp kendi payına düşeni hastane işinde kullanmak istiyordu. Ama hisseli olduğu için amcasının onayını almadan satamıyordu. Kemal de inat olsun diye sattırmıyordu. Kemal'i mahkemeye verdi. Geçen hafta mahkeme sonrası aralarında büyük tartışma çıktı, Kemal kendini kaybedip Barış'a tokat attı. Barış da bunun hesabını soracağını söyledi. Eve gelince ben Kemal'in ağzından girip burnundan çıktım, yaptığının ayıp olduğunu söyledim, sonunda yeğeniyle konuşmaya ikna ettim."

Şükran Hanım'ın yeniden gözleri yaşarmıştı.

"Keşke etmeseymişim," diyerek ağlamaya başladı. "Kemal onun eczanesine gitti ve ardından ölüm haberi geldi."

Biraz sakinleşmesini bekledikten sonra sordum:

"Kocanızın cesedi Levent'te arabasının içinde bulunmuş. Barış'ın eczanesi Levent'te mi?"

"Hayır. Küçükbakkalköy'de. Biraz da bu yüzden Barış'tan kuşkulandım. Onu öldürüp Levent'e bırakmıştır."

"Kuşkularınızı Barış'a söylediniz mi?"

"O benimle konuşmak istedi ama ben kabul etmedim."

Kadının evinden ayrılırken Kemal'in ölümünün cinayet olabileceğinden ben de kuşkulanmaya başlamıştım. Ama Eczacı Barış'la konuşmadan bir kanıya varmak erken olurdu. Ali de benim gibi düşünüyordu ki yol boyunca hiç sesini çıkarmadı.

Günümüzün kısa sürede köşeyi dönmeyi hedefleyen, hırslı gençlerinden biriydi Barış. Tümüyle kelleşmiş başı geniş bir alın kemiğiyle taçlanmıştı, kalın kaşlarının altındaki küçük, siyah gözlerinde kendine güven okunuyordu. Eczaneden içeri girdiğimizi görünce küçümser bakışlarla süzdü bizi. Polis olduğumuzu duyduğunda bile suratındaki o küçük dağları ben yarattım havası değişmedi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi soğuk bir tavırla.

Ali hoşlanmamıştı adamdan.

"Amcanız ölmeden önce sizin yanınızdaymış, öyle mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Barış, "daha önce aramızda bir tartışma çıkmıştı. Benden özür dilemeye, sorunu konuşarak çözmeye gelmişti."

"Çözdünüz mü bari?"

Ali'nin sorusu manidar, açıkçası kuşku yüklüydü. Ama Barış anlamazlıktan geldi.

"Hayır, öyle bir konuşmayla çözülecek meselelerden değildi. İki gün sonra oturup etraflıca tartışmaya karar verdik."

"Ama konuşmaya gerek kalmadı. Amcanız ölünce sorun kendiliğinden çözüldü."

Ali'nin üstü kapalı da olsa suçlayıcı konuşmasına daha fazla kayıtsız kalamadı Barış.

"Ne demek istiyorsunuz?" diyerek sesini yükseltti.

"Lütfen sakin olun," diye araya girdim. "Amcanız geldiğinde hasta gibi miydi?"

"Hayır, iyi görünüyordu. Kalbinden rahatsız olduğunu filan da söylemedi."

Barış'ın verdiği yanıt dikkatimi çekti.

"Kalbinden rahatsız değildi, dediniz. Başka bir yerinden mi rahatsızdı?"

Bakışlarını kaçırdı, "Biraz başı ağrıyordu," dedi sıkıntıyla.

"Ve sen ona ilaç verdin," diye atıldı Ali. Yüzü gerginleşmişti; gözleri, seni kıstırdım, dercesine parıldıyordu.

"Bakın," dedi Barış. Kendine güvenini yitirmeye başlamıştı. "Ben amcamı öldürmedim. Ben ona sadece iki tane Sedergine verdim."

"O Sedergine kutusu burada mı?" diye sordu Ali.

"Burada." Kasanın çekmecesini açarak kutuyu uzattı. Ali kutuyu alıp kapağını açtı, sonra bana gösterdi, içinden üç dört tablet kullanılmış gibiydi.

"Bunu incelettireceğiz," dedi Ali kutuyu cebine atarken.

Barış hiçbir şey söylemeden ona bakıyordu. Soruşturmayı ben sürdürdüm.

"Amcanızın cesedi Levent'te, arabasının içinde bulunmuş. Orada ne arıyordu, bir fikriniz var mı?"

"Amcam buradayken cep telefonu çaldı. Onu bir televizyon programına çağırdılar. Yanımdan ayrılarak oraya gitti."

"Hangi televizyon kanalı olduğunu söyledi mi?"

"Sanırım, 'Kanal D'den arıyorlar,' dedi ama hangi semte gittiğini söylemedi."

Barış'a İstanbul'dan ayrılmamasını söyleyerek merkeze döndük. Sedergine kutusunu incelemesi için laboratuvarda Galip'e bıraktık. Biz de ofise çıkıp Kanal D'yi aradık. Profesörü çağırmadıklarını söylediler. Barış yanlış anımsıyor olabilir, diyerek öteki kanaları da aradık. En küçüğünden en büyüğüne hiçbir kanal o gün deprem uzmanını konuk olarak çağırmamıştı. Bu durumda ya Barış yalan söylüyordu ya da işin içinde başka bir iş vardı.

"Öğrenmek kolay Amirim," dedi Ali. "Profesörün cep telefonunda numara kayıtlıdır."

"Haklısın," diyerek telefona sarıldım.

"Alo," dedi Şükran Hanım'ın kederli sesi.

Durumu kısaca anlatıp Kemal Bey'in cep telefonunda cevaplanan numaraları bana söylemesini rica ettim. İsteğimi

hemen yerine getirdi kadıncağız. Profesörü arayan numaraları sıraladı. Bunların içinde tanımadığı bir tek numara vardı. Eğer şansımız varsa ve Barış da yalan söylememişse profesörü konuk etmek isteyen kanalın numarası bu olabilirdi. Heyecanla numarayı tuşladım.

"Alo, buyurun," dedi genç bir ses.

"Alo, kiminle görüşüyorum," dedim.

"Kimi aradınız kardeşim," dedi ukalalaşarak.

"Ben Başkomiser Nevzat" dedim ciddi bir sesle. "Bu numaranın sahibiyle konuşmak istiyorum."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Buyurun, ben Şafak Anman" dedi.

"Bir hafta önce Profesör Kemal Kermani'yi aradınız mı?" diye sordum.

Yine kısa bir sessizlik ardından aceleyle bir, "Hayır," geldi.

"Ama profesörün cep telefonu öyle söylemiyor. Aramışsınız ve konuşmuşsunuz."

Yanıt vermekte zorluk çekiyordu.

"Telefonunuzu sizden habersiz başka biri kullanmış olabilir mi?" diye onu rahatlattım.

"Olabilir. Burası bir film stüdyosu."

"Film stüdyosu mu?"

"Evet, Günışığı Stüdyosu. Dizi film çekiyoruz."

"Yeriniz nerede?"

"Levent'te."

Bu kez sessizliğin nedeni benim duraksamamdı. Ama uzatmadım.

"Peki," dedim, "oradan ayrılmayın gelip sizinle konuşacağız."

"Olur," dedi ama sanki bir şey daha söyleyecekmiş gibi geldi bana. Yanılmamıştım. "Şey Başkomiserim," diye ekledi, "şimdi hatırladım. Arkadaşlar, deprem hakkında bir uzmanla konuşacaklardı. Herhalde sözünü ettiğiniz profesörle konuşmuş olmalılar."

"Neden bir deprem uzmanıyla konuşmaya gerek duydunuz?"

"Çektiğimiz dizi depremle ilgili."

"Anladım, yine de adresinizi verin bana."

Profesörün arabasında ölü bulunduğu yer Günışığı Stüdyosu'na beş yüz metre mesafede, boş bir arsanın kenarıydı. Kimse profesörün nasıl, ne zaman öldüğünü görmemişti. Ölümünden birkaç saat sonra yoldan geçen yaşlı bir kadın bulmuştu cesedini.

Günışığı Stüdyosu'nun kapısına gelince orta yaşlı bir bekçi durdurdu bizi. Kim olduğumuzu söyleyince yana çekilerek, "Buyurun," dedi. Bir adım atmıştım ki durdum. Bekçiye dönerek sordum.

"Depremle aran nasıl?"

Önce anlamadı bekçi, sonra başını yana eğerek yanıtladı sorumu.

"Nasıl olsun Beyim, herkes gibi bekliyoruz. Profesörler de kötü kötü konuşuyor."

"Sen boş ver o televizyonlarda konuşanlara," dedim.

"Televizyonda değil," dedi masum bir ifadeyle, "bizzat ben konuştum onlardan biriyle."

"Deprem uzmanıyla mı?"

"He canım, adını bilmiyorum da, şu keçi sakallı profesör var ya. Hani geçen hafta öldü."

"Profesör Kemal Kermani mi?"

"Hah işte o. Yine açtı mübarek ağzını. Yok İstanbul yıkılacakmış da, taş taş üstünde kalmayacakmış da..."

"Nerede söyledi bunları?"

"Burada, işte sizin durduğunuz yerde. Geçen hafta Şafak Bey'le görüşmeye gelmişti. Benim de vardiya bitimi. Tam gidecektim ki kapıda onu gördüm. Depremciler her gün artist gibi televizyonda. Hemen tanıdım adamı. Sordum, ne olacak bu deprem durumları diye..."

Bekçinin çenesi açılmış, anlattıkça anlatıyordu ama biz alacağımızı almıştık. Ali'yle bakışıp Şafak Bey'i görmek için stüdyoya daldık. Bekçinin tarif ettiği gibi dar bir koridordan geçip, üç kamerayla çevrelenmiş geniş bir salona çıktık. Biri kadın, üç kişi salonun ortasındaki oda dekorunun koltuklarına oturmuş, kara kara düşünüyorlardı. Bizi görünce adeta panikleyerek ayağa kalktılar. Saçlarını at kuyruğu yapmış, uzun boylu olanı, yaklaşarak elini uzattı.

"Ben Şafak," dedi, başıyla ötekileri göstererek ekledi, "bunlar da çalışma arkadaşlarım Betül ile Salim."

"Evet Şafak," dedim gözlerimi üzerine dikerek, "nedir bu işin aslı, anlat bakalım."

"Neyin aslı?" demeye kalktı. Ama sesi o kadar cılızdı ki, belli ki kendi de söylediğine inanmıyordu.

"Eczacı Barış'tan para alıp Profesör Kemal'i öldürmenin aslı," diye gürledi Ali. Sesi boş salonda uğursuzca yankılandı.

"Ben size söylemiştim," diye mırıldandı Salim adındaki genç. "Bu işe hiç girişmeyelim, demiştim. Bakın başımıza ne işler açtınız."

"Kes sesini," diye bağırdı Şafak arkadaşına, sonra Ali'ye dönerek sürdürdü sözlerini. "Eczacı Barış'ı tanımıyoruz. Profesör Kemal'in ölümüne gelince; böyle olmasını istememiştik."

Ali tiksinti dolu bakışlarla süzdü at kuyruklu adamı.

"İstemezsiniz tabii... Yakayı ele veren katillerin ortak nakaratıdır bu."

"Biz katil değiliz," dedi Şafak. "Profesörün ölmesini istemezdik."

İçten görünüyordu, sesi pişmanlık yüklüydü.

Ali suçlamalarını sürdürmeye hazırlanıyordu ki koluna dokunarak onu susturdum.

"Peki, anlatın bakalım, nasıl öldü profesör?" dedim.

Minnettar bakışlarını yüzüme dikerek anlatmaya başladı.

"Biliyorsunuz Başkomiserim, depremler yaşamımızı altüst etti. Hepimiz kendi evimize, işyerimize giremez hale geldik. Kulağımız deprem uzmanlarının yapacakları açıklamalarda, haber bültenlerini bekler olduk. Deprem uzmanlarına gelince, sonunda anladık ki onlar da fazla bir şey bilmiyorlar. Bazıları iyi niyetli, insanlara yardımcı olmaya çalışıyor, bazıları yıllardır önem verilmemenin ezikliği altında toplumdan öç almak istercesine çıkıp felaket tellallığı yapıyor, bazıları fırsat bu fırsat deyip olur olmaz televizyon programlarında sanatçılarla boy gösteriyor. Ama sizin de bildiğiniz gibi, bunların içinde bizi en çok korkutanı, en çok aşağılayanı Kemal Kermani'ydi. Gelecekte büyük bir deprem öngördüğü için değil. Bunu anlamamız mümkün. Adam bilimadamı, bir varsayımda bulunuyor. Bu varsayımı olumsuz diye onu suçlamak son derece yanlış. Ama depremlerde otuz bine yakın insan ölmüşken, 'Çok şık bir depremdi, o depremde buluna-

mamam büyük şanssızlık,' diye konuşması, ne bilimle ne ahlakla bağdaşmıyordu. Bağdaşmaması bir yana bizi de korkuya düşürüyor, toplumun büyük çoğunluğu gibi psikolojimizi bozuyordu. Aklımıza bu kendini bilmez profesöre bir oyun oynamak geldi. Biz deprem olacak mı korkusuyla yaşarken, mademki o, 'Ben 8 şiddetindeki depremden korkmam,' diyordu. Ona bunu yaşatalım, bakalım korkuyor mu, korkmuyor mu görelim, dedik."

Şafak'ın söyledikleri düşüncelerimi kaplayan sisi dağıtıyordu ama 8 şiddetindeki sarsıntıyı nasıl yapacaklarını hâlâ aklım almıyordu.

Sanki kafamdaki soruyu anlamış gibi, "Biliyorsunuz, burada depremle ilgili bir dizi çekiyoruz. Üzerinde durduğumuz bu oda hareketlidir. Altında bütün dekoru doksan derece sağa sola eğecek bir düzenek var. Sahnelerin sahici olması açısından bu sistemi kurmuştuk. Yani küçük oyunumuz için her türlü donanıma sahiptik. Profesörü, Kanal D'den arıyoruz, diyerek stüdyomuza konuk olarak çağırdık. Hiç kuşkulanmadan kabul etti teklifimizi. Niyetimiz o konuşurken güçlü bir sarsıntı yaratıp kameraya almak, gece haberlerinde, korktuğunu herkese göstermekti.

Profesöre ilk soruyu sorduk. O yanıtlarken hafif bir sarsıntı meydana getirdik. Umduğumuz gibi olmamıştı, profesör sakindi, bir an dikkat kesildikten sonra, 'Bu 4,5 şiddetinde bir sarsıntı, yıkıma yol açmaz, korkmayın,' dedi.

Bunun üzerine sarsıntıyı iyice artırdık. Profesör hâlâ sakin sakin açıklıyordu.

'Bu 5,5; önemli değil. 6; bir şey olmaz.'

Ama sarsıntı artınca bizimkinin de yüzü çarpılmaya başladı. O korku belirtileri gösterince biz keyiflenmeye başladık. Sarsıntıyı artırdık. Profesör en son, 'Bu 6,5 şiddetinde,' dedi.

Ondan sonra yüzü sarardı, kalbini tutarak oturduğu koltuğa yığıldı. Biz için için gülerek onu kameraya alıyorduk. Sarsıntıyı durdurduk. Profesörün yanına gittik. Gördüğümüz manzara kanımızı dondurdu. Adamın gözleri dehşet içinde donup kalmıştı. Nabzına baktık, ölmüştü. Çok korktuk. Onu bir beze sarıp arabasına götürüp bıraktık. İnanın, niyetimiz onu öldürmek değildi, biz yalnızca hepimizi korkutan bir insanı biraz korkutmak istemiştik."

Aşk Ölüme Benzer

Sorgu odasının içini gösteren pencerenin önünde durmuş, iskemlede oturmakta olan genç adamı izliyorum. O, benim farkımda değil, karşısındaki büyük aynanın aslında odanın dışardan görüldüğü bir pencere olduğunu nereden bilsin zavallı. Başını hafifçe öne eğmiş, sakin sakin sigara içiyor. Sanki üç cinayetle suçlanan bir sanık değil de, rastlantı sonucu buraya düşmüş, gerçek anlaşılınca elini kolunu sallaya sallaya kapıdan çıkıp gidecek olan masum biri.

Yirmi yıllık meslek hayatımda her çeşit katille karşılaştım: Bu, karıncayı bile incitemez diyebileceğiniz kadınlar, insanı sulu götürüp susuz getirecek kadar becerikli olanlar, ruhlarını cinayetlerle besleyen gizli psikopatlar, hiç istemediği halde olayların zorlamasıyla elini kana bulayan zavallılar, envai türlüsü. Ama onların hiçbiri "suçsuz" duygusu uyandırmamıştı bende. Bu delikanlıya bakarken, ilk kez bir zanlının "suçsuz" olabileceğini düşünüyorum; üstelik evinde ele geçirdiğimiz kanıtlara, hatta cinayetleri işlediğini itiraf etmesine karşın. Niye böyle düşündüğümü bilmiyorum; aynı yaşlarda bir oğlum olduğu için mi? Belki ama tek nedenin bu olduğunu sanmıyorum. Bu çocuğun yenilgiyi kabullenmiş bakışlarında, uysal davranışlarında öyle bir şey var ki... İnsan onun katil olduğunu kabul edemiyor.

Yakışıklı bile değil ama yüzünde ince, kırılgan, kendini ortaya koymaktan çekinen bir ifade var. Sanki Tanrı bir kız ile bir delikanlının çizgilerini üst üste koyup öyle biçimlen-

dirmiş yüzünü. Sokakta, otobüste bakışlarınız karşılaşsa ona gülümsemeden geçemezsiniz. Ben gözlerimi delikanlıya dikmiş, böyle düşünürken kapı açılıyor, gelen yardımcım Ali.

"Kız gelmedi mi Amirim?" diye soruyor.

"Yoo, uyuşturucu testi bitti mi?"

"Bitmek üzereydi. Birazdan Nermin getirir herhalde. Bu yüzleşmeye gerek var mıydı Amirim?"

"Var. Bence kız da, oğlan da bir şeyler saklıyor."

"Kızı bilmem ama oğlanın sağlam ayakkabı olmadığı belli."

"Öğrenci mi bunlar?" diye soruyorum.

"Bunlara öğrenci denir mi bilmem? Altı yıldır üniversitedeler. Günlerini gün ediyorlarmış anlaşılan."

"Nasıl geçiniyorlarmış?"

"Kıza babası para yolluyormuş. Oğlan da barlarda garsonluk yapıyormuş."

Başımla sorgu odasındaki çocuğu göstererek soruyorum.

"Eroin de kullanıyormuş, öyle mi?"

"Eroini de denemiş ama daha çok kuru; esrar, hap falan gibi şeyler." Duraksıyor; yüzüme dikkatle baktıktan sonra, geniş alnını kırıştırarak soruyor: "Cinayetlerin altında uyuşturucu ticareti mi var, diyorsunuz?"

"Emin değilim," diyorum dalgın bir tavırla.

"Bence fazla kuşkulu davranıyorsunuz Amirim. Oğlan da suçunu itiraf etti zaten."

"Ama cinayetleri neden işlediğini anlatmadı hâlâ," diyorum, işimizin henüz bitmediğini hatırlatmak için.

"Kız, kıskançlık yüzünden, dedi ya!"

"Bu kızın ifadesi. Çocuk ise kızdan bile söz etmedi."

"Kızla birlikte çekilmiş fotoğrafları var elimizde."

"Olabilir," diye açıklıyorum. "Ama bu cinayet nedeninin kıskançlık olduğunu kanıtlamaz."

"Yapmayın Amirim," diyor Ali. "Her şey gün gibi ortada, çocuk deli gibi âşıkmış kıza."

"Kızın bulaştığı cinayetleri üstlenmesi için bundan daha iyi bir gerekçe olmaz." Bir an ikimiz de susuyoruz. Sonra sanki kendi kendime mırıldanıyormuş gibi söyleniyorum: "Nedense o kıza hiç güvenmiyorum."

Daha sözümü bitirmeden önde kız, arkada bizim gedikli memurlarımızdan Neriman kapıdan içeri giriyorlar. Kızı izliyorum; sırtında deri ceket, altında ise bacaklarının bütün güzelliğini sergileyen kahverengi bir mini etek var. Soğukkanlı görünmeye çalışıyor ama gergin olduğu her halinden belli. İçeri girer girmez bakışları bir an sorgu odasındaki delikanlıya kayıyor. Gözlerinde nefretten çok sıkıntı var. Fazla bakmıyor zaten, önce beni şöyle bir süzüyor, sonra gülümseyerek Ali'ye dönüyor, bir şeyler söylemek üzereyken, Neriman daha önce atılıyor:

"Test bitti Amirim," diyor bana dönerek. "Asım Bey sonucu size bildirecekmiş."

"Tamam Neriman sağ ol. Sen işine dönebilirsin."

Neriman kapıdan çıkarken, kız bana değil de Ali'ye soruyor:

"Beni ne zaman göndereceksiniz?" Sesinde kaygıdan çok, flörte hazır olduğunu haber veren kırıtkan bir tını var.

Ali gülümsemesine engel olamayarak yumuşak bir yanıt vermeye hazırlanırken araya giriyorum.

"İşin bittiği zaman."

"Anlamıyorum," diyor kız, bana mı, yoksa Ali'ye mi bakacağını bilemeden. "Size katili yakalatıyorum, teşekkür edeceğinize gözaltına alıyorsunuz."

"Gözaltında değilsiniz," diyor Ali, tatlı sert bir tavırla.

Kız gerginleşmeye başlıyor:

"Nasıl gözaltında değilim? Uyuşturucu testi bile yaptınız bana."

"Sesini yükseltme!" diye uyarıyorum onu sert bir tavırla.

Bir adım geriliyor, neredeyse ağlamaklı bir sesle söyleniyor:

"Sesimi yükseltmiyorum, sadece beni ne zaman bırakacaksınız, onu öğrenmek istiyorum."

"Bakın," diyerek, yine Ali giriyor araya. "Bu basit bir sorgulama değil. Ortalıkta üç cinayet var. Anlamalısınız."

Ali'nin kıza yalakalanması canımı sıkıyor ama bir şey söylemiyorum.

"Söylediklerimize inanmıyor musunuz?" diyor kız. Bizimkinin yatıştırıcı konuşmasından cesaret almış olmalı.

"Elbette inanıyoruz," diyor Ali, anlayışlı bir ses tonuyla. "Ama en ufak bir nokta bile karanlıkta kalmamalı. Zanlıyla yüzleştireceğiz sizi."

Kızın yüzünün sarardığını fark ediyorum, korkuyla bir adım geriliyor.

"Bu şart mı?" diye soruyor.

"Şart," diyorum. "Zanlı ifadesinde senden hiç bahsetmedi."

"Bahsetmedi mi?" diyor kız. Altdudağının hafifçe aşağıya sarktığını görüyorum, bu duruma gerçekten şaşırmış gibi görünüyor. "Peki, o zavallı adamları niye öldürdüğünü de anlatmadı mı?"

Ona yanıt verecekken telefon çalıyor, yanan ışıktan dahili olduğunu anlıyorum, Ali'den önce davranarak kaldırıyorum ahizeyi.

"Alo, ben Başkomiser Nevzat."

"Selam, ben Asım, Amirim. Şu gönderdiğiniz kız..."

"Evet," diye soruyorum ciddileşerek.

"Sınırı çoktan geçmiş," diyor Asım, sesinde üzüntüden çok bu tür olayları kanıksamış bir insanın umursamazlığı var. "Üç yıldır aralıksız kullanıyormuş."

Gözucuyla kıza bakıyorum, kendisi hakkında konuştuğumuzu anlamış, dikkatle beni dinliyor. Ona duyurmak için inadına yüksek sesle soruyorum.

"Eroin mi?"

"Önceleri esrarla başlamış, son bir yıldır eroine devam ediyormuş."

"Öyle mi?" diyorum, abartıyla başımı sallayarak. Niyetim kızı korkutup sakladığı bir şey varsa öğrenmek. "Başka ne çıktı?"

"Hepsi bu Amirim. Ayrıntılı raporu yarın alırsınız."

"Tamam, sağ ol Asım," diyerek kapatıyorum telefonu.

Kız gergin bir ifadeyle yüzüme bakıyor. Dudaklarımda küçümseyen bir gülümsemeyle ben de onu şöyle bir süzdükten sonra, "Eee, anlat bakalım masum kız," diyorum. "Ne zaman başladın uyuşturucuya?"

"Benim uyuşturucu kullanmamla bu cinayetlerin ne ilgisi var?" diyerek arsızlaşmaya başlıyor.

"Anlatırsan öğreneceğiz," diyorum.

"Anlattım ya," diyor, iki elini yana açarak. "İçerdeki manyak beni kıskandı, bu yüzden öldürdü adamları. Hepsi bu."

Başımla sorgu odasını göstererek, "O böyle söylemiyor ama," diyorum.

Kız afallayarak, "Ne... ne söylüyor?" diye kekeliyor.

"Gerçeği söylüyor," diyorum. "Senin de bildiğin gerçeği."

"Gerçek benim anlattığım. O çıldırmış..."

"O zaman karşılaştıralım sizi," diyerek, Ali giriyor devreye. Benim bozulduğumu fark etti anlaşılan, durumu kurtarmaya çalışıyor. "Böylece gerçek ortaya çıkar."

"Tamam," diyor, bu işten kurtuluş olmadığını anlayan kız. "Hadi gidip yüzleşelim şununla."

Bir an Ali'yle göz göze geliyoruz, sonra sorgu odasına yöneliyoruz.

İçeri girdiğimizi gören delikanlı, önce boş gözlerle süzüyor bizi ama aramızda kızı görür görmez rengi atıyor, telaşla ayağa kalkarak, "Onu niye getirdiniz?" diyor.

Ali çevik adımlarla delikanlıya yaklaşıyor, omzundan bastırarak yeniden iskemlesine oturtuyor.

"İzin almadan konuşma," diyor tehditkâr bir sesle. Ama dinleyen kim.

"Onu niye getirdiniz?" diye tekrarlıyor delikanlı. Bunun üzerine Ali'nin tokadı yüzünde patlıyor.

"Sana sus dedim!"

Delikanlı tokadın etkisiyle yana savruluyor, iskemleden düşmekten son anda kurtuluyor.

Ali, çocuğa vururken kızın yüzünün buruştuğunu görüyorum, ağlamaya başlıyor. Bir an delikanlıya acıdığını düşünüyorum ama sandığım gibi çıkmıyor, kız gözyaşları içinde delikanlıya bakarak bağırmaya başlıyor:

"Manyak bu, manyak! Başıma ne geldiyse onun yüzünden geldi. Benim hiçbir suçum yok."

Ne olup bittiğini anlamayan delikanlı, bir yandan yediği tokadın etkisiyle patlayan dudağından sızan kanı silmeye çalışırken, bir yandan da sitem dolu gözlerle kıza bakıyor.

"Öldürdün onları," diye bağırmaya devam ediyor kız. "Onları sen öldürdün. Niye benim üzerime atıyorsun. İstemedim ulan seni. Hiç istemedim."

Delikanlının kanayan dudağında bir gülümseme beliriyor, gözlerinin dolduğunu görüyorum.

"Biliyorum, beni istemediğini biliyorum," diye mırıldanıyor, sonra aniden sesini yükselterek çılgın gibi bağırmaya başlıyor, "Onun için öldürdüm. Evet, onları ben öldürdüm, bu orospunun hiçbir suçu yok."

Ali, delikanlıya yeniden vurmaya hazırlanırken, "Tamam," diyorum. Yardımcım dönüp yüzüme bakıyor. "Sen kızı çıkar."

Ali duraksıyor.

"Dediğimi yap," diye tekrarlamak zorunda kalıyorum. Çaresiz, kızı alıp gidiyor. Sessiz sessiz ağlamakta olan delikanlının karşısına bir iskemle çekip oturuyorum. Cebimden sigara paketini çıkarıp uzatıyorum. Farkında değil, eline dokunuyorum, başını kaldırıp ıslak gözlerle bakıyor, sigarayı görünce alıyor. Hâlâ hafifçe kanayan dudağına yerleştiriyor. Sigarasını yakıyorum, derin bir nefes çekiyor. Kendiminkini de yaktıktan sonra, "Seni nasıl yakaladığımızı biliyor musun?" diyorum.

Ağlamayı kesip dikkatle yüzüme bakıyor.

"Hayır," diyor ama sanki alacağı kötü haberi sezinlemiş gibi gözbebekleri dehşet içinde büyüyor.

"İşte bu korumaya çalıştığın kız," diyorum, elimle kapıyı göstererek. "Seni, o ihbar etti."

İnanmamış gibi yüzüme bakıyor.

"Yalan söylemiyorum, geçen akşam telefonla aradı bizi. Üç cinayeti de senin işlediğini söyledi. Böyle çok ihbar alırız, önce ona inanmadık, 'Merkeze gel,' dedik. Bir saat sonra buradaydı."

Delikanlı içini çekerek başını önüne eğiyor. Sanki bütün dünyanın yükü omzuna yığılmış gibi küçülüyor, un ufak oluyor. Elimle omzuna dokunuyorum.

"Bak evlat," diyorum. "İşin zor. Anlat, belki sana yardımım dokunur."

Hafifçe başını kaldırıyor, kaşlarının altından yüzüme bakıyor.

"Onu çok sevmiştim Komiserim," diyor. Devam edeceğini sanıyorum ama susuyor. Bir an ben de ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Tek dekoru iki iskemle olan bu odada bir süre

öylece oturuyoruz. Sonunda bu sessizliğe dayanamıyorum, sırf konuşmuş olmak için, "Seven insan öldürmez," diyorum. "Bana yalan söyleme."

Yüzüme bakmadan başını sallıyor.

"Sen hiç sevmemişsin Komiserim," diyor. "Seven insan, ama gerçekten seven insan her şeyi yapar... Ben bu kız için öldürdüm."

"Peki neden o üç adam?"

"Onunla yattıkları için diyebilirim ama asıl neden bu değil. Kendimi öldürmeyi beceremediğim için öldürdüm onları.."

"Kendini mi öldürecektin?"

"Evet, o herifle karşılaşmasaydım yapacaktım bunu."

"Hangi herifle?"

"İlk öldürdüğüm adam, şu halı tüccarı..."

"Marmaris'teki mi?"

"Evet, işte o. Marmaris'e gittik bu karıyla beraber. Güya beni aldatmaya son verecekti. Artık yaşlı zengin sevgililerinin hepsini bırakacaktı. Bursa'dakini, İstanbul'dakini. Çünkü evlenmeye karar vermiştik. Çünkü onları değil, beni sevdiğini söylemişti. Ona inandım Komiserim. Zaten ben ona hep inanırım. Kaç defa aldattı beni, gözlerimin içine kara kara bakarak kaç defa alay etti benimle, kaç kere yalan söyledi, kaç defa çekip gitti geceleri bir başıma bırakarak. Her defasında inandım, her defasında bağışladım onu. Yine bağışlamıştım, yine birlikteydik. Yeni başlangıcımız için gittik Marmaris'e.

İlk iki gün her şey çok güzeldi. Üçüncü gün odamıza garip telefonlar gelmeye başladı. Telefonu o açıp konuşuyor, 'Kim o?' diye sorduğumda, 'Hiç, bir kız arkadaşım," diyordu. Telefonu ben açınca karşı taraf konuşmuyordu. Yine beni aldattığını hissettim.

O gece tartıştık. Tartışma uzayınca, 'Ben özgür bir kızım, bana karışamazsın,' diyerek çekip gitti. Önce aldırmadım ama dakikalar ilerledikçe koymaya başladı. Onsuz yapamıyordum, direnmek istedim, peşinden gitmemek için kendimi çok zorladım, olmadı. Ayaklarım sanki kendiliğinden beni sokağa sürükledi. Kaç bar, kaç disko dolaştığımı bilmiyorum. Geceyarısına doğru deniz kıyısında yarı açık bir diskotekte, oldukça yakışıklı bir gençle sarmaş dolaş dans ederken buldum onu. Barda bir yer bulup yan yana dizilmiş kadınlı erkek-

li kalabalığın arasına sokuldum. Bir içki söyledim kendime, sonra orada öylece durup, kendini müziğin ritmine bırakarak delikanlının bedenine yapıştırmış dans eden sevgilimi seyrettim. Sevgilim yoruluncaya kadar, tek bir hareketini bile kaçırmadan izledim. Sonunda yoruldu, yakışıklı kavalyesinin koluna girerek salına salına bara yaklaştı. Sanki mutluluktan uçuyordu, kendimi göstermesem beni dünyada fark etmezdi. Belki de doğrusu oydu, belki de ona hiç bulaşmamalıydım. Yapamadım; yıkılmış, yenilmiş bir gülümseyişle dokundum omzuna, dönüp de beni karşısında görünce bütün tadı kaçtı.

'Yine mi sen? Ne var, yine ne var?' diyerek, bana çıkışmaya başladı. Barışmak istediğimi söylemeye, yeniden konuşmak istediğimi açıklamaya çalıştım, dinlemedi bile, yanındaki herife iyice sokularak, 'Hadi hayatım gidelim,' dedi.

Bu ilk defa olmuyordu. Ama bu gece son olacaktı, kolundan tutup sertçe çektim.

'Gitmeyeceksin,' dedim. 'Konuşacağız.'

Yüzüm öyle korkunç bir hal almış olmalı ki yanındaki delikanlı, değil bana karşı koymak, birkaç adım gerilemişti bile. Oğlan sanki kaçmak için fırsat arıyor gibiydi. Ama bizimki dişi bir kaplan gibi üzerime atılarak yakama yapıştı, 'Ne konuşacağız oğlum,' diyerek bağırmaya başladı. 'Ne istiyorsun benden? Çek git.'

Bu defa ben onu tutup sarsmaya başladım.

'Gitmeyeceğim, sen de gitmeyeceksin. Oturup konuşacağız.'

Yakışıklı kavalye işin ciddiyetini kavrayınca iyice tırstı.

'Yaa kusura bakmayın ama benim gitmem lazım,' diyerek uzaklaştı. Bizimki iyice çıldırmıştı. Önce gitmekte olan çocuğun ardından küçümseyen gözlerle baktı, sonra bana döndü. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

'Tamam lan,' dedi. 'Gel konuşalım.'

Birlikte diskodan çıkıp kumsal boyunca yürümeye başladık. Yürürken bir ara gözlerim denize takıldı, biz ne kadar öfkeliysek deniz tersine o kadar sakindi. Tatlı bir meltem sanki olan bitenden habersizmiş gibi yüzümüzü okşayıp duruyordu. Diskodan biraz uzaklaştıktan sonra dönüp karşıma dikildi, eliyle göğsümden itekleyerek, 'Ne istiyorsun sen?' diye bağırdı.

'Neden bağırıyorsun?' dedim sesimi yumuşatarak. 'Gel oturup sakin sakin konuşalım.'

'Benim seninle konuşacak bir şeyim yok. Peşimi bırak,' dedi.

'Hani beni seviyordun, hani evlenecektik?' diye söylendim sitemkâr bir sesle.

'Yalan söyledim. Seni hiç sevmedim. Kullandım lan seni. Anlıyor musun, kullandım.'

'Böyle konuşma!' dedim. Onu tehdit etmek gibi bir amacım yoktu ama öyle sandı.

'Konuşursam ne olur? Ne yaparsın, öldürür müsün beni?'

'Seni değil, kendimi öldürürüm,' dedim.

Hemen çantasını açtı, her zaman yanında taşıdığı falçatasını çıkarıp elime verdi.

'Al lan,' dedi. 'Bununla öldür kendini. Öldür de kurtulayım senden.'

Sonra dönüp gitti. Elimde falçata, kumsalda öylece kalakaldım. Yıkılmış bir halde otele döndüm. Eşyaları oradaydı, çıkmadan önce yıkandığı havlu henüz kurumamıştı; oda, perdeler her yer onun parfümü kokuyordu. Yatağın onun yattığı bölümüne uzanıp ağladım. Bütün aşağılamalarına rağmen ondan vazgeçemiyordum. Kulağım kapıda, çıkıp gelmesini, benden özür dilemesini bekledim ama gelmedi. Sabaha doğru sızmışım. Uyanınca bir ara kahvaltıya indim, geldiğimde eşyalarının olmadığını gördüm. Resepsiyondaki görevli, hanımefendinin yedek anahtarla kapıyı açtırıp eşyalarını aldığını söyledi. Beynimden vurulmuşa döndüm. Otelden çıkıp yine onu aramaya başladım. Başka otellere, pansiyonlara, kamp yerlerine baktım, yoktu, hatta belki dönüyordur, diye terminale bile gittim ama onu bulamadım. Gururu incinmiş, yıkılmış bir halde otelin yolunu tuttum. Ondan çok kendime kızıyor, zayıf karakterli oluşuma yerinip duruyordum. Önce odama çıktım ama oturamıyordum, ruhum sıkılıyordu. Aşağıya, havuzun yanındaki bara indim. Barda orta yaşlı, şişman bir adam içki içiyordu. Yanındaki tabureye çöküp barmenden içki istedim.

İlk kadehi devirdikten sonra adam, 'Dertli görünüyorsun, âşık mısın?' diye sordu. Hiç onu çekecek halde değildim ama adam içtendi, kıramadım.

'Biraz yorgunum,' dedim.

'Aşk yorgunu,' dedi adam, bilmiş bir gülümseme takınarak.

'Öyle olsun,' dedim, sonra kadehimi kaldırarak ekledim. 'Aşk yorgunlarının şerefine.'

Kadehindeki içkiden bir yudum aldıktan sonra, 'Bir ay önce ben de senin gibiydim,' dedi adam. 'Ama atlattım. Artık keyfime bakıyorum. Her akşam bir kızla çıkıyorum. Gencecik, fıstık gibi kızlar. Hele dün akşam birini götürdüm. İlik gibi bir kız. Kumral, uzun boylu. Belki sen de görmüşsündür, bu otelde kalıyormuş...'

Önceleri adamı dinlemiyordum ama, bu otelde kalıyormuş, deyince irkildim. Bu olabilir miydi, ondan mı, benim sevgilimden mi bahsediyordu? Bütün gücümü toparlayıp sordum:

'Hani şu kırmızı mini etekli kız mı?'

'Ta kendisi, bak senin bile dikkatini çekmiş. Sevgilisinden bahsetti bana. Oğlan deli gibi âşıkmış. Kız ise nefret ediyormuş ondan. Benimle de sevgilisinden intikam almak için yattı. Çatlak karı. Ama sevişmeyi iyi biliyor. Ne numaralar vardı kahpede.'

Adamın sesi kulaklarımda çınlamaya başlamıştı, artık onu duymuyordum. Ama anlatırken gözlerinde beliren şehvet deli ediyordu beni. Duyduğum acı, kıskançlık o kadar derindi ki, buna son vermek için sevgilimin verdiği falçatayla o anda bileklerimi kesebilirdim. Hatta bir an bunu yaptığımı bile düşündüm. Küvette kızıllaşmış suların arasında yatan bedenim geldi gözlerimin önüne. Birden tuhaf bir şey oldu, küvette boynu düşmüş bir halde yatan kendi ölüme acıdım. Bu acı gitgide öfkeye dönüştü. Adamın yüzüne baktım. Şişmandı, alnı ter içindeydi, ikide bir barmenden kâğıt mendil isteyip terini siliyordu. Sevgilimin üstündeyken de böyle terlediğini düşündüm. Adamı işte o an öldürmeye karar verdim. Bu kararı alınca rahatladım. Adam küfelik oluncaya kadar yanında kaldım, sonra onu odasına götürdüm. Odası alt kattaydı, bu işimi kolaylaştıracaktı. Adamı yatırdıktan sonra anahtarını alarak çıktım. Ertesi sabah başka bir otele geçtim. Geceyarısından sonra sevgilimin falçatasını alıp kumsaldan otele girdim. Beni gören kimse olmamıştı. Kapıyı dinledim, şişkonun

horultusu dışarıdan bile duyuluyordu. Anahtarı kilide sokup çevirdim, kapı sessizce açıldı, usulca içeri süzüldüm. Adam iki gece önce sevgilimi becerdiği yatakta uyuyordu. Önce onu öldüremeyeceğimden korktum ama sevgilimle bu yatakta yaptıklarını anımsayınca hiç duraksamadan indirdim falçatayı gırtlağına.

Otelden çıkarak kumsal boyunca yürürken içimde tarifsiz bir dinginlik duyuyordum. Yenilmişliklerden, acılardan, öfkeden kurtulmuş gibiydim. Yürürken, 'Ona dokunan herkesi öldüreceğim,' diye mırıldandığımı fark ettim. Önce bu sözlerden ürktüm ama sonra öldürmenin bir tür arınma olduğunu düşündüm. Artık kafamda bir tek şey vardı: Sevgilimin Bursa'daki ve İstanbul'daki âşıklarını da öldürmek. Önce Bursa'dakini hallettim, sonra da İstanbul'dakini. Böylece bütün acılardan, kıskançlıklardan kurtulacağımı düşünüyordum. Ama olmadı, kurtulamadım. Onu günlerdir görmememe karşın hâlâ seviyor, istiyordum. Bu özleme bir de öldürdüğüm insanlar için duyduğum vicdan azabı eklenmişti. Gitgide asıl öldürmem gereken kişinin sevgilim olduğu düşüncesine kapıldım. Öldürdüğüm adamların hiçbir suçu yoktu. Benim böyle düşünmeye başladığım günlerde sevgilim aradı. Cinayetler onu ürkütmüştü. Böyle bir şey yapacağıma ihtimal vermemesine karşın yine de beni yoklamak istemişti. Titrek sesi, korktuğunu hem de çok korktuğunu ele veriyordu. Onun korkmasından büyük bir keyif aldığımı fark ettim. Bir sapıktan söz ediyordu.

'Onun kim olduğunu biliyorum,' dedim gizli bir zafer duygusuyla. Telefonda sesi donakaldı. 'Görüşürsek sana da anlatırım.'

'Bana gel,' dedi merak yüklü bir sesle.

Gittim. Niyetim, o gün onu da öldürmekti. Ama daha kapıdan girip de yüzünü görür görmez, bu işi yapamayacağımı anladım. Ayaklarına kapanarak, bu cinayetleri onun için işlediğimi itiraf ettim. Önce inanmadı, ayrıntıları anlatıp, verdiği falçatayı çıkarıp gösterince kabul etti gerçeği. Korkmaya başladı. Korkmamasını, ona zarar vermeyeceğimi, istesem bile bunu yapamayacağımı söyledim.

'Tamam,' diyerek beni yatıştırdı. Her şeyin eskisinden daha güzel olacağını söyledi. Aslında beni, yalnızca beni sev-

diğini söyledi. O geceyi birlikte geçirdik. Benimle hiç bu kadar ateşli sevişmemişti.

Ertesi gün 'Bursa'ya gitmem gerek, dönünce seni ararım,' dedi. O Bursa'ya gitti, ben de eve geldim. Meğer yine beni aldatıyormuş, Bursa diye size gitmiş, o akşam tutuklandım."

Delikanlının gözleri yine dolu dolu olmuştu. İçini çekerek sözlerine son noktayı koydu.

"İşte böyle Komiserim. Gerçek aynen bu."

Delikanlı içten konuşuyordu, üstelik hiç kimse bu kadar ayrıntılı yalan söyleyemezdi. Ama nedendir bilmem, ben yılların başkomiseri Nevzat, hâlâ bu çocuğun masum olduğuna inanıyordum.

İstanbul'dan suç manzaraları... Suçun perdelediği yaşamlar... Katillerin ardındaki insanlar. Sıradan olanın gerisindeki gizem. Ülkenin gerçek bir panoraması. Karakterler labirenti... Başkomser Nevzat'la, varoşlardan villalara, batakhanelerden sanat çevrelerine yaptığımız heyecan yüklü bir yolculuk. Trajik olduğu kadar komik, komik olduğu kadar kederli vakalar. Bize, bizi anlatan ironik öyküler.

"Cinayetin işlendiği resim atölyesi bir korku filmi setini andırıyordu. Yüksek bir tavan, ölü yüzü gibi bembeyaz duvarlar, bordo renkli kadife perdelerle kaplanmış üç dar pencere. Pencerelerin hemen önünde duran cevizden yapılma tabutun içinde, uzun saçlı, ilk bakışta kız mı erkek mi olduğu anlaşılmayan bir ceset yatıyordu. Bütün bedenini kaplayan siyah pelerinin kalp hizasında kol saatinin kadranı büyüklüğünde bir delik vardı. Tuhaftır, deliğin etrafında fazla kan lekesi yoktu. Cesedin kalbinden çıkartıldığını sandığımız, heykeltıraşların kullandığı türden, ucu kanlı, yirmi santim uzunluğundaki bir keski, tabut ile üzerinde tamamlanmamış bir resmin bulunduğu şövalenin arasında, yerde duruyordu. Tabutun başında saçı sakalı birbirine karışmış bir adam, ağzını her açtığında alkol kokuları yayarak, 'Karanlıklar Prensi öldü... Karanlıklar Prensi öldü,' diye dövünüp duruyordu."

EVEREST
twitter.com/everestkitap

12,50 TL.

ISBN: 978-975-289-744-1
9 789752 897441
www.everestyayinlari.com